

Bướm Trắng Trong Tay Hồ Giấy

Contents

Bướm Trắng Trong Tay Hồ Giấy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30

Bướm Trắng Trong Tay Hồ Giấy

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Bướm trắng trong tay hồ giấy của tác giả Nguyên Viện trên website đọc truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buom-trang-trong-tay-ho-giay>

1. Chương 1

“Hu —” Một gã nam nhân khẽ kéo dây cương, tuấn mã dưới thân kêu lên “hí...hí...”, ở tại chỗ đạp vài cái, liền an ổn dừng lại. Yến Huyền Tiêu vỗ nhẹ tuấn mã vài cái, rồi nhảy xuống ngựa, đem dây cương giao cho gã sai vặt ở kế bên “Trước cho Tật Phong uống nước, lần này chắc nó khá mệt” Nhếch môi cười, hân cao giọng phân phó. “Thiếu chủ, ta biết, ngay cả lương thảo ta đều đã chuẩn bị xong” A Hành trước hì hì cười, tiếp nhận dây cương, cung kính trả lời. “Tốt lắm.” Yến Huyền Tiêu cười gật đầu, vỗ nhẹ bả vai A Hành, mới chuyển hướng về phía sau tiêu sư “Các người đã vất vả, mấy ngày nay các người có thể hảo hảo nghỉ

ngôi một chút, trở về ôm vợ con của các người đi” “Ha ha, hơn nửa tháng không thấy, ta nhớ lão bà chết đi được” một gã tiêu sư cười. Lời nói của gã khiến cho các tiêu sư còn lại cũng cười vang lên. “Lão Lôi, người tưởng niệm đến nắm đấm lão bà nhà người đi? Người phụ nữ kia thật hung dữ” một danh tiêu sư nói, trêu tức lão Lôi Kiên. “Oa, hung thì hung, nhưng nàng đối với ta thực ôn nhu, người ghen tị ta phải không?” Lão Lôi tức giận trừng mắt, đi qua. “Không không không, nữ nhân hung dữ như vậy, ta vô pháp chống đỡ, ta vẫn là ngoan ngoãn ôm nữ nhân ôn nhu nhà ta là tốt nhất” Hắc sợ tới mức nhanh chóng chạy nhanh, rồi quay đầu xua tay, bộ dáng uất ức kia, rước lấy mọi người cười to. Đứng ở một bên Yến Huyền Tiêu cũng nở nụ cười theo, con người đen khôn khéo hướng tới cách vách lầu các mà nhìn. Giống như mọi khi, đều có một thân ảnh mảnh khảnh đứng ở cửa sổ, không một chút che lấp hướng tới bọn họ mà xem. Mây rậm ngả ngớn, hắc khê bĩu môi, thật sự không hiểu tiểu thư Ngu gia kia, như thế nào lại luôn yêu thích hướng tới nhà hắc mà xem? Tuy nói, vài năm này, hắc sớm đã thành thói quen, hay nhìn thân ảnh gầy gò kia, trong óc bất chợt ẩn hiện lên bộ dáng lần đầu tiên gặp nàng — Năm đó tuy nhỏ, nhưng khuôn mặt vừa trắng nõn lại mỹ. Mang theo một tia ốm yếu, nhưng lại không tổn hao tới nét đẹp của nàng, bộ dáng nhu nhược ngược lại càng chọc cho người ta muốn yêu thương. Đôi mắt hướng tới bộ dáng thô lỗ của hắc, cũng không được tự nhiên. Cái bộ dáng thiên kim, tuy lần đầu thấy, như lại không thuộc cùng một thế giới, làm cho hắc cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên. Cho nên, hắc chỉ đi qua kia một lần, sau này, hắc sẽ không tái kiến (gặp lại) nàng. Cũng thật kỳ quái, rõ ràng là chuyện năm năm về trước, như thế nào khuôn mặt kia hắc muốn quên cũng không quên được, hơn nữa, mỗi lần hồi tưởng, cũng hiện lên rất rõ ràng. Xem ra, nam nhân quả thực đánh không lại sắc đẹp. Khóe môi gợi lên một chút đùa cợt, lại ngắm tới thân ảnh kia, mây không tự giác nhíu lại. Nàng là cũng chưa ăn cơm sao? Như thế nào năm năm nay, mỗi lần xem, nàng đều gầy giống nhau, giống như không hề mập lên. Rõ ràng, hắc đã rất lâu không ngủ được vị thuốc nồng đậm kia... “Sư huynh, huynh đã về rồi!” thanh âm nhỏ từ cửa truyền đến, lập tức mang theo một thân ảnh nhào vào trong lòng hắc. “Ngọc muội, đã mấy tuổi rồi, muội vẫn không có bộ dạng giống các cô nương” hoàn hồn, Yến Huyền Tiêu cúi đầu nhìn thiên hạ trong lòng, gõ nhẹ đỉnh đầu nàng. “Hừ, chẳng lẽ huynh muốn muội học giống như các thiên kim tiểu thư, nhỏ nhẹ, yếu ớt?” Dương Mai Ngọc chu miệng lên, hờn dỗi trừng mắt hắc. “Ừ.....” Yến Huyền Tiêu suy nghĩ lại, nhớ đến bộ dáng tôn quý nhu nhược của Ngu gia tiểu thư, mây rậm cau lại “Vẫn là không cần, muội mà đổi thành như vậy, huynh nhìn không quen, vẫn là bộ dáng này tốt” Hắc cũng có vẻ tự tại. (Thoải mái) “Đúng a! Muội như vậy, sư huynh thích nhất, đúng không?” cười tục, khê dùng tay chải tóc, Dương Mai Ngọc ôm lấy Yến Huyền Tiêu, nhẹ giọng làm nũng. “Đúng, đúng, đúng” Yến Huyền Tiêu cười lắc đầu, thân thủ tức giận, gõ nhẹ cái trán của nàng “Tốt lắm, lớn như vậy, đừng vẫn như tiểu hài, dán theo huynh” “Đúng a, Ngọc nhi, trong mắt muội lúc nào cũng có thiếu chủ, chưa bao giờ nghĩ đến chúng ta” Một bên tiêu sư cười đùa. “Người ta nào có?” mặt đỏ bừng, Dương Mai Ngọc hờn dỗi khê đậm chân, bĩu môi, trừng mắt nhìn mấy tiêu sư dám cười nàng. “Thế nào không có? Vừa xuất hiện liền kêu: sư huynh, sư huynh, còn ôm thiếu chủ nhanh như vậy, thiếu chủ ngài thật tốt a! Không dùng chủ động ôm, còn có cô nương tự động nhào vào lòng.” Một gã tiêu sư ái muội nháy mắt, mọi người đều nở nụ cười. “Chán ghét!” Dương Mai Ngọc hờn dỗi thẳng đậm chân, mắt đẹp thẹn thùng hướng Yến Huyền Tiêu xem thử, chỉ thấy hắc lơ đãng cười theo. “Hừ! Không để ý tới các huynh.” Dương Mai Ngọc hừ nhẹ một tiếng, kéo nhẹ Yến Huyền Tiêu, “Sư huynh, các huynh lần này đi lâu như vậy, nhất định mệt chết, sư phụ, sư nương đang ở đại sảnh chờ huynh, bữa tối cũng đã chuẩn bị xong” Nói xong, nàng lôi kéo hắc hướng đại môn mà đi. Vào cửa trước, theo bản năng, Yến Huyền Tiêu liếc mắt nhìn lầu các một lần, nhưng trên cửa sổ sớm đã không còn thân ảnh ôn nhu kia. Yến Huyền Tiêu nhíu mi khê khinh thường, ngực như là thiếu cái gì, cảm giác có điểm là lạ, nhưng lại không hiểu. Không kịp suy tư, hắc đã bị kéo vào môn. Tầm mắt cũng thu hồi, cảm giác quái dị kia lập tức bị hắc lãng quên đi. Dù sao, ngày mai cũng sẽ được nhìn nàng. “Lại nhìn sao, đều nhìn hơn năm năm, người không chán à?” Hoa Hỉ Nhi cầm bát trà, chậm rãi uống loại trà long tỉnh tốt nhất, rồi nhìn nữ nhân đứng trước cửa sổ. Ngu Diệp Hương không trả lời, mắt đẹp vẫn đặt ở thân nam nhân bên ngoài. Tuy rằng cách một khoảng cách, nhưng là đối với khuôn mặt của hắc, nàng luôn nhớ rõ, nhìn hắc đã năm năm, từ thiếu niên tới trưởng thành, đối với hắc, nàng đương nhiên có chút hiểu biết. Hắc hé ra khuôn mặt tục tũn, lông mi đen đặc, dưới là đôi người đen khôn khéo hữu thần (có thần), mũi cao thẳng, và đôi bạc môi. Thân hình của hắc không thuộc loại thon dài nhả nhặn, vì thường xuyên luyện võ, đi áp tiêu, nên lưng hùm vai gấu, so với nam nhân bình thường cường tráng, diện mạo cũng không thuộc loại tuấn mỹ, ngũ quan càng giống như trạm khắc, kiên cường tục tũn. Nhưng khi hắc nở nụ cười, khuôn mặt kiên cường liền biến thành nhu. Nhưng mà khi tức giận lên, cũng rất đáng sợ. Nàng thường xuyên nghe được, trừ bỏ tiếng cười của hắc, chính là tiếng rống giận dữ. Hắc cường tráng, ngay cả tính tình cũng như con người, thực bạo hóa. Cảnh môi không khỏi

gọi lên một chút cười, ngón tay vỗ nhẹ hà bao (túi nhỏ) màu xanh ở kế bên hông, mắt đẹp không rời hẳn, thẳng đến một thân ảnh nhỏ tiến vào trong lòng hắn — Hình ảnh kia, làm cho nàng thu hồi lại ý cười, cánh môi hơi mím chặt lại. “Chắc chắc! Tình cảm sư huynh muội của họ thật tốt a!” Đang cầm bát trà, Hoa Hỉ Nhi đến kế bên người Ngu Diệp Hương, bồi nàng cùng nhau nhìn ra bên ngoài. Mâu quang lộ ra tia thú vị, liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kế bên, lại tiếp tục nói “Người ta sớm chiều ở chung, người chỉ biết đứng đây xem, thì có ích gì?” Ngu Diệp Hương liếc mắt nàng một cái, lạnh lùng mở miệng “Người đừng quên, hiện tại người đứng tại nhà ai, uống trà nhà ai” “Ai, lời nói của người luôn đả thương người a!” Không xem sắc mặt của Ngu Diệp Hương, Hoa Hỉ Nhi đem trà uống xong, lại tiếp tục trở lại bàn gỗ, vì chính mình rót đầy chén trà. Mùi hương trà nhẹ nhàng, làm cho nàng thỏa mãn hít thêm mấy cái “Vẫn là loại trà của nhà người là tốt nhất” Sản nghiệp Ngu gia chính là làm nghề bán trà, trà của ngu gia xuất sản so với những nơi khác đặc biệt thơm hơn, xa xa có thể ngửi được hương của lá trà. Bởi vậy, trà của Ngu gia nổi tiếng đại giang nam bắc, ngay cả hoàng cung cũng chỉ đều uống loại trà của Ngu gia, chính vì như vậy, làm cho các thương gia bán trà càng thêm ghen tỵ, nhưng cũng không thể làm gì được hơn. Mà Ngu gia, chỉ có một nữ nhi là Ngu Diệp Hương. Tuy rằng sinh ra liền ốm yếu, nhưng lại nhận hết sự yêu thương của mọi người, luôn tìm danh y khắp nơi trị bệnh cho nàng, thậm chí cho nàng học sách, viết chữ, chỉ cần nàng muốn học, Ngu gia hai lão nhân gia không tiếc ngân lượng thỉnh danh sư dạy cho nàng. Mười tuổi đã cầm bàn tính, bắt đầu học kế nghiệp sự nghiệp của Ngu gia, Ngu lão gia buông tay, cũng đều do nàng quản. Mà khi tới tay nàng quản lý, Ngu gia không những không có xuống dốc, ngược lại còn nổi lên nhiều chi nhánh ngân hàng, dùng sức nghiên cứu phát triển các loại lá trà, đem sản nghiệp Ngu gia ngày một phát triển. Việc Ngu Diệp Hương mới là chủ nhân quản lý mọi việc của Ngu gia chỉ có một số người biết, còn lại, người bên ngoài vẫn luôn cho rằng Ngu lão gia mới là đương gia. Nói tới thân mình ốm yếu, vì Ngu lão gia đã mời đến thần y để trị liệu, nên sức khỏe dần dần tốt lên, tuy rằng thoát nhìn vẫn là yếu đuối bộ dạng, nhưng xương cốt bên trong rất kiên cường. Lưu luyện thu hồi ánh nhìn, Ngu Diệp Hương quay đầu nhìn về phía người trong phòng “Hỉ Nhi, ta muốn người giúp ta.” “Giúp người cái gì?” Một miệng trà, một ăn điểm tâm, Hoa Hỉ Nhi thuận miệng đáp. “Đi tới Yến gia cầu hôn” vừa mở miệng, đã trào ra lời nói kinh người. Phun hết trà nước “Phốc” Hoa Hỉ Nhi bị sặc “Khụ khụ!” Vỗ vỗ ngực, uống hết bát trà trên bàn, Hoa Hỉ Nhi vừa kinh ngạc rồi trừng mắt nhìn Ngu Diệp Hương. “Cùng Yến gia cầu hôn? Ta có không có nghe lầm đi? Người không biết trình tự có hơi tương phản sao?” Nàng chỉ nghe qua nhà trai tới cửa cầu hôn, chưa từng nghe tới nhà gái lại chủ động như vậy. “Người cảm thấy Yến gia có thể tới nhà của ta cầu hôn sao?” Ngu Diệp Hương tức giận nhướn mày hỏi. “Đương nhiên là không có khả năng.” Hoa Hỉ Nhi không chút nghĩ ngợi đáp. Nói xong, liền bị trừng mắt, nàng nhún nhún vai, cũng không nghĩ đến nói thẳng, sẽ làm cho người ta chán ghét! Lời nói thật luôn khiến mình mang tai họa sát thân. “Cho nên, ta phải chủ động.” Ngu Diệp Hương hơi hơi gọi lên cánh môi, mâu quang xẹt qua tia quỷ dị. “Nhưng là, cho dù người chủ động đi cầu hôn, Yến gia cũng không nhất định sẽ đáp ứng?” Thấy nàng bộ dạng đắc thắng, Hoa Hỉ Nhi nhin không được hắt nàng nước lạnh. “Không, Yến gia sẽ đáp ứng, hơn nữa, còn có thể làm cho Yến Huyền Tiêu ở rể, gả đến Ngu gia của ta” Vỗ về hà bao bên hông, Ngu Diệp Hương nhẹ nhàng chậm chạp nói. “Ồ ồ?” Hoa Hỉ Nhi trừng lớn mắt. Cô nương lẳng lặng ngồi ở một bên cũng bắt đầu nhướn mày theo. “Ngu đại cô nương, người là không phải phát sốt? Dạ Đồng, người thử bắt mạch cho nàng, xem nàng có phải bệnh tái phát không?” Bằng không như thế nào lại có ý nghĩ kỳ lạ này? “Khí sắc của nàng tốt lắm, không giống bị bệnh.” Tô Dạ Đồng xem khí sắc nàng, thanh âm nhẹ nhàng lại thản nhiên, không mang sự hoảng sợ pháp phồng. “Người như thế nào mà nói ra lời nói buồn cười này?” Hoa Hỉ Nhi trừng mắt Ngu Diệp Hương. “Nếu người không bệnh, kêu Dạ Đồng đến làm gì?” “Kêu nàng đến, đương nhiên là có việc” Vì chính mình đổ chén trà, Ngu Diệp Hương tao nhã ngồi xuống, nhẹ nhàng hớp một ngụm trà. “Chuyện gì?” Tô Dạ Đồng nhíu mày. “Đơn giản, làm cho ta sinh bệnh.” Ngu Diệp Hương cười đến làm cho người ta nhìn cũng không được rõ ràng. “Làm người sinh bệnh?” Hoa Hỉ Nhi trừng lớn mắt, “Người không phải là chán ghét bị bệnh sao?” Kỳ lạ! Vốn ghét bị bệnh, như thế nào lại chủ động muốn bị bệnh? “Đương nhiên là có nguyên nhân.....” Uống một ngụm trà, Ngu Diệp Hương chậm rãi nói, tất cả chỉ là tình thế bắt buộc Nhìn hắn năm năm nay, từ lòng ghen tỵ, biến thành lòng tham; Chỉ có xem, không thỏa mãn được nàng. (Chep, mỗi nữ thật bậy hết sức =))) Khi nhìn tới hắn, ngực không tự chủ nhảy lên càng kịch liệt, mọi ánh mắt đều dừng trên người hắn, không di dời, nàng liền sáng tỏ rõ ràng— Nàng muốn hắn! “Cái gì? Xung hi?!” Tiếng rống sợ hãi từ đại sảnh Yến gia truyền ra, Yến Huyền Tiêu trừng lớn mắt, không dám tin nhìn cha mẹ đang ngồi ở vị trí nhất gia chi chủ, cùng với Hoa Hỉ Nhi vừa mới tới cửa nhắc chuyện cầu thân. Chết tiệt! Hắn có nghe lầm hay không? Muốn hắn “gả” đến Ngu gia xung hi? “Gặp quý, ta đáp ứng mới có quý!” Yến Huyền Tiêu rống giận, trừng mắt Hoa Hỉ Nhi. “Người, cút cho ta! Bằng không đừng

trách ta tự mình động thủ.” Hoa Hỉ Nhi nháy mắt mấy cái, còn chưa có mở miệng, Yến phu nhân lập tức giận “Tiêu nhi, thái độ của con là cái gì? Người ta là khách nhân.” “Cái gì khách nhân?” Yến Huyền Tiêu hừ lạnh “Nếu nàng không đi, ta liền tự mình đuổi nàng ra ngoài” mặt hắn bình tĩnh, nhưng đôi mắt hung tợn nhìn Hoa Hỉ Nhi. Hừ, hẳn đường đường là một đại nam nhân, thế nhưng muốn hắn “Gả” đi xung hỉ? Nằm mơ còn sớm nhé! Gặp không khí căng thẳng, Yến lão gia ho nhẹ vài tiếng, liền mở miệng. “Tiêu nhi, về hôn sự này, ta đã đáp ứng rồi.” “Cái gì?!” Yến Huyền Tiêu quay đầu nhìn về hướng cha mình, không thể tin được rống to: “Ta không có nghe sai đi? Người đã đáp ứng rồi?” “Đúng vậy.” Yến lão gia gật đầu. “Chết tiệt! Lão già nguời không trải qua sự đồng ý của ta mà đáp ứng?” Yến Huyền Tiêu tức giận đến gợn chân. “Là ở rể! Ở rể nha! Ta đường đường là một đại nam nhân muốn ta ở rể? Có làm hay không a!” Nhất định gặp quỷ, cha hắn đáp ứng, còn mẹ hắn thì không phản đối, hiện tại là như thế nào? Gặp con tức giận đến gợn chân, Yến phu nhân chạy nhanh mở miệng trấn an. “Tiêu nhi, con cũng biết, Yến gia đối chúng ta có đại ân, mười mấy năm trước, nếu không Yến lão gia cho chúng ta tiền, còn giúp đỡ chúng ta mở tiêu cục, chúng ta đã sớm chết đói ngoài đường, đâu còn cảnh sung túc như hiện tại?” “Sao có thể tính như vậy?” Yến Huyền Tiêu hừ lạnh, bất mãn song chưởng hoàn ngực. “Ân tình khi đó, chúng ta giúp hắn miễn phí bảo tiêu nhiều chuyến như vậy, sớm nên trả dứt, như thế nào muốn ta ở rể?” “Thằng nhóc này, nói cái gì hả?” Người ta là cứu mạng đại ân nhân, bảo vài chuyến tiêu là muốn trả dứt? Căn bản còn chưa đủ để báo đại ơn đại đức của Ngu gia” gặp con nói ra lời nói này, Yến lão gia tức giận đến nhảy dựng lên. “Nếu như vậy còn chưa đủ trả phần ân tình này, thì đơn giản thôi, muốn tìm người ở rể thôi? Ta giúp bọn họ tìm nam nhân khác, như vậy được rồi đi?” “Không được, nhất định phải người.” Hoa Hỉ Nhi vẫn ngồi ở một bên vội mở miệng. “Vì sao?” Yến Huyền Tiêu trừng nàng. “Ta có cảm qua năm sinh bát tự của người cho thầy bói tính qua, còn đi cầu thần bái phật, họ đều nói người cảm tình con hổ, và lại người sinh năm dương tháng dương ngày dương(*), có thể phá tan âm khí, mang tới phúc khí” Hoa Hỉ Nhi chậm rãi nói. (*) dương (theo triết học Trung Quốc trong vũ trụ phân thành âm và dương, hai mặt đối lập tốt và xấu): tương tự như giờ lành tháng tốt. Yến Huyền Tiêu nghe đến nhú mày, loại điều kiện này — “Tiêu nhi, chỉ có con mới phù hợp, Ngu lão gia người ta cũng là bắt đắc dĩ mới tới cửa, cũng không có bắt buộc chúng ta đáp ứng, là ta cùng cha người không nhìn được, không thể thấy chết không cứu, nên mới đáp ứng việc này, hơn nữa Ngu lão gia nói, nếu sinh con, cái thứ nhất sẽ cho hắn họ Yến, cũng không sợ Yến gia chúng ta tuyệt hậu a!” Yến phu nhân nhẹ nhàng nói, sở dĩ nàng không câu nệ chuyện ở rể, là vì nàng là người giang hồ, chỉ cần mọi việc tốt đẹp, lại trả được đại ơn, sao lại không làm? Yến Huyền Tiêu tròn to mắt, tức giận đến toàn thân buộc chặt. “Xem ra, cha mẹ sớm đã quyết định! Chỉ là các người muốn nói cho ta biết một tiếng mà thôi!” “Đúng vậy.” Yến lão gia gật đầu. “Con không còn đường để phản kháng, con là do Lão Tử sinh, Lão Tử muốn gả con cho ai, con phải gả cho người đó!” (MT: Câu nói hay nhất trong tuần, ta đồng ý với bác *bắt tay*) “Chết tiệt!” Yến Huyền Tiêu tức giận rống lên, gân xanh xuất hiện trên trán “Lão già chết tiệt, phải thích gả thì đi mà tự gả, ta mới không phụng bồi.” “Tiêu nhi, con như thế nào có thể nói chuyện với cha con như vậy?” Yến phu nhân cũng tức giận, bộ dáng ôn nhu biến mất trong nháy mắt “Điệp Hương là bệnh rất nặng, bắt đắc dĩ mới cần xung hỉ, bằng không tôn quý thiên kim tiểu thư, muốn kết hôn, sớm đã có một đồng lớn nam nhân, cần đến con sao?” Hừ, đức hạnh của con mình để ở đâu? Thô lỗ, bạo hỏa, lại cấu thả, Ngu tiểu thư gả cho hắn, nàng cảm thấy thực ủy khuất cho người ta! (MT: ta yêu di *moak moak*) Nghe được Ngu gia tiểu thư bệnh sắp chết, Yến Huyền Tiêu không khỏi nhớ tới thân ảnh kia, rõ ràng hôm kia nàng còn đứng ở bên cửa sổ, như thế nào lập tức lại bị bệnh? Khó trách, hai ngày này cũng chưa thấy nàng..... Nhưng là, muốn hắn xung hỉ, hắn lại không cam lòng, hé ra miệng tiếp tục trả lời: “Tốt thôi, muốn kết hôn thì người đi mà gả a, làm gì mà trông mong ở ta”. “Xú tiểu tử này, lời nói của cha mẹ con dám không nghe? Sớm biết rằng con hư như vậy, trước khi sinh con ra, ta đem đao chém chết con” Yến phu nhân tức giận, liền hé lộ ra tính tình của nữ nhân giang hồ. “Phu nhân, nàng đừng giận.” Yến lão gia chạy nhanh trấn an, sau đó trừng mắt nhìn con mình “Tóm lại, ba ngày sau, ta muốn người phải gả.” “Nghĩ cũng đừng có nghĩ!” Yến Huyền Tiêu rống giận. “Ai cũng không thể bức ta lên kiệu hoa” Nói xong, hắn lửa giận tận trời rồi đi. Muốn hắn lên kiệu hoa? Hẳn tình nguyện chết!

2. Chương 2

Chết tiệt! Hắn đường đường một đại nam nhân, thế nhưng muốn hắn đi xưng hỉ? Nếu truyền ra hắn còn mặt mũi gì nữa? Về sau khi áp tiêu, nhất định bị người giang hồ cười chết! Đêm khuya, Yến Huyền Tiêu trừng mắt lâu các cách vách, ở trong lòng phần giận mắng. Đáng chết nhất là cha mẹ hắn, không trải qua đồng ý của hắn, liền tự tiện đồng ý, thật sự muốn hắn lên kiệu hoa ở rể Ngu gia. Mẹ nội nó, rốt cuộc hắn có phải thân sinh của họ, hay Ngu Điệp hương mới là thân của họ? Vì báo ân, đem hắn đưa vào hổ lửa? Hắn mà để họ hài lòng như ý, hắn sẽ không gọi là Yến Huyền Tiêu! Bạc môi mím chặt, Yến Huyền Tiêu thề ở trong lòng, ngày kia, hắn tuyệt đối sẽ không ngoan ngoan lên kiệu, mặc kệ cha mẹ bức bách như thế nào, chuyện hắn không muốn làm, ai cũng không thể bắt buộc hắn. Bỗng nhiên, mũi lại ngửi được một vị thuốc nồng đậm. Hắn nhíu mi, nhìn cửa sổ ở đối diện. Buổi chiều, hắn lửa giận tận trời lao ra khỏi nhà, nghe được người bên đường nói Ngu Điệp Hương sinh bệnh. Bọn họ đều nói nàng thật sự bệnh rất nặng, bộ dáng giống như không sống được bao lâu... Mây rậm không tự giác nhả lại, nghĩ đến năm năm trước nhìn đến khuôn mặt tái nhợt ốm yếu, thân mình mảnh khảnh, phảng phất như bị gió thổi sẽ ngã, làm cho hắn không dám tới gần. Nhưng rõ ràng vài năm nay nàng rất tốt, vị thuốc kia cũng biến mất một đoạn thời gian, hôm kia nàng cũng còn tốt, đứng bên cửa sổ, như thế nào mới hai ngày liền bị bệnh? Nàng thật sự có ở điều dưỡng thân thể sao? Càng nghĩ. Càng hé ra khuôn mặt càng trầm, không hiểu đến độ lo lắng đứng lên. “Kỳ quái, nàng bị bệnh liên quan gì ta? Ta lo lắng cái rắm gì?!” Hắn tức giận tự hỏi, nhưng không thể tự khống chế chính mình. Môi khẽ mím lại, cá tính xúc động làm cho hắn không chút nghĩ ngợi liền vung trộm hương tới lầu các, mũi chân nhón lên, lập tức phi thân lên cửa sổ. “Khụ khụ.....” Thanh âm rất nhỏ từ trong thất truyền ra, mà vị thuốc cũng càng đậm, tràn ngập toàn bộ phòng. Hương vị kia làm cho Yến Huyền Tiêu ngửi tới nhú mào, có thể tưởng tượng được, được uống kia có bao nhiêu khổ. Bước xuống cửa sổ, hắn hướng đến nội thất đi. Ánh nến mỏng manh xuyên thấu qua mạn giường, mơ hồ có thể thấy được bóng người bên trong, thanh âm chính là phát ra từ nơi đó. “Khụ..... Ai? Tiểu Thúy sao?” Tế nhu thanh âm bay ra, mềm mại kéo dài, làm cho Yến Huyền Tiêu dừng lại cước bộ. Ách..... Làm sao bây giờ? Hắn muốn lên tiếng sao? Yến Huyền Tiêu xấu hổ, vì xúc động, nửa đêm chạy tới khuê phòng của người ta, nếu như bị đã phát hiện, danh dự của hắn sẽ bị hủy. (MT: K phải danh dự của mỗ nữ à?) Đáng chết! Hắn bị làm sao vậy? Như thế nào không chút nghĩ ngợi bỏ chạy tới phòng của người ta? Hiện tại phải làm sao? Lên tiếng cũng không được, không lên tiếng cũng không được. Đang do dự, tế nhu thanh âm lại truyền ra. “Tiểu Thúy, em làm sao không ra tiếng?” Dứt lời, một bàn tay tuyết trắng đẩy mạn giường ra, mặt phù dung tuyết trắng theo mạn giường dần dần được hé lộ. Tròn to mắt, Yến Huyền Tiêu ngốc lăng ra. Ngũ quan thanh lệ, mắt đẹp long lanh, thân mình mảnh khảnh khoác lên tuyết trắng y phục (áo ngủ của thời cổ đại như trong phim ý), tóc đen huyền dài mềm mại, môi hoàn mỹ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng nhu nhược, sở hữu bộ dáng động lòng người, khiến kẻ khác không thể rời tầm mắt ra. Trí nhớ về nàng, năm năm về trước, cũng đủ cho hắn khắc sâu vào trí nhớ, sớm biết nàng bộ dạng mỹ, nhưng hiện tại tính ngây ngô trẻ con của nàng đã rút đi, ngược lại còn thuộc loại nữ nhân mềm mại quyến rũ, bộ dáng thanh lệ thoát tục làm người ta nín thở. Mà lúc này, cặp thủy mâu trong suốt chính trực nhìn thẳng hắn, làm cho hắn có thở gấp, khí không thông, mặt tục tăng đỏ lên khó hiểu. Ngu Điệp Hương trừng mắt nhìn, mắt đẹp xẹt qua một tia kinh ngạc, như thế nào cũng không nghĩ tới hắn sẽ nửa đêm chạy tới phòng nàng. Làm sao bây giờ? Nàng muốn giả bộ như sợ hãi sao? Nhưng là..... Cánh môi nhin không được khẽ nhếch, lần đầu tiên chạm mặt hắn gần như vậy, thân hình khổng lồ khiến cho người ta sản sinh ra loại cảm giác áp bách, ngũ quan kiên cường giờ phút này ngốc tại một chỗ, giống một tên đầu gỗ, sự đáng yêu này, làm cho nàng muốn cười. “Người..... Khụ khụ!” Vừa mới mở miệng, yết hầu liền truyền đến một trận ngứa ngáy, làm cho nàng thống khổ ho, tay nhỏ bé nắm chặt áo trước ngực, ho tới khuôn mặt đều đỏ lên. Nữ nhân Tô Dạ Đồng kia! Nàng vốn là muốn giả bệnh thôi, không nghĩ tới nàng ta lại quăng về một câu — giả bệnh không lừa được người. Hơn nữa Yến Huyền Tiêu lại là học võ người, ít nhiều gì cũng hiểu được chút ít y thuật thô thiển, nếu giả bệnh, thì nhất định sẽ bị vạch trần. Ngấm lại cũng có lý, Ngu Điệp Hương tùy ý nàng xử trí. Không nghĩ tới nữ nhân kia lại hạ thật nhiều được, làm cho nàng lập tức trở về bộ dáng suy yếu của nhiều năm trước, ngay cả xuống giường cũng không được. Loại bệnh yếu ớt này, chỉ có thể ngày ngày ngâm đắng (uống thuốc nên đắng ý) thật làm cho nàng chán ghét, nếu không phải vì muốn hắn... Mây khê chau lại, nàng ho tới thở không nổi, lệ quang phiếm trên hốc mắt, mắt đẹp ngấm hấn, thấy hắn vẫn giống như đầu gỗ đứng ngây ngốc ở kia, nhin không được mở miệng. “Nước..... Khụ khụ..... Đưa, cho ta nước.....” Đầu gỗ! Nàng ho thành như vậy, cũng sẽ không giúp nàng đổ chén nước. “Ách..... Ohm!” Yến Huyền Tiêu chân tay luống cuống nói, chạy nhanh giúp nàng đổ chén nước, vừa đổ xong, nhìn nàng, hắn lại chân chờ. Vừa mới xem

nàng ho thành như vậy, làm cho cả người hấn không biết nên phản ứng như thế nào, tiến lên cũng không phải, rồi đi cũng không phải, chỉ có thể ngây ngốc đứng ở tại chỗ. Hiện tại, hấn muốn đem nước tới, nhưng là muốn..... Muốn tiến lên phía trước sao. “Khụ khụ..... Đứng ở kia làm sao..... Khụ! Đem nước cho ta a.....” Thấy hấn lại ngây người. Ngu Diệp Hương tức giận ra lệnh. “Ohm, được!” Nghe được mệnh lệnh của nàng, hấn theo bản năng lên tiếng trả lời, bước nhanh đi đến trước giường. Khi tới gần nàng, trừ bỏ vị thuốc, mơ hồ còn ngửi được chút hương thơm, mùi thảo nhiên kia làm cho hấn không khỏi ngực nóng lên. Nuốt nuốt nước miếng, hấn không được tự nhiên đem nước đưa cho nàng. “Ách..... Nước của người.” Nói xong, hấn thấy có điểm kỳ quái. Hấn làm sao không có việc gì nghe mệnh lệnh của nàng? Hơn nữa đường đường một đại nam nhân, làm sao có thể bị nữ nhân sai khiến? Một chút cũng không giống chính mình. “Khụ khụ..... Ngồi, ngồi xuống.....Giúp ta uống.” Ngu ngốc! Nàng ho đến sắp chết, còn muốn nàng mở miệng mới chịu nhúc nhích làm việc sao? “Được” Rõ ràng đang tự chửi chính mình, nhưng vừa nghe được lời của nàng, lại không tự chủ được nghe theo, ngoan ngoãn ngồi ở giường, đem bát trà đưa tới môi nàng. Cúi đầu, Ngu Diệp Hương một ngụm một ngụm uống, hàng mi dài phía dưới mắt đan thành những gợn sóng xinh đẹp tỏa bóng râm Da thịt tuyết trắng như hột gà vô cùng mịn màng, cánh môi dính nước trà, bộ dáng cực kỳ quyến rũ làm cho Yến Huyền Tiêu cảm thấy yết hầu nóng lên, mà mùi hương theo người nàng bay ra, làm cho cả người hấn không được tự nhiên. Con người đen to gan đi xuống, nhìn vào trong lớp áo đang hé mở đôi chút, mơ hồ nhìn được cái yếm hồng nhạt cùng với bộ ngực sữa phập phồng Thân thể phụt bốc bốc bốc, lửa không nên có cũng theo dưới bụng dấy lên, đem hấn tưởng đau, làm cho hấn thấp giọng rủa trong lòng: ! Hấn là làm sao vậy? Cũng chưa không phải chưa từng hưởng qua nữ nhân, vì sao lại phản ứng như vậy? (MT: Anh Tiêu không phải rau sạch () Kẹp chặt hai chân, hấn điều chỉnh lại tư thế, làm cho quần áo che khuất đi phần ửng kia, cũng chạy nhanh đem tầm mắt dời đi. Ai ngờ, lúc này mới để ý, nàng đang nhìn hấn. “Ách.....” Bị phát hiện sao? Ngu Diệp Hương mỉm cười. “Cám ơn, ta tốt hơn nhiều.” Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, nhìn chăm chú vào mâu quang thấp phần trong suốt của hấn. Nghĩ lại phản ứng cực kỳ tà ác của hấn. Chột dạ, Yến Huyền Tiêu không mở mắt. “Ách..... Sẽ không.” Vừa mở miệng, lại phát hiện thanh âm của mình có chút thô ách, hấn vội ho nhẹ một tiếng, thuận cái hắt: “Khụ! Người không có việc gì nữa, ta đi trước đây.” Hấn chạy nhanh đứng dậy, đưa lưng về phía nàng, chỉ sợ bị phát hiện cứng rắn dưới thân khởi lên, hấn có điểm cứng ngắt đi về hướng bàn, đem bát trà đặt ngay ngắn xuống “Ách..... Người hảo hảo nghỉ ngơi, không quấy rầy người.” Hiện tại, hấn muốn tắm nước lạnh! Nói xong, không đợi phản ứng của nàng, vội vã nhảy xuống cửa sổ, biến mất trong chốc lát. Hấn vừa ly khai (rời khỏi), Ngu Diệp Hương liền nhin không được “Phốc xích” một tiếng bật cười. Khi vừa mới uống nước, nàng không cẩn thận ngấm đến thân dưới của hấn, ngay từ đầu, nàng không biết đó là cái gì, cho đến vừa thấy bộ dáng có điểm cứng ngắt và xấu hổ của hấn, nàng lập tức hiểu được. Nghĩ lại, nàng có điểm xấu hổ, nhìn tới bộ dáng hấn che lấp dục vọng, từ ngưỡng ngừng lập tức bị ý cười thay thế, ra vẻ không biết sự quần bách của hấn. A! Thật đáng yêu. Nhếch môi, nàng chống cằm, nhìn cửa sổ. Biết hấn nửa đêm tới, nhất định vì chuyện ở rể! Quả nhiên, chuyện ở rể kia, khiến cho hấn giận điên lên rồi. Nhìn hấn nhiều năm, nàng biết được hấn là nam tự có tự tôn cao, hơn nữa ở giang hồ, hấn cũng có chút địa vị, muốn hấn ở rể, nhất định sẽ làm cho hấn trở thành trò cười. Nhưng là, nàng cũng không muốn làm như vậy, Ngu gia chỉ có mỗi nàng, cha mẹ không phải không thể sinh, mà là không chịu sinh, sợ vì đứa con khác sẽ bỏ quên nàng Hoặc là rất quan tâm nàng, sợ sẽ tạo cho nàng tâm lý bất bình thường, cho nên họ không sinh, chỉ cần một nữ nhi là nàng Cha mẹ rất thương nàng, mỗi lần nàng có bệnh, ở trước trước giường bồi nàng, tóc cũng bạc đi vài sợi, làm cho nàng tâm hảo đau. Cho nên, từ nhỏ nàng liền quyết định, sẽ không lấy chồng, thú (cưới) trạng phu ở rể, dù sao lấy tài sản của Ngu gia ra, nàng không sợ không tìm được người ở rể. Nhưng cái bất hạnh, nàng lại yêu hấn. Ngay từ đầu chính là ghen tị, nhưng sau khi hấn trao cho nàng kẹo hồ lô, sự ghen tị liền biến mất, ngược lại còn cảm thấy tò mò, bởi vậy tiếp tục nhìn hấn. Một ngày, một ngày đều xem, nhìn hấn từ kiện thiếu niên biến thành nam nhân, một ngày nhìn không tới hấn, trong lòng liền cảm thấy mất mát; Vừa nhìn thấy hấn, nàng liền cảm thấy vui mừng. Nàng hiểu được! Nàng muốn hấn — đây là tư tâm của nàng. Vì tư tâm của nàng, cố ý sinh trận bệnh này, vì muốn có được hấn, nàng chỉ có thể nghĩ ra phương pháp này. Mỗi lần nhìn đến hấn cùng Dương Mai Ngọc cùng một chỗ, nàng đều ghen tị, tâm tư Dương Mai Ngọc thực rõ ràng, tâm của nàng ta đều đặt trên người hấn. Nàng càng xem càng thấy không được, nếu cứ chần chờ, để lâu ngày, hấn thực sẽ thú Dương Mai Ngọc làm vợ, dù sao tình cảm của bọn họ thật sự tốt lắm. Cho nên, nàng chỉ có thể nghĩ ra phương pháp này, ti bỉ thì sao? Dù sao khổng phu tử đều đem nữ nhân cùng tiểu nhân so bì không kém xa lắm. Mím môi cánh hoa, Ngu Diệp Hương nhìn cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chấp nhất, quật cường nói nhỏ: “Mặc kệ! Dù sao người là của ta.”

Đọa! Từ trên giường Yến Huyền Tiêu sợ tới mức nhảy dựng lên, cả người đều tắm ướt mồ hôi, thống khổ thở dốc, dưới thân tưởng đau làm hấn thật là khó chịu. Nhảy xuống giường, hấn nhanh chóng vọt tới gian nhà tắm, cầm lấy thùng (thùng) nước lạnh, hướng tới đỉnh đầu mà đổ xuống Nhắm mắt lại, muốn nước lạnh giúp hấn tiêu (giải) nhiệt, nhưng khi nhắm lại mắt, hấn lại nghĩ tới giấc mơ ban nãy Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn phiem chút ửng hồng, thủy mâu nhu thuận, cái miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng yêu kiều, thân thể tuyết trắng kẻ sát hấn Mà hấn, thì lại ở trên người nàng tiến lên, xỏ xuyên qua nơi mềm mại kia, bàn tay to nhu (xoa) nhẹ tuyết trắng no đủ, khinh đạm nữ tiem phần nộn. Theo của hấn tiến lên, yêu kiều mang theo tiếng khê nắc, đùi tuyết trắng kẹp càng chặt, nhu thấp thanh âm gọi tên của hấn. “Tiêu..... Còn muốn..... Lại dùng lực một chút a.....” Nàng mềm mại khê nắc, khuôn mặt nhỏ nhắn phiem tình dục, mắt đẹp xem xét hấn, bộ dáng kiều mỹ kia rước lấy hấn lửa nóng thô róng. Hổ thắt lưng càng động nhanh, hưởng thụ khoái cảm bao vây, há mồm hôn lấy cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, quần quần quít lấy lưỡi đỉnh hương Mà theo hấn qua lại tiến lên, hoa dịch ẩm ướt ngưng ngừng sái ra, làm cho hấn ra vào càng sung sướng thoải mái, tiểu huyết ẩm ướt nóng ẩm gắt gao hấp trụ hấn, làm cho hấn... “Đáng chết!” Yến Huyền Tiêu thấp giọng rủa một tiếng, lại hướng đến trên đầu đổ xuống một thùng nước lạnh. Hấn đã mấy tuổi rồi, còn mộng xuân, nổi lên phản ứng, nóng cả người, giống như tiểu tử lần đầu ném thử tình dục? Huống hồ, đối phương lại là nữ nhân kia..... Mùi hương thoang thoang của nàng phảng phất còn lưu lại ở trong mũi, làm cho hấn như thế nào cũng quên không được, chỉ có thể tắm nước lạnh, nhưng cũng vô dụng. Như thế nào trong nhiều giấc mộng có thể mơ thấy nàng, nhưng lại là mộng xuân? Đường đường một đại nam nhân, thế nhưng không khống chế được tình dục, thật sự là mất mặt! “Đáng chết!” Càng nghĩ càng giận, dục vọng tưởng đau dưới bụng không biến mất, đau tới hấn đau hấn khó chịu, chỉ cần nhất nhắm mắt lại, liền nghĩ đến kia nữ nhân. Vội ngừng đầu, mâu lửa đỏ trừng mắt cửa sổ đối diện. Nữ nhân kia đối với hấn hạ loại độc tình gì? (Nguyên văn là cổ, còn có thể gọi là độc cổ: nhưng ta thấy kỳ quá, và cũng muốn mọi người hiểu rõ hơn, nên thay đổi một chút) Từ tới qua nhìn thấy nàng, hấn liền nghĩ đến nàng, liên tục nằm mơ đều thấy nàng, hại hấn hàng đêm chẳng ngủ ngon. Mà ngày mai, chính là ngày vui của hai nhà. Trước bữa ăn tối, lão nhân gia nhà hấn cảnh cáo hấn, nhất định phải gả, nếu hấn dám trốn, liền đánh gãy chân hấn. (=) Bác trai thật ngoan độc, bắt quá ta thích, hắc hắc) Hừ! Hấn mới không chịu uy hiếp, lại càng không để họ đắc ý, thuận theo tâm của họ. Nam tử hán đại trượng phu, hấn cũng không tính dùng cách ‘trốn’, dẫu sau ngày mai, hấn tuyệt đối không lên kiệu, chết cũng không lên! Ngay từ đầu, hấn là nghĩ như vậy; Nhưng hiện tại, hấn có điểm do dự, nghĩ tới bộ dáng nhu nhược của nàng, khuôn mặt đỏ hồng khi ho, hốc mắt phiem bọt nước, quật cường ra lệnh hấn đi đổ nước, kỳ quái là, hấn ngoan ngoãn nghe theo, rồi sau đó, dục hỏa trên người liền dễ dàng khởi lên. Hấn cũng không phải chưa từng chạm qua nữ nhân, dâm lãng khiêu khích hấn cỡ nào, hấn đều kiên thức (gặp) qua, nhưng cũng không xúc động như vậy, mà nàng, ngay cả khiêu khích cũng chưa từng khiêu khích hấn, thế mà hấn lại đối với nàng có phản ứng lớn. Thật khủng bố! Cảm giác bị khống chế này rất khủng bố! Hơn nữa dục niệm cùng xông lên, làm cho hấn không thể suy nghĩ, quả thật muốn ăn nàng. Gián tiếp, hấn lại thấy ở rể cũng không có gì to tát, chỉ cần có thể được đến nàng — mỹ lệ động lòng người So sánh với hấn, như cái đại què mùa, như thế nào cũng không xứng nàng, nhưng là, hấn lại có được nàng. Nghĩ như vậy, chuyện ở rể cũng không quan hệ.... Không đúng! Hấn đang nghĩ cái gì?! Trừng lớn mắt, Yến Huyền Tiêu bị ý nghĩ của chính mình dọa tỉnh. Đáng chết! Hấn bị trúng tà sao? Nếu ở rể, khí khái nam tử của hấn liền đặt ở đâu? Như thế nào vừa thấy nữ nhân kia thì mọi ý chí kiên định đều gục ngã? “Đáng chết! Ta là điên rồi sao?” Hấn sợ tới mức gầm nhẹ, mau chóng gục đầu xuống đại thủy hang (Người xưa thường xây cái bồn chứa nước, cái đó gọi là đại thủy hang, còn có thể gọi là lu, nhưng ta nghĩ lu nhỏ quá, nên...aiz, chơi lại vậy), muốn nước lạnh làm cho đầu óc tỉnh táo. Hồi lâu, hấn mới nâng đầu lên, “Xôn xao” một tiếng, bọt nước cũng đi theo vẩy ra. Lắc đầu, dùng tay lau mặt ướt đầm, hấn quyết định đào tẩu. Quan hấn mặt mũi hay không mặt mũi, hấn vẫn nên trốn thoát trước, hảo hảo hảo làm cho chính mình bình tĩnh một chút, bằng không chỉ sợ ngày mai hấn thực tình nguyện lên kiệu hoa. Tình cảnh kia..... Nghĩ đến liền khủng bố. “Ta nhất định là bị kia họ ngu nữ nhân hạ độc tình!” Bằng không như thế nào vừa đụng tới nàng, hấn sẽ không còn là hấn? Liền giống như năm năm trước, sau khi hấn đưa kẹo hồ lô cho nàng, suốt hơn một tháng, hấn luôn không tự chủ luôn nghĩ đến nàng. Hơn một tháng kia, hấn vẫn không yên lòng, ngay cả luyện võ đều trở nên lơ đãng, hại hấn bị lão nhân đánh cho thực thảm, cuối cùng đi áp mấy chuyến hàng, vì bận rộn trong những ngày đó, nên mới dần dần không thêm nghĩ đến nàng. Thật sự, rất khủng bố! Yến Huyền Tiêu sợ run cả người, không thém thay quần áo, nhân đêm canh bốn, thừa dịp mọi người đang ngủ, hấn vẫn là nên trốn đi! Hấn phi thân lên tường, đang muốn nhảy xuống, sau lưng lại truyền đến một thanh âm hung tợn — “Tử tiểu tử, Lão Tử chỉ biết người muốn chạy trốn!” Đáng chết, là xú lão đầu! Yến Huyền Tiêu thấp rủa một tiếng, trở người lại, né đi

một chưởng đánh úp tới của cha mình “ “Xú lão đầu, ngươi muốn giết ta sao?” Xuống tay như vậy có phải quá trọng?! (Trọng = nặng) “Thằng nhóc, còn lão nương nhà ngươi nữa” Phía sau truyền đến tiếng rống của sư tử Hà Đông. Không nghĩ tới ngay cả mẫu thân cũng góp một tay, Yến Huyền Tiêu cả kinh, nhưng không còn kịp rồi, huyết đạo sau lưng đã bị điểm, hần không thể động đậy được. “Đáng chết! Nương, mau cởi bỏ huyết đạo!” Hần rống giận, trừng mắt hai lão nhân gia. “Cởi bỏ huyết đạo, cho con chạy trốn sao?” Yến phu nhân hừ lạnh, nhìn con mình cả người ướt đầm “Nhưng mà con hơn nửa đêm không ngủ được, từ trong phòng lao tới hướng thủy hang, là sao?” Nàng cùng phu quân mình giám thị cả đêm ở trước phòng con mình, chỉ sợ hần chạy trốn, không nghĩ tới nhìn hần lao ra cửa, tưởng hần sẽ trốn, nào ngờ, là nhắm tới hướng nhà tắm mà đi, sau đó liền mình tắm nước lạnh, một bên thì thảo tự nói? Gặp quỷ sao? Mặt tục tăng ửng đỏ, một nửa là lửa giận, một nửa là quần khố (Quần bách + khố đốn), hần xấu hổ phiền não rống to: “Quần nhiều như vậy làm sao? Mau thả ta ra!” “Tử tiểu tử, ngươi dám đối với người nương rống!” Yến lão gia tức giận gõ con đầu. “Dù sao, ngươi ngoan ngoãn đứng tại đây, ngày mai ngoan ngoãn lên kiệu hoa!” (o(_)o) “Nghĩ cũng đừng nghĩ, các ngươi hai cái xú lão..... Ừm!” Á huyết bị điểm. “Ừ, như vậy sẽ tốt hơn.” Yến lão gia ngoáy ngoáy lỗ tai. “Đi! Phu nhân, canh giữ một đêm, cũng mệt rồi, chúng ta đi ngủ một chút, ngày mai mới có tinh thần làm việc vui.” Nói xong, ôm nương tử lưu loát rời đi. Để lại Yến Huyền Tiêu tức giận trừng mắt bọn họ, ở trong lòng căm giận mắng. Trời vừa sáng, pháo đỏ thi nhau nổ, người trong thành liền vây quanh xem, đối với việc ở rể sớm thấy. Bát quái thư tứ (tám giấy; như tờ tạp chí lá cải) ba ngày không ngừng phát đi, sớm đem chuyện xung hỉ truyền cho cả toàn thành biết. “Oa, Yến Huyền Tiêu kia cũng thật có phúc khí, có thể thú đến Ngu gia cô nương, chắc chắn, tài sản của Ngu gia so bì với Hạ gia không hơn không kém” (Ai có coi Q3 + Q9 sẽ thấy Hạ gia giàu cỡ nào) “Đúng a! Tuy là ở rể, nhưng cũng không biết có bao nhiêu nam nhân cực kỳ hâm mộ” “Hừ, cái loại nam nhân thô lỗ này, như thế nào xứng đôi Ngu tiểu thư?” Người dân vây quanh nói nhỏ, mà chú rể không tự chủ bị ép buộc thay hỷ phục, khuôn mặt bình tĩnh, nhưng là người bị trói chặt, đưa lên kiệu hoa “Oa, chú rể bị trói nha!” “Sắc mặt rất khó coi.....” “Hừ, người trong phúc không biết phúc, Ngu tiểu thư gả cho loại đại què mùa này, thật sự là ủy khuất nàng!” Bên tai truyền tới tiếng mải mải của mọi người, sắc mặt Yến Huyền Tiêu càng trầm, nhưng huyết cam chưa giải, chỉ có thể ngửa mặt lên trời rít gào. Xong! Mặt mũi hần đều mất hết!

3. Chương 3

Đêm động phòng hoa chúc. Ngu Điệp Hương nháy mắt, cổ nén cười, nhìn chú rể bị trói trên giường. “Ngươi có thể lớn tiếng cười đi, không quan hệ” Yến Huyền Tiêu cắn răng, mặt bình tĩnh, tức giận nhìn nàng. Huyết đạo bị điểm, trước khi quăng vào phòng đã giải, chỉ còn lại dây thừng chới chặt người, khiến hần không thể nhúc nhích. Nhưng mà, cái gì cũng không còn quan trọng, mặt mũi của hần hôm nay đều mất hết! Bị đè ép lên kiệu, bị cưỡng bách bái đường, sau đó lại bị quăng vào tân phòng, hần đường đường một đại nam nhân, cứ như vậy mặc cho người dọa nạt xếp đặt, thật sự là..... Mụ nội nó! Ngu Điệp Hương vẽ mặt vô tội nhìn khuôn mặt dữ tợn kia, cắn nhẹ môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy xin lỗi nhìn hần. “Thực xin lỗi, đều do ta, ngươi có thể đối xử hung dữ với ta cũng không sao” Nói xong, chớp chớp mắt, hốc mắt hơi hơi phiếm hồng. “Này!” Thấy nàng hốc mắt đỏ lên, Yến Huyền Tiêu có điểm hoảng, thanh âm cũng đi theo mà lớn dần. “Ngươi, ngươi đừng nói cho ta biết ngươi muốn khóc nha!” Làm ơn, người nên khóc là hần mới phải? Như thế nào lại ngược lại? Như là bị lời nói lớn tiếng của hần dọa Ngu Điệp Hương kinh hãi một tiếng, nước mắt chết cũng treo tại hốc mắt, chính là như thế nào cũng không dám rơi xuống. “Ta, ta không khóc.” Mâu phiếm thủy quang sợ hãi xem xét hần, ngữ khí rất ủy khuất, bộ dáng diễm diễm đáng yêu khiến người ta phải mềm lòng Thấy bộ dáng này của nàng, Yến Huyền Tiêu dù có đại hỏa cũng tiêu bớt đi một nửa, hướng chi kẻ làm hần tức giận người không phải là nàng. “Khụ! Ngươi, ngươi thân thể giống như tốt hơn nhiều rồi!” Ho nhẹ một tiếng, hần nói sang chuyện khác. Hấp hấp cái mũi, Ngu Điệp Hương cười đến ngượng ngùng, “Ừ! Nói cũng kỳ quái, hôm kia, ngày hôm trước nửa đêm sau khi nhìn thấy ngươi, thân thể ta liền dần dần chuyển biến tốt, bất quá...” Nhíu mày, nàng có điểm nghi hoặc nhìn hần. “Ngươi nửa đêm chạy tới phòng ta, là có chuyện gì sao?” “Ách.....” Đáng chết! Như thế nào lại chuyển đề tài? “Ta..... Ách..... Ừ.....” Nhìn cặp mắt to vô tà, Yến Huyền Tiêu quần bách, một hồi lâu mới tìm được một cái cớ “Ta, ta là nghe nói người bị bệnh thật sự rất nghiêm trọng, mới, mới nghĩ đến tới phòng ngươi,

xem thử người có sao không!” Tuy nói nguyên nhân này cũng đúng, nhưng mà còn một nguyên nhân khác là hấn muốn cảnh cáo nàng, tìm ai ở rể cũng được, chính là không cho phép tìm hấn! Ai ngờ vừa thấy đến nàng, hấn cái gì cũng nói không được, chặt vật chạy trốn chết, còn sinh ra mộng xuân suốt hai ngày, đáng chết! Nhớ đến giấc mộng xuân, hình ảnh kia lại hiện lên trong óc, nghĩ đến hôm nay là ngày thành thân của hai người, hiện tại lại là đêm động phòng hoa chúc..... Hô hấp có chút không hiểu trở nên trầm trọng. Con người đen nhìn nàng, một thân hỷ phục, mũ phượng đã cởi, tóc dài đen huyền trải dài, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế đeo chút ít trang sức màu đỏ, lại càng thêm thanh lệ xinh đẹp, cánh môi phần nộn điểm lên chút son, như hoa hồng với kiểu điểm làm động lòng người. Bộ dáng vinh đẹp, làm cho hô hấp của hấn càng trầm, toàn thân nóng lên, thở sâu, Yến Huyền Tiêu vội vàng di dời tầm mắt đi chỗ khác, không dám nhìn đến nàng Đáng chết! Không thể đụng vào nha! Một đụng liền vạn kiếp bất phục, đến lúc đó muốn chạy trốn..... cũng không được nha! May mắn còn có dây thừng cột lấy hấn, ngăn chặn hành vi thú tính của hấn. “Thì ra là thế.” Ngu Diệp Hương sáng tỏ gật nhẹ đầu, nhận thấy ánh nhìn chăm chú của hấn, trong lòng vừa động, đáy mắt lóe lên chút ý cười. “Ừ..... Vẫn bị dây thừng cột lấy nhất định rất thống khổ đi? Ta giúp người cởi bỏ.” Sau đó — dụ hoặc hấn, khiêu khích hấn, để cho hấn nhào lên. Hừ! Hay lắm, đêm động phòng hoa chúc, cũng không thể lãng phí như vậy. (Bắt đầu rồi (^_^) (^_^)) “Ách, không.....” Không cần nha! Nếu cởi bỏ hấn sợ chính mình sẽ biến thành cảm thú a! Nhưng là thân ảnh mảnh khảnh cũng không cho hấn cơ hội cự tuyệt, hương nhuyễn mềm mại thân thể nhẹ nhàng mà dán lên người hấn, mùi thơm thuần nhiên xông vào mũi. Lời nói cự tuyệt nhất thời biến mất, chỉ có thể cảm nhận được mùi hương thoang thoang của nàng, còn có thân thể mềm mại dán lên người hấn “A! Dây thừng ở phía sau, đợi chút nha!” bộ ngực no đủ dán lên ngực của hấn, nhìn nàng lay hoay. Có điểm khó khăn nếu muốn cởi bỏ dây thừng. Mà theo kè sát của nàng, hô hấp của hấn càng trầm, bộ ngực mềm mại kia theo di động của nàng ở trong ngực của hấn cọ xát, cọ đến hấn toàn thân bắt đầu dấy lên hỏa. Đáng chết! Yến Huyền Tiêu cắn răng chịu đựng hỏa điểm ở dưới bụng, “Đủ, đủ! Không, không cần giải, người cách xa ta ra một chút là tốt rồi.” Bị thanh âm của hấn dọa, Ngu Diệp Hương ngẩng đầu, sợ hãi nhìn hấn. “Sao, làm sao vậy? Ta làm sai chỗ nào sao?” “Người.....” Yến Huyền Tiêu thở sâu, nàng vừa nhắc ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng tới hấn dựa vào quá gần, cánh môi mê người ở gần ngay trước mắt, chỉ cần hấn đi về phía trước một chút, có thể hôn trụ nàng. “Người như thế nào chảy mồ hôi, mặt cũng hồng lên, làm sao vậy? Thực nóng sao?” Nàng kinh ngạc tròn to mắt, “Đợi chút nha! Ta mau chóng mở dây thừng ra..... A!” Nói xong, chân nàng không cẩn thận trượt đi một nửa, cả người nàng hướng tới hấn mà đi, đổ nhào trên người hấn “Ừm, thực xin lỗi.....” nàng cuống quýt ngồi xuống, cái mông không cẩn thận ngồi phía trên cứng rắn của hấn, theo dõi đi của nàng khê cọ cọ. “A!” Yến Huyền Tiêu nhận không được than nhẹ một tiếng. “Thực xin lỗi, làm đau người sao?” Ngu Diệp Hương kích động nhìn hấn. Yến Huyền Tiêu căn bản nói không ra lời, chỉ có thể liếc mình hít sâu, muốn đè nén dục hỏa trường đau xuống. Nếu không phải nhìn thấy vẻ mặt vô tội của nàng, hấn thật sự sẽ nghĩ đến nàng là cố ý! (Diệp Hương: Thực ra là ta cố ý a, làm gì được ta nào =))) Mới nghĩ như vậy, yêu nữ trên người lại vô tội nói ra một câu: “Kỳ quái, đây là cái gì, thật cứng rắn.....” tay nhỏ bé theo câu hỏi đi xuống sờ thử, vỗ về cứng rắn của hấn. “Đây là cái gì?” Nghi hoặc hỏi, tay nhỏ bé cách vài dẹt nhéo nhéo, cảm. “Nha? Như thế nào giống như càng ngày càng lớn hơn nữa, lại càng cứng rắn.....” “Đáng chết!” Yến Huyền Tiêu chịu không nổi gầm nhẹ một tiếng, cả người buột chặt, dây thừng đứt ra, thô bạo thô bạo quay người ngăn chặn nàng. “Đây là người tự tìm!” Hấn nhận không nổi nữa, vạn kiếp bất phục liền vạn kiếp bất phục đi! Hấn cúi đầu, hung tợn ngăn chặn cánh môi anh đào vừa kiều diễm lại mê người “Ừm.....” thỉnh linh bị hôn, Ngu Diệp Hương phản ứng không kịp, chỉ có thể cảm thụ hơi thở thuộc loại của hấn. Trong nháy mắt, xẹt qua một tia gian tà, cái miệng nhỏ nhắn khê mở, nhiệt tình thẹn thùng đáp lại hấn. Đầu lưỡi ẩm ướt nóng cuống tứ tham nhập đàn khẩu, đảo qua hàm răng khéo léo, hút cái miệng ngọt nhỏ nhắn, đem toàn bộ hơi thở của nàng đoạt lấy. “Ừ.....” Hơi thở nóng cháy của nam nhân làm cho hơi thở của nàng dồn dập, khê ngậm, đầu lưỡi vô ý đụng tới của hấn, rước lấy một tiếng thô rống của hấn. Lửa nóng lưỡi nhanh chóng cuốn lấy đỉnh hương, khiêu khích tình dục của nàng, quấy lấy hương thơm ngọt ngào, kịch liệt hôn làm cho hai người không rảnh nuốt nước bọt, dâm mĩ nước bọt theo khóe miệng tràn ra. Mà bàn tay to cũng đi theo nắm lấy một cái no đủ, cách quần áo xoa bóp miên mĩ, năm ngón tay thu lại thật chặt, vân vê chơi đùa ngực nhũ mềm mại. Tuy cho hấn nhào nặn, làm nàng không tự giác ưỡn ngực, cảm giác một trận tê dại theo xoa bóp của hấn từ bộ ngực phỉm ra, nhũ tiêm không tự chủ được đứng thẳng. “Người thực nhiệt tình..... Mới xoa xoa liền cứng rắn.....” phản ứng của nàng làm cho Yến Huyền Tiêu nhẹ giọng nở nụ cười. Đầu lưỡi khê liếm qua cánh môi bị hấn hôn tới sưng đỏ, con người đen nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, hiện tại trương mặt trắng nõn nhiễm lên chút đỏ bừng mê người. Đầu lưỡi phần nộn đi theo đầu lưỡi của hấn khê liếm cánh

môi, lại đi theo liếm lưỡi của hắn “Tiêu..... Ta cảm thấy nóng quá.....” Nàng khinh thờ gấp, mâu nhi sương mù nhìn hắn, đầu lưỡi khẽ liếm lưỡi của hắn, dụ hoặc hương vị cực nồng phả ra trên người nàng. Lý trí hiện tại đều bị bộ dáng mị thái của nàng đánh tới tiêu tán, đầu lưỡi nhanh chóng luồn lấy lưỡi nàng, nhiệt tình liếm duyệt phiên quấy, làm cho cái miệng nhỏ nhắn dính đầy hơi thở của hắn. “Làm sao nóng? Nơi này sao?” Duyệt cái lưỡi đình hương, thanh âm Yến Huyền Tiêu khàn khàn, mang theo nồng đậm tình dục. Bàn tay to nhập vào trong vạt áo, cách cái yếm cầm một cái tuyết nhũ, hai ngón tay cách vài dẹt kẹp lấy nhũ tiêm, không ngừng trêu đùa cọ xát. Mà đỉnh đầu gối cũng đi mở chân nàng ra, nhẹ nhàng xoa xoa nơi tư mật của nàng Một bên âu yếm, môi ẩm ướt nóng một bên duyệt lưỡi của nàng, một bên hỏi: “Vẫn là nơi này nóng? Ừ?” Hỏi xong, đỉnh đầu gối càng dùng sức. “Ừ.....” Lần đầu tiên đối mặt với tà tứ nam nhân, Ngu Điệp Hương có điểm không biết làm sao, “Ta không biết a.....” Trả lời của nàng làm cho hắn bất mãn, ngón tay hơi hơi sử dụng lực lôi kéo nhũ tiêm, đỉnh đầu gối rời khỏi nơi riêng tư, không hề động đậy “Như thế nào không biết?” Hắn ý định tra tấn nàng, muốn nàng trả lời. “Thích như ta vậy xoa sao? Ừ?” Nói xong, bàn tay to kéo cái yếm, đem cởi ra một nửa, làm cho tuyết nhũ no đủ bại lộ, bàn tay to ngấm đen cầm lấy một cái no đủ, năm ngón tay nhu miên nhũ tuyết trắng. Theo của hắn xoa, nhũ tiêm phần nộn cũng đi theo bị đè đẩy, câu dẫn tầm mắt của hắn, hắn vươn hai ngón tay kẹp lấy đóa kiêu nhụy kia, lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa “A.....” cảm giác ngứa ngáy theo thân thể phỉếm ra, nơi riêng tư theo đỉnh đầu gối của hắn, không tự chủ được phỉếm ra một chút ẩm ướt dịch. Cái loại này cảm giác ướt át làm cho nàng cảm thấy xấu hổ, thân thể càng miễn cưỡng, thân thể xinh đẹp liền nhiễm lên chút ửng hồng. “Trả lời ta, thích ta xoa như vậy sao?” Bàn tay to dùng sức vuốt ve miên nhũ, chơi đùa nhũ tiêm phần nộn, nhìn kiêu nhụy phần nộn đỏ bừng chuyển thâm. “Ừ..... Thích.....” Mặc cỡ đỏ mặt, nghe rõ lời nói tục tĩu của hắn, nàng không tự giác cho đáp lại, lắc lắc thân mình, khát cầu càng nhiều. “Có bao nhiêu thích?” Bàn tay to một bên vuốt ve miên nhũ, đỉnh đầu gối cũng đi theo nhẹ nhàng di động ở nơi riêng tư, cho tới khi nhìn xuyên thấu qua khó có chút dịch ẩm ướt, con người chuyển thâm. “Như vậy thích a? Điều ẩm ướt.....” Đỉnh đầu gối đình chỉ cọ, hướng tới trung tâm, khẽ chuyển nơi riêng tư miễn cưỡng. “Ừm! Không.....” Cắn môi, cái loại ngứa ngáy khoái cảm này làm cho Ngu Điệp Hương một trận run rẩy, cảm giác khó nhịn chọc vào làm cho người nàng quẫn trí. “Đừng nóng vội.” Liếm môi của nàng, môi ẩm ướt nóng chậm rãi dời xuống, đầu lưỡi khẽ liếm tuyết trắng xương quai xanh, có một chút khuấy đảo “Bảo bối, ta sẽ cho người càng ẩm ướt.” Yến Huyền Tiêu nói nhỏ, rồi di dời tới miên nhũ, khẽ liếm trắng mịn nhuần (mềm) nộn, há mồm hút, phát ra thanh âm chắc chắn đậm mĩ Mà tay nắm một tuyết nhũ cũng không đình chỉ nhẹ xoa, lòng bàn tay cọ xát vú, lại một phen nâng, nắm giữ toàn bộ no đủ, năm ngón tay xoa bóp đè đẩy. (MT: ta sắp k xong...) Miên nhũ tuyết trắng theo ngón tay đè đẩy, bị áp thành nhiều hình dạng bất quy tắc, nhũ tiêm bị bài trừ trong khe hở. Một tay đùa bỡn, bạc môi di chuyển tới nhũ lõi, lấy đầu lưỡi khẽ liếm một vòng quanh, lại há mồm dùng sức ngậm, điên cuồng hút. Ngón tay cũng đi theo đè đẩy nhũ tiêm, lại dùng ngón tay lôi kéo, đầu lưỡi đi theo đùa bỡn miên nhũ Bị hắn âu yếm, miên nhũ tuyết trắng sớm bị xoa biến thành đỏ bừng, nhũ hoa đỏ tươi, vú cũng trở nên căng hơn. Loại tê dại xa lạ này làm cho cả người nàng hư nhược, cái miệng nhỏ nhắn hừ nhẹ làm cho lòng người cũng phải dao động “Ừ a..... ưm.....” Nghe được thanh âm rên rỉ ngọt ngào mê người, Yến Huyền Tiêu không khỏi cảm thấy một trận phấn khởi, ngẩng đầu nhìn nơi bị hắn âu yếm. Tuyết nhũ đỏ tươi, nhũ lõi đỏ bừng không chỉ có đứng thẳng, còn dính một lớp thủy quang mỏng manh, làm cho mâu hắn thâm lại. “Lại kêu lẳng một chút, tiếng kêu của người thực làm cho người ta mê muội.” Giọng thô trầm thấp, hắn cúi đầu khẽ liếm qua hai bên kiêu nhụy, hai tay cầm một cái tiêu nhũ, năm ngón tay dùng sức sờ. “A!” cảm giác đau đớn làm cho nàng kháng nghị, than nhẹ ra tiếng, thủy mâu sương mù yếu ớt nhìn hắn. “Tiêu.....” Đầu lưỡi phần nộn khẽ liếm qua cánh môi hắn, như thể câu dẫn hắn, bộ dáng lang thang hồn nhiên làm cho hắn không khỏi nghĩ lại giấc mộng kia, nàng dụ hoặc hắn, làm cho hắn không thể tự kiềm chế. Phấn không rõ hiện tại hay là cảnh trong mơ, hắn cúi đầu dùng sức hôn nàng, lưỡi hai người quấn quít lấy nhau, kích duyệt ra nước bọt đậm lã. Mà bàn tay to thô bạo kéo quần áo còn lại, làm cho thân thể tuyết trắng mê người không che lấp hiện ra trước mắt. “Ừ.....” Đột nhiên trần trụi làm cho Ngu Điệp Hương cảm thấy một trận lạnh lẽo, nhưng lưỡi ẩm ướt nóng nhanh chóng làm cho cơ thể nàng nóng lên. Lưỡi của hắn theo môi đỏ mộng dời xuống, duyệt qua ngực nhũ no đủ, ở bụng bằng phẳng khẽ liếm một vòng. Đầu lưỡi ở trên rốn khẽ liếm một chút một chút, làm cho nàng khó nhịn giãy dụa, tới khóc để kháng nghị. “Không cần..... Ngứa.....” Nàng chịu không nổi, không chỉ địa phương bị hắn liếm ngứa lên, ngay cả nơi riêng tư cũng truyền tới từng trận ngứa ngáy, tràn ra chút dịch hoa ẩm ướt. Cái loại cảm giác xa lạ vừa thẹn lại chất làm cho nàng không biết phải làm sao. “Ngứa?” Nhíu mày, Yến Huyền Tiêu tà khí nở nụ cười, hoa dịch tràn ra rõ ràng, hương khí nồng đậm dụ hoặc hắn, làm cho hắn toàn thân lửa nóng. “Người là nơi này ngứa sao?” Bàn tay to tách chân nàng ra, làm cho nơi

riêng tư triển khai toàn bộ, lời lẽ xong cũng đi theo di động, đi vào nơi phần nộn mê người. “Không.....” tư thế này hảo tu nhân! (Tu nhân = mắt mặt + xấu hổ, thay vì nói hảo xấu nhân) Ngu Điệp Hương khê cần môi, muốn khép hai chân, nhưng tay hấn ngăn cản nàng, thậm chí cả người ngồi chồm hổm ở dưới thân nàng, làm cho nàng không thể đem chân khép lại “Đến, cho ta hảo hảo nhìn xem ngươi có bao nhiêu ẩm ướt.....” Chỉ thấy bộ lông đen thui đã sớm phiếm thủy quang, dưới lông tơ, hoa môi phần nộn vì khấn trương mà hơi run rẩy, vách tường hoa xinh đẹp ẩn như hiện, câu dẫn tầm mắt của hấn. “Không! Không nên nhìn.....” Ngu Điệp Hương xấu hổ dùng tay che lấp, trong lòng vừa then lại loạn, xấu hổ quẫn bách không thôi, cần thận dò xét hấn. Như thế nào cảm thấy hấn như là thay đổi vậy, khí phách tà tứ làm cho người ta thở không nổi, làm cho lòng nàng rối bời “Đừng nhúc nhích” Yến Huyền Tiêu bắt lấy tay nàng, không cho nàng che lấp, con ngươi đen thường thức ngưỡng ngừng của nàng, ngón tay nhẹ nhàng đi tới giữa chân, khê vuốt “Ngươi xem, ẩm ướt thành như vậy.....” (MT: Ta xiu (>//<)) hấn=“” thấp=“” giọng=“” đầu=“” ngón=“” tay=“” mới=“” nhẹ=“” đảo=“” qua=“” hoa=“” tâm=“” liền=“” dính=“” yêu=“” dịch=“” ẩm=“” ướt=“” sau=“” đó=“” nhìn=“” biểu=“” tình=“” chăm=“” chú=“” của=“” nàng=“” khê=“” liếm=“” ngón=“” tay=“” của=“” mình.=“” “thật=“” ngọt...=“” đầu=“” lưỡi=“” chậm=“” rãi=“” nhẹ=“” nhàng=“” liếm=“” lên=“” hoa=“” dịch=“” trên=“” ngón=“” tay=“” bộ=“” dăng=“” tà=“” mị=“” làm=“” cho=“” ngu=“” điệp=“” hương=“” mặt=“” càng=“” đỏ=“” hơn.=“” “ngươi.=“” “ngươi=“” như=“” thể=“” nào.....=“” “trời!=“” hấn.=“” hấn=“” thật=“” là=“” yến=“” huyền=“” tiêu=“” mà=“” nàng=“” lên=“” lên=“” lút=“” lút=“” nhìn=“” trộm=“” năm=“” năm=“” nay=“” sao?=“” như=“” thể=“” nào=“” không=“” giống=“” bình=“” thường=“” nhìn=“” bộ=“” dạng=“” rất=“” bộc=“” trực=“” hiện=“” tại=“” ngược=“” lại=“” giống=“” một=“” phá=“” hư=“” nam=“” nhân?=“” (bad=“” guy=“” í)=“” “của=“” “ngươi=“” thực=“” ngọt.=“” “ngươi=“” cũng=“” nếm=“” thử!=“” nói=“” xong=“” đầu=“” lưỡi=“” tham=“” nhập=“” đàn=“” khẩu.=“” đem=“” hương=“” vị=“” của=“” nàng=“” trả=“” lại=“” cho=“” nàng.=“” “không!=“” “ừ.....=“” phản=“” kháng=“” không=“” được.=“” cái=“” miệng=“” nhỏ=“” nhẩn=“” bị=“” hấn=“” khiêu=“” khai=“” (mở=“” ra)=“” ngọn=“” lửa=“” tham=“” nhập.=“” làm=“” cho=“” nàng=“” cũng=“” cảm=“” thấy=“” mùi=“” xấu=“” hổ=“” của=“” chính=“” mình=“” rõ=“” ràng=“” thực=“” tu=“” nhân.=“” “ngực=“” “nàng=“” lại=“” nóng=“” lên.=“” đầu=“” lưỡi=“” không=“” tự=“” chủ=“” được=“” cùng=“” hấn=“” giao=“” triển.=“” mùi=“” phiến=“” tình=“” kia=“” làm=“” cho=“” cả=“” người=“” “nàng=“” “nóng=“” lên.=“” lưỡi=“” hai=“” người=“” hút=“” lẫn=“” nhau.=“” quấy=“” ra=“” càng=“” nhiều=“” nước=“” bọt.=“” chảy=“” xuôi=“” xuống=“” dưới=“” mà=“” tay=“” hấn=“” cũng=“” đi=“” theo.=“” nhẹ=“” nhàng=“” trêu=“” chọc=“” hoa=“” huyết=“” ẩm=“” ướt.=“” lướt=“” nhẹ=“” qua=“” bộ=“” lông=“” mềm=“” mại.=“” vừa=“” cổ=“” ý=“” lại=“” vô=“” tình=“” khinh=“” xúc=“” hoa=“” môi.=“” “ưm=“” “ư.....=“” cái=“” loại=“” cảm=“” giác=“” ngứa=“” ngứa=“” này=“” làm=“” cho=“” “nàng=“” cảm=“” thấy=“” khó=“” chịu.=“” thân=“” thể=“” mềm=“” mại=“” cọ=“” hấn.=“” cái=“” miệng=“” nhỏ=“” nhẩn=“” dật=“” ra=“” “ưm.=“” “không=“” cần.....=“” “ngứa.....=“” “nàng=“” chịu=“” không=“” nổi=“” cái=“” loại=“” trêu=“” chọc=“” này.=“” thiên=“” tính=“” nhiệt=“” tình=“” làm=“” cho=“” “nàng=“” khát=“” cầu=“” càng=“” nhiều.=“” hoa=“” dịch=“” không=“” được=“” chảy=“” xuôi.=“” “đem=“” “gương=“” dưới=“” thân=“” từ=“” lâu=“” đã=“” ẩm=“” ướt=“” một=“” mảnh=“” “muốn=“” sao?=“” “ừ?=“” “đầu=“” lưỡi=“” khê=“” liếm=“” phần=“” lưỡi.=“” ngón=“” tay=“” ở=“” ngoài=“” hoa=“” huyết=“” nhẹ=“” nhàng=“” đảo=“” qua.=“” tìm=“” được=“” hoa=“” châu=“” ở=“” chỗ=“” huyết=“” khẩu.=“” lấy=“” ngón=“” tay=“” khinh=“” niết=“” một=“” chút.=“” lại=“” lập=“” tức=“” buông=“” ra.=“” “a!=“” “mẫn=“” cảm=“” nhụy=“” châu=“” bị=“” khê=“” vuốt.=“” lập=“” tức=“” cảm=“” thấy=“” một=“” trận=“” run=“” rẩy.=“” còn=“” không=“” kịp=“” thể=“” hội=“” cảm=“” giác=“” thư=“” sướng=“” (thoải=“” mái+sung=“” sướng)=“” kia.=“” lại=“” lập=“” tức=“” tràn=“” đến=“” một=“” cảm=“” giác=“” hư=“” không.=“” trống=“” rỗng.=“” “ô...=“” ta=“” muốn...=“” cho=“” ta...=“” tuy=“” rằng=“” không=“” biết=“” chính=“” mình=“” muốn=“” cái=“” gì.=“” nhưng=“” “nàng=“” vẫn=“” là=“” thuận=“” theo=“” của=“” hấn=“” nói.=“” khóc=“” cầu=“” xin.=“” “được.=“” cho=“” “ngươi.....=“” “dương=“” môi.=“” hấn=“” mị=“” mắt=“” thấy=“” hoa=“” dịch=“” ngọt=“” ngào=“” không=“” ngừng=“” lưu=“” tiết=“” ra.=“” yết=“” hầu=“” lẫn=“” lộn=“” lên=“” xuống.=“” hơn=“” nữa.=“” nhìn=“” đến=“” hoa=“” dịch=“” trong=“” suốt=“” chậm=“” rãi=“” theo=“” giữa=“” chân=“” chảy=“” xuống=“” đùi.=“” lại=“” chậm=“” rãi=“” thắm=“” nhập=“” vãi=“” trải=“” giường.=“” hình=“” ảnh=“” mê=“” người=“” kia.=“” làm=“” cho=“” hấn=“” cảm=“” thấy=“” một=“” trận=“” khát.=“” “bất=“” quá.=“” trước=“” làm=“” cho=“” ta=“” đỡ=“” khát=“” một=“” chút.=“” “ngữ=“” lạc.=“” hấn=“” đi=“” theo=“” đầu=“” mai=“” phục.=“” đem=“” môi=“” nhẹ=“” nhàng=“” thiếp=“” dăng=“” thủy=“” huyết=“” tràn=“” đầy=“” hương=“” dịch...=“” chỉ=“” có=“”

người.=“” ta=“” không=“” nghĩ=“” buông=“” tay.=“” không=“” nghĩ=“” mắt=“” đi=“” toàn=“” thế=“” giới.....=“”>

4. Chương 4

“Không! A.....” Ngu Điệp Hương bị hành động của Yến Huyền Tiêu làm cho sợ hãi, muốn giãy dụa, nhưng hai chân lại bị hấn chế trụ. Lưỡi hấn đụng tới hoa huyết mẫn cảm, lập tức truyền đến một chút tê dại, làm cho cả người nàng hư nhược. Ý niệm giãy dụa trong đầu không tự chủ được biến hóa thành yêu kiều mềm mại, toàn thân nàng buộc chặt. Toàn bộ cảm giác đều tập trung ở mỗi động tác của hấn. Đầu lưỡi ẩm ướt nóng liếm qua hoa tâm ẩm ướt, di dời tới nơi ngọt ngào của hoa dịch, làm cho hấn muốn ngừng mà không thể ngừng được. Ngón tay đẩy ra bối thối, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua hoa khâu, ở trước hoa huyết chậm rãi chơi đùa, không tham nhập “Um a....” Nàng chịu không nổi khê cắn môi dưới, hoa dịch thấm ra càng nhiều, hỗn hợp hấn liếm qua dung hòa với nước bọt, đem toàn bộ chân giữa biến thành càng ẩm ướt. Yêu dịch tràn ra làm cho Yến Huyền Tiêu rốt cuộc ẩn nhẫn không được, bạc môi đặt lên hoa huyết, từng ngụm từng ngụm nuốt mà đầu lưỡi cũng đi theo khinh duyên hoa môi phần nộn, phát ra tiếng vang vừa dâm lãng lại thẹn người, mà khoái cảm cũng không ngừng tích lũy, làm cho Ngu Điệp Hương chịu không nổi ngón chân co quắp lại “A.. Tiêu..” Nàng khê nắc, hoa huyết bị kích thích, không ngừng khép mở, cuốn ra càng nhiều yêu dịch, toàn bộ đều bị hấn nuốt hết. Một hồi lâu, Yến Huyền Tiêu mới ngẩng đầu, môi dưới dính lên thủy lượng hoa dịch, hấn nhẹ nhàng liếm môi, bộ dạng tà tứ làm cho người ta mặt đỏ tim đập. “Làm sao bây giờ? Giống như hút không hết, càng hút, cái này của người càng ẩm ướt....” Nói xong, đầu ngón tay ở bên ngoài huyết khiêu khích hoa khâu, hơi hơi tiến vào, lại nhanh chóng rời khỏi. Ý tứ khiêu khích dụ hoặc cực nồng, vách tường hoa mẫn cảm không chịu được co rút lại, muốn hấp lấy tay hấn, nhưng hấn lại lui cực nhanh, cái loại cảm giác trống rỗng càng đậm “Ồ..... Không cần như vậy.... Thật là khó chịu....” Dưới bụng truyền tới một cảm giác hư không, lửa nóng làm cho Ngu Điệp Hương nhìn không được khóc đi ra. Nàng muốn càng nhiều, nhưng là cũng không biết chính mình đang muốn cái gì, loại cảm giác bất lực làm nàng cảm thấy khó chịu. Nàng cắn môi, bắt lực nhìn hấn. “Nóng quá..... Ở trong khó chịu.....” Ngu Điệp Hương lắc lắc thân mình, khát cầu nhìn Yến Huyền Tiêu, muốn hấn giúp nàng giải nhiệt, loại bỏ sự thống khổ này. “Khó chịu?” Yến Huyền Tiêu ngả ngón mi, con ngươi đen nhìn thiên hạ bị tình dục gột giữa, lửa nóng dưới bụng càng đau. Hơn nữa đóa hoa phần nộn kia không ngừng cuốn ra yêu dịch, bên trong vách tường hoa như ẩn như hiện, ngón tay vừa tiến vào một chút, rất nhanh bao vây hấn, khiến hấn hận không thể lập tức đem lửa nóng vùi vào. Nhưng là vẫn không được, hấn còn trừu trọc không đủ, muốn nghe tiếng yêu kiều xinh đẹp mê người thanh âm. Ngón tay đi tới huyết ngoại hoa châu đỏ bồng, hai ngón kẹp lấy, ngón tay vuốt ve, lôi kéo, đùa bỡn châu nhụy mẫn cảm. “Như vậy thì sao? Sẽ khó chịu sao?” ngón tay bên đùa bên hỏi, đè nặng nhụy châu, một tay kia cũng đi theo đùa bỡn đóa hoa phần nộn. “A!” Hoa châu bị hấn khiêu khích dần dần thâm lại, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng rên rĩ. Theo bản năng nàng nâng thất lưng, muốn càng nhiều. “Trả lời ta!” Thấy nàng không đáp, hấn sử dụng lực kéo nhụy hoa. “A! Không, sẽ không.....” Bất chấp xấu hổ, sớm bị tình dục khống chế, Ngu Điệp Hương thành thực nói ra cảm giác. “Thích không? Ân?” Yến Huyền Tiêu hỏi, ngón tay cũng đi theo đẩy ra hoa môi, nhanh chóng tham nhập hoa huyết chặt khít. “Thích..... Ách!” Đột nhiên tiến vào làm cho nàng cảm thấy có một tia khó chịu, mặc dù có hoa dịch làm dễ chịu, nhưng hoa kính từ trước tới giờ chưa có ai thăm hỏi, khiến cho nàng cảm thấy không quen “Cái này thì sao? Thích không?” Ngón tay vừa tiến vào, vách tường hoa non nót liền gắt gao quấn hút ngón tay hấn. Cái loại cảm giác gắt gao vây lấy, làm cho Yến Huyền Tiêu thở sâu, mồ hôi trên trán tích lặc, sau lưng từ lâu đã ướt đầm. Thở sâu, hấn bắt đầu di động ngón tay, ngón tay thô qua lại ở vách tường hoa, ngẫu nhiên cong ngón tay, đùa bỡn nàng. Theo cửa hấn di động, hoa dịch lưu càng nhiều, cảm giác khó chịu liền bị thay thế, thậm chí nàng chủ động lắc mông, hòa theo sự trôi đưa của hấn. Vách tường hoa chịu không được co rút lại, đè đẩy ngón tay hấn, như muốn đẩy ngón tay hấn ra ngoài, nhưng là vách tường hoa vẫn gắt gao quấn hút lấy hấn “Ừ.... thích, thích a.....” Ngu Điệp Hương uốn cong người dậy, đóa hoa theo ngón tay di động càng tăng thêm nuốt vào đẩy ra, châu nhụy đỏ tươi sưng tấy đã sớm không chịu nổi Yêu dịch theo ngón tay rút ra đưa vào không ngừng khuấy đảo, phát ra thanh âm phóng dăng. Thanh âm kia truyền tới tai nàng, làm cho nàng cảm thấy hảo xấu hổ, nhưng là

càng kích thích tình dục của nàng. Đôi mắt Yến Huyền Tiêu nheo lại, hơi thở ồ ồ nhìn hoa môi ẩm ướt phun ra nuốt vào ngón tay hắn, thủy huyết càng chặt chẽ quấn hút tay hắn. Mà thanh âm ‘ưm’ mê người lại không ngừng bật ra từ cái miệng nhỏ kia “Như vậy thích?” Tăng thêm một ngón, hai ngón tay khấp lại, qua lại ở hoa huyết. “Ừ a...” Ngu Diệp Hương nhú mào, hoa huyết bị khai mở một chút, truyền đến chút đau, nhưng cảm giác đau đớn chợt lóe rồi biến mất, lại hóa thành tầng tầng khoái cảm, làm i nàng nhanh chóng dần ra. Mà tay hắn cũng di động nhanh hơn, ngón tay thô dài đặt trong vách tường hoa, lần lượt ở trong hoa huyết đâm vào rút ra Hoa dịch không ngừng bị lật khuấy đảo, hòa lẫn rút ra đâm vào với tiếng nước vang lên, đem hoa huyết biến thành một mảnh lầy lội. Mà hắn lại còn không buông tha nàng, ngón tay tìm được trần châu ẩn nấp ở nơi mềm mại, hai ngón kẹp lấy, tiếp theo kéo ra ấn vào, lồi kéo nhụy châu non nớt “À không.....” chỗ mẫn cảm nhất bị khiêu khích, thủy huyết theo phản xạ mấp máy co rút lại, đem ngón tay hắn hút càng chặt “Trời! Thực chặt...” Yến Huyền Tiêu nhin không được than nhẹ, thấy nàng bộ dáng ý loạn tình mê, còn có vách tường hoa co rút lại, hắn hiểu được nàng rất nhanh đạt được cao trào đầu tiên. Ngón tay càng tăng tốc độ, qua lại sượt bên trong hoa huyết, cảm giác được thủy huyết lắc lư không ngừng co lại, yêu dịch tiết ra càng nhiều. “Không.... Ừm a.....” Quá thâm khoái cảm hóa thành từng đợt từng đợt kéo tới, cảm giác này làm cho Ngu Diệp Hương cảm thấy sợ hãi. “Ồ.... Không cần.... Ừ....” Khẽ khóc, nàng muốn chạy trốn, sợ hãi từ dưới chỗ kia, truyền đến tê dại khoái ý. Nhưng hắn cố tình như không nghe được tiếng nấc của nàng, lại tham nhập thêm một ngón, đem hoa huyết mở cực rộng, rất nhanh rút ra đưa vào, đến nỗi vách tường hoa huyết sưng mọng. “À không...” Nàng chịu không nổi! Mà hắn lại vào lúc này đưa tay khẽ kéo hoa huyết bên ngoài hoa châu, rút ra đưa vào ngón tay cũng theo đó dùng sức cắm vào chỗ sâu nhất. “Ừ a a.....” Đồ mờ hồ đầm khê cong người lại nhất thời giống như bị buộc chặt, vách tường hoa mềm mại nhanh chóng co rút lại. Nàng rốt cuộc nhin không được thanh mả the the hô lên, hoa dịch phì nhiêu lập tức theo trong cơ thể trào ra, mùi ngọt ngấy nhất thời tràn ngập cả phòng.... Ngu Diệp Hương khê thở gấp, còn đang trong cơn vui thích khiến cả người choáng váng đến mất hồn, đột nhiên nam nhân thối lui “Người...” Nàng sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy hắn nhanh chóng cởi hết quần áo, thấy hắn thân thể khí phách cường tráng làm ất nàng đỏ lên. Thấy bộ dáng nàng ngượng ngùng, Yến Huyền Tiêu thấp giọng nở nụ cười Hắn dán chặt thân thể mềm mại, đem nam tính sưng đau đặt trước hoa huyết, khê ma sát “Đó là...” Đinh vật cứng làm cho Ngu Diệp Hương sửng sốt, cảm thấy hoa hơi hơi bị mở ra, một cái vật cứng xâm nhập thủy huyết. “Cho người càng thoải mái đó!” Yến Huyền Tiêu cắn răng, mới tham nhập một chút, vách tường hoa lập tức bao vây trụ ngay trước của hắn. Hắn thở sâu, phát hiện chính mình rốt cuộc không thể nhẫn nại! Bất chấp nàng sẽ đau, trách mông co rút lại, nam tính thô to lập tức xỏ xuyên qua huyết nộn hoa huyết. “A!” Đột nhiên tới đau đớn làm cho nàng khóc hô lên tiếng, tay nhỏ bé dùng sức đẩy hắn ra. “Không đùa giỡn.... Đau quá.....” Nàng thống khổ giãy dụa, nộn huyết đau đớn mà co rút nhanh, đem thô to quấn hút càng chặt, cũng làm cho Yến Huyền Tiêu nhin không được phát ra một tiếng găm nhẹ. Chế trụ giãy dụa của nàng, không kịp chờ nàng thích ứng, hắn bắt đầu qua lại động trách mông, làm cho nam tính cực đại thô trường ở hoa huyết lý qua lại trườn đưa. Xử nữ máu theo của hắn trườn đưa mà tràn ra, hỗn hợp hoa dịch, đem nam tính nhiễm thủy lượng, có dễ chịu, làm cho hắn ra vào càng thuận lợi. “Ồ..... Không cần..... Đau.....” Ngu Diệp Hương đau khổ khóc, di động qua lại của hắn lôi kéo lỗ nhỏ non nớt. Làm cho nàng khó chịu nhú mào thật chặt. Mặc dù có hoa dịch dễ chịu, nhưng vẫn còn đau, làm cho nàng chịu không nổi muốn đẩy hắn ra, vách tường hoa co rút nhanh, muốn vây chặt hắn. Lại không biết co rút nhanh như vậy chính là làm cho hắn cảm thấy càng thư sướng. Bị gắt gao bao vây, khoái cảm quấn hút thật chặt, làm cho hắn rốt cuộc không thể không được lực đạo của mình, điên cuồng mạnh mẽ rút ra đâm vào. Tay hắn xoa một bên nhũ mềm, bàn tay to xoa bóp nhào nặn nơi mềm mại trắng mịn, ngón tay thỉnh thoảng lôi kéo nhũ tiem, vuốt ve nàng. Một tay kia cũng dò tìm đến chỗ hai người kết hợp, tìm được châu nhụy đỏ tươi tinh tế ẩn núp lớp lông tơ mềm mại, khê cọ, khê chà xát, muốn giảm bớt đi đau đớn cho nàng. Mà nam tính thô to cũng không dừng lại tiết tấu rút ra đâm vào, vừa tiến vừa ra, ở vách tường hoa rất nhanh bị xuyên qua đâm vào rút ra qua lại. “Ừ.....” Đau đớn vẫn đang theo động tác rút ra cắm vào của hắn mà tản ra, nhưng là lại ẩn ẩn truyền tới một loại tê dại khoái cảm. Có điểm đau, lại có điểm cảm giác thoải mái, làm cho nàng không biết làm sao, không biết nên hòa theo, hay là nên đẩy hắn ra. Nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại đã sớm chủ động ngậm ra kiều mỵ thanh âm, thân thể cũng theo bản năng hướng hắn dán lên, tay nhỏ bé đi theo chống đỡ dán trong ngực của hắn, âu yếm da thịt cường kiện, hảo sỡ của hắn. Thấy nàng bắt đầu nhận hắn, Yến Huyền Tiêu khê nhếch môi, tốc độ rút ra đâm vào chậm lại, nhẹ nhàng chậm chạp trượt đẩy qua lại. “Thích như ta vậy sao?” Hắn thanh âm thấp hồi, lửa nóng thô dài ngạo mạn đẩy vào, lại chậm rãi rời khỏi. Như vậy đối hắn là loại tra tấn, nhưng hắn lại cắn răng chịu đựng, muốn nghe nàng trả lời. “Ừ....” Ngu Diệp Hương nâng mi, rõ ràng hắn làm với

tốc độ chậm, đau đớn từ từ phơi giải đi, nhưng là ngược lại nàng cảm thấy hư không. Cái loại ngạo mạn cợt xát gãi ngứa, làm cho nàng cảm thấy khó chịu. “Ủ? Hay là muốn càng chậm?” Nói xong, hắn dừng lại động tác, cơ hồ là bất động. “Không...” Nàng lập tức kháng nghị, hai chân tuyết trắng chủ động quăn lên thất lưng của hắn, thậm chí mông trắng nâng lên, e lệ yêu cầu. “Mau, mau một chút...” “Như vậy sao?” Hắn hơi hơi tăng tốc độ, mồ hôi vì ẩn nhẫn mà nhỏ xuống. “Ủ.....” tốc độ nhanh hơn, nóng thiết tiêu giải cảm giác ngứa ngáy, nhưng là còn chưa đủ. “Mau nữa một chút...” “Mau nữa?” Mi xoắn lại, hắn hơi hơi rời khỏi, lại dùng lực nhập vào, đỉnh chạm vào chỗ sâu nhất “Như vậy sao?” “A!” Nàng kêu lên, hưởng thụ xâm nhập của hắn. “Ân a, thật thoải mái a.....” Nàng lên mông trắng, Ngu Điệp Hương chủ động di động cái mông, toàn bộ phun ra nuốt vào nam tính của hắn. “Ừm a.....” hưởng thụ thủy huyết phun ra nuốt vào, Yến Huyền Tiêu vươn tay vặn bụng chân của nàng, đặt lên khuỷu tay. “Phóng túng như vậy? Thích như ta động như vậy sao?” Hổ thất lưng di động, nam tính thô to nhanh chóng nhập vào vách tường hoa, dùng sức qua lại đâm vào rút ra. Hoa dịch theo nóng cảm vào rút ra không ngừng bị khuấy ra, ở nơi riêng tư hai người khi kết hợp phát ra âm thanh đầm ấm. “Ủ a.... thích, thích....” va chạm mạnh mẽ thâm nhập mang đến làm cho người ta mất hồn thư sướng khoái cảm, làm cho nàng nhịn không được liên tiếp than nhẹ. Tay nhỏ bé chủ động đặt lên tuyết nhũ, cầm một cái tiêu nhũ mềm mại, bàn tay to vuốt ve, thỉnh thoảng lôi kéo nhũ tiêm đỏ sẫm. Bộ dáng dâm dăng của nàng kích thích hắn, nóng thiết một lần, lại một lần xỏ xuyên qua hoa huyết non nớt, không ngừng qua lại ma sát lẫn cảm vách tường hoa, thậm chí biến hóa góc độ rút ra đâm vào, hoặc sâu hoặc cạn quét thủy huyết, theo động tác đâm vào rút ra của hắn, hoa huyết sớm đỏ bừng lại sưng không chịu nổi. “A ư...” sự vui thích này làm cho nàng không khỏi than nhẹ, da thịt nhiễm lên ánh sáng màu tình dục, xinh đẹp như một đóa hoa hồng. Mà vách tường hoa rất nhanh trất cũng bắt đầu co rút lại, đến từng đợt co rút khoái ý, đem nam tính rút ra đưa vào cấp bách đè đẩy chèn ép. “Ủ.....” Biết nàng lại nhanh đến đạt cao trào, Yến Huyền Tiêu càng mau động, nóng thiết chạm thật sâu vào bên trong hoa huyết, mỗi khi rời khỏi hoa huyết, lại xâm nhập thật sâu. “Ồi, không.... Sâu quá.....” Lắc đầu, hô hấp của nàng trở nên hỗn loạn, hắn đi vào quá sâu lại rất mạnh, làm cho nàng không thể thừa nhận. “Nhanh.... Cũng sắp.... Chờ ta.... Chúng ta cùng nhau.....” Yến Huyền Tiêu thô gào thét, hưởng thụ vách tường hoa run rẩy co rút, cuồng mạnh va chạm. “A a....” Ngu Điệp Hương kêu khóc, ngay sau một cái xâm nhập cuồng mạnh, nàng nâng người lên, toàn thân buộc chặt, yêu dịch nháy mắt phun trào ra. “Ủ a.....” Hưởng thụ ẩm áp bao vây, khi hoa huyết mãnh liệt co rút lại, Yến Huyền Tiêu đi theo thật sâu, đỉnh đầu lửa nóng mới cam tâm mở ra, phun ra nóng rực bạch dịch, toàn bộ tưới lên trên gương..... (MT: Fany ta cần được tiếp máu ())(uhm ta tiếp máu cho kekekke :) Nam nữ cùng nhau thở dốc. Ngu Điệp Hương toàn thân mềm nhũn, cảm giác rốt cuộc khiến cho không ra một tia khí lực, trong đầu hồi tưởng lại bộ dạng kích tình của nàng, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Không thể tin được đó là chính mình, lời nói như vậy, động tác xấu hổ như vậy, còn có tiếng rên rỉ...mỗi một lần nhớ, mặt của nàng liền hồng. Mà hắn, còn chôn ở trong cơ thể nàng..... “Người.....” Nàng nhịn không được động đậy, muốn hắn rời đi, lại không nghĩ rằng vừa động, vách tường hoa cũng đi theo co rút lại, sau đó, nam tính vốn mềm nhũn lại tức khắc cứng lên, chậm rãi tràn ngập ở trong vách tường hoa. “Người.....” Nàng ngây ngốc. Sao, như thế nào lại nhanh như vậy?! Ngắc đầu, Yến Huyền Tiêu cười đến tà khí, khe liếm môi của nàng. “Là người không tốt, ai kêu người muốn động?” Hơn nữa mới muốn nàng một lần mà thôi, căn bản không đủ! Ở trong mộng, hắn muốn nàng vô số lần, hơn nữa lần nào cũng không đủ. “Không.....” Ngu Điệp Hương lắc đầu, bắt lực nhìn hắn. “Ta, ta không được.... Nàng toàn thân không lực, không biết là chính mình có thể thừa nhận hoan ái kịch liệt như vậy. “Người làm được.” Hôn nàng, hắn rút ra lửa nóng, theo cực đại rời đi, hỗn hợp yêu dịch cũng đi theo chảy xuôi mà ra. “A! Người muốn làm cái gì?” Ngu Điệp Hương sợ hãi thở gấp, vẻ mặt nghi hoặc, nhìn đến giữa hai chân chính mình chảy ra nóng dịch hoan ái, làm cho nàng cảm thấy hảo xấu hổ, nhưng là da thịt lại truyền đến một trận rung động. “Ta tính như vậy.” Hắn đem nàng ôm lấy, làm cho nàng dựa lưng về phía hắn, bàn tay to chế trụ thất lưng của nàng, làm cho nàng chậm rãi ngồi xuống. Mà nóng thiết sớm đốt trong hoa huyết, theo nàng ngồi xuống, một chút một chút, chậm rãi tạo ra ướt sũng hoa huyết. “A!” Đột nhiên tới phong phú làm cho nàng yêu kiều hô lên, thủy huyết co rút lại, cũng quăn hút chặt nam tính của hắn. “Như vậy liền ẩm ướt, còn nói không cần.....” giống như trừng phạt nàng, hắn dùng lực mạnh nhất. “Ủ a.....” bị đỉnh của hắn vây lấy làm cho hoa huyết nhanh chóng truyền đến một trận ngứa ngáy, da thịt lên qua một chút khoái cảm. “Người thích, đúng hay không?” Bàn tay to cầm một bên nhũ mềm mại, càn rỡ vờn ve trôi đùa, tiếp theo môi nóng ẩm ướt cũng đi khe hôn vai tuyết trắng. Mà nam tính cực đại cũng đi theo từng chút từng chút dụ hoặc nàng. “Ủ....” theo âu yếm của hắn, bụng của nàng xồng xáo từng trận, cái miệng nhỏ nhắn khinh ngâm thanh âm “ừm” thật uyển chuyển. Đang hôn trên vai, môi nhịn không được hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn, lưỡi hai người ở trước

môi giao nhau, quần quit, thi hút hơi thở lẫn nhau. Nước bọt dâm lãng theo hút mà chảy xuống, đem phía dưới hai người biến thành ướt đầm. Mà chỗ giao tiếp dưới thân cũng là một mảnh ướt sũng, nóng thiết phình ra, làm cho hoa dịch chảy xuôi xuống, hoa môi ngạo mạn phun ra nuốt vào nam tính cực đại. Hình ảnh dâm mỹ kia làm cho thân thể Ngu Điệp Hương nóng lên một trận, trong bụng xôn xao càng mãnh liệt, làm cho nàng nhịn không được, qua lại cao thấp, di động cái mông, làm cho thủy huyết phun ra nuốt vào cháy nóng thô dài. Hoa dịch tí tách chảy, đem chân oa nhiễm một mảnh ẩm ướt, cũng đem tử hồng sắc thô dài biến thành trơn ướt, ẩn ẩn lộ ra gân xanh cứng rắn làm cho người ta sợ hãi “Ừ a.....” tư thế như vậy làm cho nàng không thể thông thuận hưởng thụ, nhịn không được dừng lại động tác, khẩn cầu nhìn hân. “Tiêu.....” Ngu Điệp Hương lắc mông, nàng muốn hân động, khiến cho nàng vui sướng “Ừ?” Yến Huyền Tiêu nhú mày, bàn tay to vuốt ve hai luồng nhuyễn nhũ, đầu ngón tay lôi kéo nhũ tiêm đỏ sẫm, chỉ duy nhất là vật thô dài vẫn không động, thỏa mãn khát cầu của nàng. Ngu Điệp Hương cắn môi, vừa thẹn lại giận, trừng mắt hân, biết hân muốn nàng cầu hân, nhưng là lời nói xấu hổ như vậy.... Ngu Điệp Hương chần chờ, nhưng là dục hỏa khó nhịn làm cho nàng không nhịn được, cái miệng nhỏ nhắn cầu xin. “Cầu người.... Muốn ta.... Người ta muốn.....” Liếm môi, nàng lui bụng, hoa huyết cũng đi theo co rút lại, đề đẩy nam tính cực đại trong cơ thể. “Đáng chết! Người yêu nữ này!” Yêu mị cầu xin còn có vách tường hoa co rút, rút cuộc làm cho Yến Huyền Tiêu không chịu được. Bàn tay to chế trụ thất lưng của nàng, làm cho nàng ngồi chồm hổn trước người hân, động mông sử dụng lực, ra sức va chạm mềm mại thủy huyết. “A a.....” xâm nhập của hân thỏa mãn nàng. Thư sướng khoái cảm làm cho nàng khắc chế không được rên rỉ, mông trắng cũng đi theo sau chà xát, đón theo ý hòa của hân tiến lên. Bàn tay to theo eo nhỏ chuyển qua mông thịt tuyết trắng, năm ngón tay nắm bắt hai cái mông trắng, rất nhanh động hổ thất lưng, kịch liệt đâm vào rút ra cắm trong hoa huyết. Hoa dịch theo va chạm mà bay bắn tung tóe, thân thể cùng thân thể va chạm nhau, phát ra thanh âm tục tăng (Quả thật miêu tả sinh động tới chết người) “Ừ a..... A.....” Ngu Điệp Hương khẽ lắc đầu, mái tóc dài ẩm ướt bao trùm lưng trắng, tư thái yêu mị làm cho nam nhân phía sau càng dùng lực va chạm. Nàng ngâm lên, cảm giác được lửa nóng thô mạnh cực đại ở kiểu nhuyễn thủy huyết quan lại luân phiên càn quấy, trong khoái ý mang theo một tia đau đớn, ngược lại làm cho nàng cảm thấy vô cùng thư sướng. (Sung sướng + thoải mái) “Thích ta động như vậy sao? Ừ?” Hân tăng độ mạnh, theo ra vào của hân, yêu dịch trong suốt không ngừng lưu tiết ra, đem giữa chân của nàng cùng thô dài của hân, biến thành trơn ướt một mảnh, cũng làm cho hân đâm vào rút ra càng thuận lợi. “A.... Thích....” Lắc lắc mông trắng, ở hân lui về phía sau, nàng cũng đi theo, vừa vặn nghênh đón va chạm của hân, cũng làm cho hân đi vào càng sâu. Hoa huyết chặt khít vốn mẫn cảm nay bị kéo căng khiến nàng sợ hãi, làm cho nàng mới vài cái tiến lên, thủy huyết lập tức cũng sắp đặt lên đỉnh. Vách tường hoa nhanh chóng run rẩy, không chịu được, liền đề đẩy nam tính của hân. Biết nàng lại nhanh đến đạt cao trào, Yến Huyền Tiêu càng tăng tốc, không biết thỏa mãn không ngừng rút ra đâm vào qua lại. Một cái, lại một cái, không ngừng kích thích nàng, rút cuộc khiến cho nàng không còn khí lực, yếu ớt mềm nhũn ngã trên giường, chỉ còn lại có mông trắng bị chế trụ nâng lên thật cao. Mà lửa nóng thô dài do không ngừng qua lại xô xuyên qua, đâm vào rút ra huyết nộn hoa huyết, vách tường hoa cùng hoa môi bị luật động đến đỏ tươi sừng mọng. “Ồ.....Ồ..... Không cần.....Ồ.....” Không ngừng thổi quạt, đến mất hồn khoái cảm, làm cho nàng rút cuộc không thể chịu đựng thêm, nức nở cầu xin tha thứ. Vừa vặn nam nhân phía sau cũng chưa thỏa mãn, bàn tay to xoa mông thịt tuyết trắng, màu đỏ thô dài không ngừng qua lại rút ra cắm vào kiểu huyết đỏ tươi. Ngay tại nàng cảm thấy không chịu nổi, Yến Huyền Tiêu mới cam tâm phát ra một tiếng gầm nhẹ, ở nơi mềm mại ra sức luật động vài cái. Cuối cùng một cái thô cuồng cắm vào, toàn thân hân run rẩy, đem lửa nóng nam tính chôn vào chỗ sâu bên trong hoa huyết, viên đỉnh to lớn đi theo phun ra nóng bỏng bạch dịch

5. Chương 5

Trời chưa sáng, Yến Huyền Tiêu liền mở mắt ra, đây đều là thói quen của hân, lúc này chính là thời điểm hân chuẩn bị rửa mặt chải đầu, rồi luyện công. Nhưng là...hân cúi đầu, nhìn thiên hạ trong lòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phỉm lên chút ửng hồng, mí mắt do không ngừng khòe thút thút mà hơi hơi sưng đỏ, mà cánh môi bị hôn tới ửng đỏ, vừa nhìn đã biết. Thân thể vốn hoàn hảo trắng nõn không tỳ vết nay đã ký hạ nhiều dấu ấn màu hồng. Tất cả dấu vết kia đều là hân lưu lại, đủ thấy đêm qua hân muốn nàng

kịch liệt tới cỡ nào, nghe được nàng rên rỉ, hấn liền không thể khắc chế chính mình, làm cho hấn một lần lại một lần, giống cái dã thú không biết thỏa mãn. Lần đầu, vì hoan ái, hấn hoàn toàn mất hết lý trí. “Đáng chết!” Yến Huyền Tiêu nhin không được ảo não thấp rửa, thanh âm lại phát ra nhỏ nhất, chỉ sợ không cẩn thận đánh thức Ngu Điệp Hương. Hấn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Như thế nào vừa đụng tới nàng, hấn hoàn toàn trở nên không giống chính mình? Rõ ràng ngay từ đầu hấn hạ quyết tâm, không chạm vào nàng, chờ dây thừng cột chặt hấn được cởi bỏ, hấn sẽ bỏ trốn mất dạng. Cho dù bái đường thì sao? Hấn chính là không nghĩ sẽ ở rể, không nghĩ sẽ xung hỉ, loại chuyện bắt buộc này, hấn chết cũng không theo! Nhưng là đêm qua, kế hoạch của hấn lại thất bại. Nàng vừa tới gần hấn, hấn liền muốn hôn nàng, ngửi được hương thơm thoang thoảng của nàng, mùi thơm kia dán lên hấn, toàn bộ lý trí đều bay hết. Hấn rõ ràng không phải là người dễ bị dụ hoặc, nam nhân, ai mà không từng đến thanh lâu, nhưng là nữ tử thanh lâu dùng mọi thủ pháp khiêu khích, so với nàng càng quyến rũ xinh đẹp, hấn cũng không hề xúc động. Chỉ có nàng..... Lơ đãng đụng chạm, hấn liền phát hỏa, rốt cuộc bất chấp hết thảy muốn thương yêu nàng. Người đã bị hấn ăn sạch sẽ, sau này làm sao trốn được nữa? Nhắm mắt lại, Yến Huyền Tiêu ảo não than nhẹ. Lại nhất là, hấn tuy rằng ảo não, nhưng lại không hối hận vì đã cùng nàng ân ái, thậm chí nghĩ đến đêm qua, mất hồn tuyệt vời làm cho hấn nhin không được khẽ nhếch khóe môi. “Đáng chết!” Thu hồi mỉm cười, hấn lại thấp rửa. Ngu Điệp Hương đối hấn mà nói quả thực là cái yêu nữ, một đụng tới nàng, hấn sẽ biến thành người khác, sẽ không còn là chính mình, nói chung là giống đứa ngốc. “Ừ.....” thanh âm mềm mại than nhẹ theo lòng phát ra, Yến Huyền Tiêu mở mắt ra, cả người căng thẳng nhìn thiên hạ trong lòng. Nàng muốn tỉnh sao? Không cần đi! Hấn còn không có nghĩ đến phải đối mặt như thế nào với nàng nha! Ngu Điệp Hương cắn cắn cánh môi, sau đó cọ cọ ngực rộng lớn, như là tìm được vị trí thoải mái, mới thỏa mãn gọi lên cánh môi, lại nặng nề ngủ. Bộ dáng đáng yêu giống như con mèo nhỏ chọc người yêu mến, làm cho hấn xem tới ngực nóng cả lên, mà di động của nàng cũng làm cho hấn phát hiện, của hấn đang ở trong cơ thể nàng. Hơn nữa, đang từ từ sưng, một chút một chút tấn công vào thủy huyết mềm mại. Đáng chết, hấn lại muốn muốn nàng. “Ừm.....” Nàng như là cũng cảm giác được, mông lung mở mắt ra. “Không, không cần.....” Nàng quá mệt mỏi, hư nhược khiến cho không ra một tia khí lực, nhưng bộ dáng quyến rũ dong dỏng lại càng gọi lên dục vọng của nam nhân. Yến Huyền Tiêu thở sâu, cực đại nóng cháy bị vách tường hoa bao vây lấy, tư vị tốt đẹp kia làm cho hấn rốt cuộc khắc chế không được chính mình. Bàn tay to xoa một bên nhũ mềm mại, vuốt ve nơi no đủ mềm mại kia, mông trắng kiện cũng rất nhanh di động, rút ra cắm vào qua lại ở thủy huyết “Ồ ừ..... Không.....” Ngu Điệp Hương cắn môi, chịu không nổi khẽ nấc, nhưng hoa huyết nóng ẩm ướt không tự chủ tràn ra đầm dịch, theo nam tính cắm ra rút vào không ngừng khuấy đảo tiết ra. Rõ ràng mệt mỏi, nhưng cơ thể lại theo bản năng hưởng thụ mà trở nên vui thích, hai chân hư nhược cũng đi theo vòng qua thắt lưng hấn, nâng lên mông trắng, đón lấy khoái ý mất hồn cảm giác “Đáng chết!” hành động của nàng làm cho hấn càng kích cuồng phản ứng, thắt lưng cường tráng rất nhanh động, càng dùng sức, nhiều lần cắm sâu vào thủy huyết. “Nàng yêu nữ này! Không phải không cần? Còn kẹp chặt như vậy, ẩm ướt như thế.....” Yến Huyền Tiêu thô thanh gào thét, nam tính thô lớn lên mở rộng phạm vi va chạm thủy huyết ướt át, hưởng thụ thư sướng khoái ý do vách tường hoa quấn hút mang đến “Ừ a.....” lời nói dâm lãng của hấn làm cho nàng xấu hổ quần bách, hàm răng khẽ cắn môi dưới, “Ai, ai kêu chàng muốn động.....” Nàng đã nói nàng mệt mỏi, nhưng hấn lại muốn! Cổ tình chạm vào nàng, làm cho nàng cả người liền nóng lên, rõ ràng toàn thân vừa đau vừa nhức mỏi, nhưng lại không tự chủ được hòa theo hấn. “Động?” Yến Huyền Tiêu nhíu mày, đem nam căn lui tới bên ngoài hoa huyết, lại dùng lực tiến vào. “Như vậy động sao?” “A –” Tăng cường tiến vào làm cho vách tường hoa bị kích thích, một trận co rút lại, hoa huyết non nớt nhanh chóng gắt gao quấn chặt nam tính thô dài. Hoa dịch nháy mắt tiết ra, theo động tác đâm vào rút ra của hấn, nhanh chóng tràn ra đầm dịch, đem dưới bụng hai người biến thành một mảnh dính ẩm ướt. “Nhanh như vậy liền cao trào?” Tách lớn chân của nàng, hấn hưởng thụ vách tường hoa co rút dề dẩy, lửa nóng cực đại càng dùng sức cắm vào hoa huyết. Thậm chí hấn đưa tay xoa xoa nhụy châu ở bên ngoài hoa huyết, theo tiết tấu rút ra đâm vào, lôi kéo hoa châu mẩn cảm, ngón tay đùa bỡn hoa môi ướt đầm. “Ồ! Không.....” Sung sướng cực hạn làm cho Ngu Điệp Hương nhẹ lắc đầu, bị cao trào vây lấy khiến cho thân mình run rẩy, dao động vui thích đánh sâu vào nàng. “Tiêu.....” Nàng không tự chủ được khóc hô tên của hấn, “Người ta không được a.....” “Chờ một chút..... Cũng sắp.....” Yến Huyền Tiêu ách thanh thô rống, lửa nóng thô dài hưởng thụ vách tường hoa chặt khít đưa đẩy. Mông cường tráng va chạm càng sâu càng nhanh hơn, như là phải chơi đùa phá hư nàng, nhiều lần xô xuyên đến bên trong hoa tâm mềm mại. “Ồ a.....” Quá nhiều vui thích làm cho Ngu Điệp Hương rốt cuộc chịu không nổi, thẳng đến khi ngắt đi, hấn mới cam tâm buông tha nàng. Một tiếng thô rống, thô mạnh sắp nhập một cái, bạch dịch nóng rực nhanh chóng phun trào ra, lấp đầy hoa hồ, ầm ập đánh sâu vào làm cho nàng lại lần nữa leo

lên cao trào, tiếp theo cũng nhanh chóng hô lên the thé Chịu không nổi khoái cảm quá sâu, nàng ngất đi. Trước lúc ngất, nàng hư nhược vô lực trừng liếc mắt hắt một cái, “Trúng thối.....” Cái liếc kia vừa kiêu mị lại khả ái, đúng là mê người. Ý nghĩ trong lòng đánh úp vào đầu, khuôn mặt anh tuần tục tăng cũng đỏ lên. “Xong rồi.....” Yến Huyền Tiêu thấp giọng. Cái loại cảm giác vạn kiếp bất phục này, càng lúc càng sâu.

Kỳ thật, sau ngày thành thân cũng không như trong tưởng tượng. Yến Huyền Tiêu mỗi ngày cũng đều hỏi tiêu cục xử lý sự tình, đám huynh đệ cũng không dám lấy việc ở rể cười hắc, cũng không phải do không muốn sống nữa! Muốn ném thử quả đấm của hắn liền tận lực cười cũng không sao. Mà nương tử của hắn, cũng cho hắn không ít mặt mũi. Đi vào tiêu cục tìm hắn, ôn ôn nhu nhu, là điển hình mỹ nữ, làm cho đám huynh đệ trong tiêu cục xem đến choáng váng Xinh đẹp của nàng, chỉ có thể để mình hắn xem, còn người khác, nằm mơ đi! Sau đó các tiêu sư trong tiêu cục bắt đầu hâm mộ hắn, có nương tử mỹ như vậy, đối hắn lại ôn nhu, ba bữa luôn ân cần hỏi han, cười rộ lên lại càng ngọt, càng mê. Bộ dáng nhu nhược làm cho người ta nhìn không được muốn yêu thương. Mà ban đêm lại càng tuyệt vời, làm cho người ta mất hồn khoái ý không thôi, nàng tuy rằng ngưng ngừng, nhưng là lại cực nhiệt tình, luôn làm cho hắn hưng phấn không thôi. Nói thật, thành thân hơn một tháng, cảm giác cũng không tệ lắm. Bất quá, có một số việc Yến Huyền Tiêu lại cảm thấy có điểm quái. Tỷ như: tiểu nương tử của hắn, có đôi khi hắn muốn tìm nàng, lại không tìm được người. Tựa như hiện tại, hắn đi vào trong phòng, lại không thấy được Ngu Điệp Hương, chỉ thấy được Tiểu Thúy. “Cô gia.” Vừa thấy đến hắn, Tiểu Thúy chạy nhanh đến bên cạnh hắn. “Tiểu thư đâu?” Yến Huyền Tiêu nhíu mày hỏi, giờ ngộ đã đến, nguyên tưởng rằng nàng sẽ ở trong phòng chờ hắn dùng bữa, không nghĩ tới lại không thấy được người. “Tiểu thư ở thư phòng nói chuyện cùng Lưu quản sự.” Tiểu Thúy thành thật trả lời. Thư phòng? Lưu quản sự? Lưu quản sự hắn biết, là quản sự của trà trang trong thành, Ngu Điệp Hương một cái thiên kim tiểu thư, cùng Lưu quản sự có cái gì nói hão đảm? (Có gì hão nói = có cái gì mà nói) Yến Huyền Tiêu toàn thân hướng thư phòng mà đến, đầu óc tiếp tục suy tư. Hơn một tháng này, còn có rất nhiều sự việc làm cho hắn cảm thấy rất kỳ quái. Ngu Điệp Hương là thực ôn nhu, nói chuyện luôn nhẹ giọng, nhưng là ở lời nói nhỏ nhẹ của nàng, hắn luôn không tự chủ được, chiếu lời của nàng làm. Tỷ như: Đúng giờ về nhà cùng nàng dùng bữa. Nam nhân mà, bên ngoài có rất nhiều sự việc phải làm, đâu có thể nào mỗi ngày đúng giờ về nhà dùng bữa? Khi hắn cự tuyệt, nàng cũng chưa nói cái gì, chính là cô đơn cúi đầu, sau đó xả ra một chút tươi cười đáng thương, mềm mại nói không quan hệ, một người nàng dùng bữa là tốt rồi. Nói xong, lại đáng thương xả ra một chút tươi cười ủy khuất, lại nói một câu thực xin lỗi, biết rõ hắn bề bộn nhiều việc, lại đưa ra loại này yêu cầu, nàng chính là muốn thường xuyên gặp mặt hắn, chỉ có buổi tối gặp nhau thật sự không đủ. Sau đó..... Hắn liền khuất phục. (Há há, mắc cười quá =))) Không có biện pháp, hắn chính là không thể gặp bộ dáng mất mát của nàng, hơn nữa lời nói của nàng, nói thật, nghe được giọng nói của nàng, hắn thực thích. Lại tỷ như: Vì chúc mừng sinh nhật huynh đệ, vài người liền ồn ào nói muốn đi Túy Nguyệt lâu, tìm vài cái cô nương khoái hoạt khoái hoạt (vui vẻ). Hắn là không có hứng thú, tình nguyện về nhà bồi nàng, cô nương thanh lâu lại không tốt bằng nàng, nhưng là sinh nhật huynh đệ, hắn lại không thể không đi, miễn cho bị người ngoài nói: bị thê quản thúc nghiêm ngặt. Nam nhân, mặt mũi thứ nhất. Sau khi nàng biết, không nói cái gì, thậm chí còn mỉm cười muốn đưa hắn xuất môn, chính là ở trước khi hắn bước ra khỏi cửa, phía sau, liền không hiểu gì, nàng ngất đi. (Khâm phục)) Sợ tới mức, hắn phải tức tốc mời đại phu, nữ đại phu vừa đến, nói: nàng chính là có không khỏe, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi. Vì thế, hắn cũng không muốn xuất môn nữa, liền ở lại chăm sóc nàng. Nhưng là, ở thời điểm bữa tối, tinh thần nàng cũng đâu tệ, sắc mặt hồng nhuận, khẩu vị cũng không tệ, tuyệt không giống như người đã té xỉu vào ban ngày. Có điểm khả nghi! Hơn nữa địa phương khả nghi không chỉ có điểm này. Ngay từ đầu hắn không phát hiện, nhưng sau lại phát hiện chính mình đã ngoan ngoãn nghe lời của nàng, làm cho hắn có điểm hoài nghi, Điệp nhi của hắn thật sự mềm mại như bề ngoài sao? Nhíu mày rậm, trong lúc suy tư, người cũng đã đặt chân đến trước thư phòng. “Tiểu thư, đây là trà trang vận chuyển buôn bán của tháng này, ngài xem qua một chút.” Thanh âm lưu quản sự theo phía sau cửa truyền đến. “Ừ.....” Mềm thanh âm trầm vang lên, sau đó là đến thanh âm lật sách, một hồi lâu, tiếng cười mềm mại mới vang lên. “Lưu quản sự, lá trà lần này tốt chứ? Đưa tiến cung, chắc hẳn là không thành vấn đề đi?” “Đúng vậy, lần này lá trà sản xuất rất tốt, ta dám cam đoan, tuyệt đối so với năm trước còn tốt hơn.” Lưu quản sự cười nói. “Tốt lắm, lần này thu hoạch rất khá, ta nghĩ nuôi trồng một loại lá trà khác, là từ phía nam truyền tới, nghe nói loại trà này có chút chất, mang theo một cổ trong veo, khác xa với loại trà trung nguyên, ta đã sang nam, mời tới rất nhiều sư phụ gieo trồng, cách mấy ngày hẳn là sẽ tới đây, liền phiền toái người.” “Tốt, tiểu nhân biết, nếu không còn việc gì, nhỏ (tiểu nhân) cáo lui trước.” Lưu quản sự cung kính nói. “Ừ! Được, phiền toái ông.” Ngu Điệp Hương mỉm cười, cúi đầu tiếp tục nhìn sổ sách, thẳng đến lại nghe đến thanh âm Lưu quản sự. “Cô gia? Người như thế nào đứng ở ngoài

cửa? Muốn tìm tiểu thư sao?” Ngu Diệp Hương sững sốt, nhanh chóng ngẩng đầu, đã thấy khuôn mặt anh tuần hé ra suy nghĩ sâu xa, con người đen kịt kia nặng nề nhìn nàng, làm cho nàng gật mình. Đáng chết! Nàng đã thời điểm ngộ thiện (ăn trưa). Mà hắn, nghe được bao nhiêu? Nàng đứng dậy giờ lên nụ cười cười, thanh sắc bất động quan sát hắn. “Tướng công, xin lỗi, thiếp đã quên đến thời điểm ngộ thiện, chàng rất đói bụng sao?” “Hoàn hảo.” Nhìn tươi cười của nàng, Yến Huyền Tiêu nhẹ nhàng nâng mi, ánh mắt chuyển qua đồng sổ sách trên bàn “Nàng hiểu được kết toán sổ sách?” Ngu Diệp Hương đảo mâu suy nghĩ một chút, quyết định nói ra. Nàng không nghĩ đối hắn nói dối, hơn nữa việc này hắn sớm hay muộn cũng phải biết.. “Kỳ thật mười tuổi, cha bắt đầu dạy thiếp quản lý sổ sách, năm ấy thiếp mười lăm tuổi, đã đem lá trà Ngu gia giao cho ta quản lý, cho nên chuyện to nhỏ của trà trang, thiếp đều quản.” Nói xong, nàng dò xét hắn liếc mắt một cái, sợ hãi hỏi: “Chàng sẽ không vui sao?” “Không vui?” Nhẹ nhàng chớp mắt, Yến Huyền Tiêu nhìn nàng. “Không, đương nhiên sẽ không, ta chỉ là có điểm kinh ngạc.” Nhu nhược như nàng, có thể quản lý Ngu gia? Hơn nữa khi này cái miệng của nàng khôn khéo lại quyết đoán, tuyệt không giống sự nhận thức của hắn đối với nàng. Con người đen nhanh chóng xẹt qua một chút ánh sao, tuy rằng trì hoãn, nhưng hắn không ngu ngốc, chạy nhiều chuyến tiêu, đi khắp đại giang nam bắc, như thế nào chuyện hắn chưa thấy qua? Đương nhiên cũng sẽ không để ý tới nường tử mình lại hiểu và quản lý sổ sách tốt việc làm ăn của Ngu gia, thậm chí biết nàng có mặt này, chỉ làm cho hắn cảm nhận nàng rất khác, không giống nàng ngày thường Chính là vậy, Diệp nhi của hắn tựa hồ có rất nhiều bí mật. Mâu quang hơi hơi lóe ra, dĩ vãng hắn không chú ý, nhưng hiện tại quan sát mới đánh giá, và phát hiện nường tử của hắn tựa hồ cũng không đơn giản, coi như còn có việc khác gạt hắn. Nhưng là cái gì nhỉ? “Vậy là tốt rồi.” Biết hắn không tức giận, Ngu Diệp Hương nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ giờ lên tươi cười tuyệt mỹ. Kỳ thật, nàng thật sự có điểm sợ, sợ hắn sẽ để ý chuyện này, dù sao thế tục vẫn không chấp nhận chuyện nữ tử làm chủ gia. (Tức chị này là đương gia của một gia đình ý) Nụ cười của nàng làm cho hắn cũng cười, bàn tay to nhẹ vỗ về của nàng mặt. “Sợ ta tức giận như vậy sao?” “Ừ!” Ngu Diệp Hương không chút do dự điểm đầu (gật đầu), khuôn mặt nhỏ nhắn khinh cợt (chà nhẹ) lòng bàn tay của hắn. “Thiếp thực để ý, thực để ý chàng.” Lời của nàng làm cho hắn con người nhu hòa lại, ngược bởi vì nàng còn có bí mật khác giấu hắn, sự hờn giận của hắn đối với nàng, cũng thần nhiên biến mất. Diệp nhi của hắn duy nhất không che giấu chính là đối với hắn quyến luyến, cặp mắt xinh đẹp trong trẻo như nước hồ thu luôn yên lặng nhìn hắn. Mỗi khi nhìn đến cặp mâu nhi này, cũng làm cho hắn mềm lòng, lớn giọng cũng biến nhỏ lại, chỉ sợ dọa đến nàng. Thiên hạ nhỏ bé ôn nhu như nước này, liền như vậy mà gắt gao cuốn lấy hắn, làm cho hắn vạn kiếp bất phục, như thế nào cũng thoát không được thân. “Ta sẽ không tức giận vì chuyện này, ngược lại còn nhận thức khác về nàng— khôn khéo lại thông minh.” Ngón tay nâng lên cảm nàng, hắn yên lặng nhìn nàng. “Diệp nhi, nàng nói xem, nàng còn có bộ mặt khác nữa sao ” Ngu Diệp Hương nhẹ nhàng nháy mắt, cao ngạo nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đối mặt với hắn, nhẹ nhàng chớp mũi, “Chàng nói sao cơ?” bộ dáng xinh đẹp rất cảm động. “A!” Hắn cười khê, nhìn lên cánh môi mềm mại “Diệp nhi của ta, hy vọng trừ bỏ việc này, nàng không có khác chuyện giấu giếm ta.” “Ách.....” Ngu Diệp Hương mâu quang lẩn tránh, có điểm chột dạ. “Đương nhiên không có.” Chết cũng không thể nói, không thể thừa nhận. Đáng tiếc, sự chột dạ lại bị Yến Huyền Tiêu nhìn thấy, con người đen neoh lại, hắn dùng lực ngăn chặn cánh môi. Xem ra, tiểu nường tử của hắn không phải là tiểu Diệp nhi nhu nhược, mà là một cái giả dối tiểu hồ ly. (Hoan hô, cuối cùng anh cũng biết rồi *vỗ tay*) Mà nàng, còn có chuyện gì gạt hắn nữa? Hắn tuyệt đối sẽ điều tra ra!

6. Chương 6

Có chút nguy hiểm. Nhìn chăm chăm con cờ đỏ trên tay, Ngu Diệp Hương vùng trộm dò xét nam nhân đối diện một cái, cờ đỏ trên tay ăn luôn cờ đen đối diện, đồng thời trong óc cũng suy tư ngẫm nghĩ một mình. (Anh chị đang chơi cờ tướng nhé) Mấy ngày nay, tướng công nhà nàng đều không tới tiêu cực, cơ hồ mỗi ngày dính ở bên cạnh nàng, cái này cũng không có gì không tốt, hắn ở bên người nàng, nàng cũng vui mừng. Nhưng là, cặp con người đen kia, dường như là tìm cái gì, luôn thăm dò nàng, làm cho nàng kinh hãi. Nàng biết, nàng khiến cho hắn hoài nghi. Mỗi một ngày, hắn đều ở đây thử dò xét nàng, muốn tìm ra sự che giấu của nàng, hại nàng hao vất vả lấp liếm. Không dám tưởng tượng, nếu như bị hắn biết được chuyện ở rể là do nàng thiết kế, lấy tính tình của hắn, nhất định sẽ tức giận đến không thềm để ý nàng, nói sâu xa

hơn, nhất định sẽ không cần nàng. Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Ngu Điệp Hương không khỏi tái nhợt. Bí mật này, chết cũng không thể cho hắn biết! “Nàng đang nghĩ cái gì?” Uống trà thơm, Yến Huyền Tiêu ung dung nhìn Ngu Điệp Hương, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa hồ có điểm trầm trọng, phát hiện này làm cho hắn khóe môi nhếch lên. Mấy ngày nay quan sát, hắn phát hiện tiểu nương tử của hắn rất thú vị a! Hắn tiến sát một bước, đụng nàng, thậm chí cố ý muốn chọc giận nàng, xem nàng sẽ có phản ứng gì. Ngẫu nhiên, nàng sẽ nhin không được, hai má sẽ có điểm run rẩy, cặp môi trong trẻo sẽ ửng hồng, thậm chí sẽ đáng yêu dậm chân. Sau đó, khi hắn làm bộ như không chú ý, lại ảo não mặt biến sắc, giận chính mình bị hắn làm cho tức giận, lại không biết, hắn sớm đem nàng biểu tình của nàng thu vào trong mắt. Nàng không hề mềm mại giống lúc trước, ngược lại sẽ có chút tùy hứng, nhưng nàng cũng không tự giác, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu hơi hé mở làm cho người ta muốn cắn đi xuống. Dù phát hiện càng nhiều diện mạo của nàng, ánh mắt của hắn liền không rời được nàng. Nhưng mà, hắn cũng phát hiện, nàng vẫn vụng trộm che giấu một bí mật, rất sợ bị hắn biết. Bí mật kia gì nhỉ? Hắn không thích giấu diếm của nàng, hết thảy những việc thuộc về nàng, hắn đều phải biết được, đối nàng, hắn đều ham muốn giữ lấy tất cả. “Không a!” Ngu Điệp Hương khóe miệng giật nhẹ, không biết vì sao, nàng thật sự cảm thấy nam nhân trước mắt càng lúc càng khó có thể nắm trong tay. Trước kia, nàng ôn nhu nói mấy câu, có thể dụ dỗ hắn, nhưng là gần đây thì rất khó, phi thường phi thường khó. Hắn không hề bị dụ dỗ, ngược lại là nàng, thường thường bị hắn làm cho lo lắng thấp thỏm. Nguy hiểm! Rất nguy hiểm. “Đổi chàng.” Ừ..... Nàng phải nghĩ biện pháp, bị hắn ăn gấu gao như vậy là không thể được, nàng phải xoay chuyển tình thế. Nhưng là biện pháp còn chưa nghĩ ra, thanh âm yêu kiều từ ngoài truyền vào “Sư huynh!” sau giọng nói, một lục y thân ảnh đã lập tức nhào vào trong lòng Yến Huyền Tiêu. “Ngọc muội!” đứng vững nhìn thân ảnh lao tới, Yến Huyền Tiêu nhẹ nhàng nhíu mày, lớn tiếng nở nụ cười. “Muội khi nào về tới đây vậy?” “Vừa mới.” Dương Mai Ngọc giận dữ ngắt đầu. “Sư huynh? Huynh làm sao có thể thành thân?” Nàng mới trở về thăm người thân không đến hai tháng, như thế nào hắn đã thành hôn? Vừa trở lại tiêu cực nghe được tin tức, Dương Mai Ngọc không còn dám tin tưởng, thẳng đến mỗi người đều chứng thật, nàng mới vừa sợ, vừa giận đi thẳng đến Ngu phủ. “Ừ..... Bởi vì một ít nguyên nhân.” Yến Huyền Tiêu cười cười, theo thói quen tính xoa đỉnh đầu Dương Mai Ngọc. “Làm sao vậy? Vì sao lại nổi giận?” Dương Mai Ngọc tức giận đến dậm chân. “Huynh, huynh làm sao có thể thành thân?” Nàng tức giận đến rống to, từ nhỏ nàng liền thích sư huynh, hơn nữa sư huynh cũng rất thương nàng, nàng nghĩ đến sư huynh nhất định sẽ thú của nàng. (Mơ đi =))) Như thế nào mới hai tháng, liền thay đổi thời tiết? “Nhưng cái quan trọng lại là ở rể? Huynh đường đường là một đại nam nhân, thế nhưng ở rể, sư phụ sư nương như thế nào cho phép loại sự tình này phát sinh ra?” Làm sao có thể? Sư huynh là của nàng nha! Nàng nghĩ đến nương tử của hắn nhất định sẽ là nàng, sao biết được sẽ bị người khác cướp đi, nàng không phục! “Ngọc muội!” Yến Huyền Tiêu sững sốt, không nghĩ tới Dương Mai Ngọc sẽ phản ứng lớn như vậy, không khỏi nở nụ cười. “Chẳng qua huynh chỉ thành thân, muội có cái gì tức giận?” “Đương nhiên tức giận!” Bảo nàng sao có thể không tức giận chứ? “Sư huynh, huynh nhất định là bị bắt đúng hay không? Không quan hệ, muội đứng ở bên huynh, huynh mau chóng rời khỏi nữ nhân kia.....” “Ngọc muội.” Yến Huyền Tiêu nhíu mày ngăn lại Dương Mai Ngọc, “Sư tẩu muội ở đây, không được nói bậy.” Nói xong, hắn nhìn đến Ngu Điệp Hương một cái Thấy nàng con người híp lại, rồi chớp nhoáng nở lên nụ cười, trong lòng hắn đã nắm chắc Nàng tức giận! “Muội chính là Ngọc nhi đi? Chào muội” Ngu Điệp Hương cười có lẽ, nhìn đến tay hai người còn nắm chặt một chỗ, mâu quang hiện lên một chút hỏa hoa. (đốm lửa nhỏ) Bàn tay mềm mại lướt đi, cầm tay Dương Mai Ngọc, thân thể mềm mại chen vào, không dấu vết ngăn cản sự tiếp xúc của hai người “Lần đầu tiên thấy được muội, bộ dạng muội thật đáng yêu.” Nhưng mà, nam nhân phía sau là của nàng, thỉnh không cần đụng chạm! “Không nên đụng ta!” Dương Mai Ngọc bỏ tay Ngu Điệp Hương ra, đôi mắt ghen ghét nhìn nàng. “Người chính là Ngu Điệp Hương? Cái gì sư tẩu? Bảo sư huynh ta xưng hô, bắt buộc thú người, không biết xấu hổ!” “Mai Ngọc, muội như thế nào lại ăn nói như vậy?” Yến Huyền Tiêu giận tái mặt, giận dữ khẽ khiển trách, “Mau hướng Điệp nhi xin lỗi.” Lần đầu tiên bị Yến Huyền Tiêu nạt nộ, Dương Mai Ngọc cả kinh, hốc mắt lập tức hồng lên. “Sư, sư huynh, huynh như thế nào lại đối với muội...” Từ nhỏ đến lớn, hắn cũng chưa đối nàng như vậy, hiện tại vì sao lại hung dữ với nàng? “Muội.....” Gặp Dương Mai Ngọc khóc, Yến Huyền Tiêu sẽ không biết phải ứng xử ra sao. Hắn từ nhỏ vốn không có muội muội, nên đem Dương Mai Ngọc làm muội muội để yêu thương, không bao giờ nạt nộ nàng, mọi chuyện cũng đều thuận nàng, thấy nàng khóc đương nhiên luyến tiếc. “Được rồi, đừng khóc nữa” Nghĩ đến, hắn chắc nàng nghĩ tới việc, hắn có nương tử, sẽ không thương nàng, sợ thất sủng, nên mới có bộ dạng như thế này? (Ồ ngu ba năm, thông minh một giờ, chính là Tiêu ca ca) Bàn tay to vỗ nhẹ đầu Dương Mai Ngọc, Yến Huyền Tiêu dỗ, “Được rồi, huynh không nên nạt nộ muội, được rồi chứ? Đừng khóc, nhưng mà muội vẫn là nên hướng Điệp nhi xin lỗi.” “Ồ.....” Dương

Mai Ngọc ôm lấy Yến Huyền Tiêu, nàng mới không buông tay! Sư huynh là của nàng! Nàng một bên khóc, một bên xuyên thấu qua khe hở thân thể của hai người, đối với Ngu Điệp Hương thị uy rồi cười đắc ý. Biểu tình thị uy trên khuôn mặt Dương Ngọc Mai rất rõ ràng, Ngu Điệp Hương cũng không phải người mù, như thế nào nhìn không tới? Nhưng nàng vẫn là rất phong độ giờ lên môi, chỉ có nắm chặt lòng bàn tay, tiết lộ ra lửa giận của nàng. Tốt lắm, chiến thiệp này nàng tiếp nhận. “Điệp nhi, thực xin lỗi, ta về trễ.” Yến Huyền Tiêu bước vào cửa phòng, nhìn đồ ăn trên bàn, hơi nhú mày. “Nàng chưa ăn, vì sao lại không ăn?” Hiện tại cách bữa tối đã qua một đoạn thời gian. “Ừ!” Khép lại sách vở, Ngu Điệp Hương mỉm cười. “Dù sao thiệp cũng không đói, chàng đã ăn chưa?” “Chưa” Hắn sớm đã đói, bất quá biết nàng nhất định sẽ chờ hắn dùng bữa, cho nên hắn ở bên ngoài chính là không chạm vào thức ăn, biết nàng ở nhà đang chờ hắn về ăn. “Sau này, nàng đói bụng thì ăn trước, không cần chờ ta.” Hắn giúp nàng bôi một chén cơm, giúp nàng gấp đầy đồ ăn. Tiếp nhận bát cơm, Ngu Điệp Hương lòng mày sứt xuống. “Chàng không phải cùng Ngọc nhi đi ra ngoài sao, như thế nào lại chưa dùng bữa?” Mấy ngày nay hắn đều bị Dương Mai Ngọc quán quýt lấy, mỗi lần trở về đều đã khuya. “Ừ.....” Yến Huyền Tiêu mồm to đang ăn cơm, có điểm hàm hồ nói: “Không thấy đói thì không ăn” Trên thực tế Dương Mai Ngọc vẫn kéo hắn dùng bữa tối, nhưng hắn vẫn nghĩ đến Điệp nhi, nên vội vội vàng vàng, dù chịu đựng đói khát, cũng muốn trở về bồi nàng dùng bữa. Bất quá mấy ngày nay Dương Mai Ngọc thật sự dính lấy hắn thật chặt, một tác cũng không rời, hắn đến đâu liền đi theo đó, vẫn quán quýt lấy hắn, không cho hắn trở về Loại dây dưa quấy rối này thật sự làm cho hắn có điểm thở không nổi, cũng dần dần phiền lên. Tuy rằng trước kia Ngọc muội rất yêu dính lấy hắn, nhưng chưa từng dính thành như vậy, hơn nữa nàng ta đối với Điệp nhi hay nói ra lời không dễ nghe, luôn muốn hắn phải trầm mặt hung lên, mới có thể áp úng cảm miệng. Ai! Trước kia Ngọc muội rõ ràng không tùy hứng như vậy, như thế nào gần đây tính tình lại có thể thay đổi? Ngu ngốc, bởi vì nàng thích người nha! Nghe được Yến Huyền Tiêu lầm bầm lầu bầu, Ngu Điệp Hương tức giận ở trong lòng, hừ lạnh, Dương Mai Ngọc tình ý rõ ràng như vậy, mọi người đều nhìn ra được đến, chỉ có hắn đầu gối tri độn này mãi vẫn không hiểu. Kỳ quái, rõ ràng không ngu ngốc, thậm chí khôn khéo luôn luôn thử nàng, nhưng là như thế nào lại đối với tình yêu chính trị độn tới mức này? Thật sự là đầu gỗ! Nhìn hắn, Ngu Điệp Hương thử hỏi: “Tướng công, chàng cảm thấy Ngọc nhi như thế nào?” “Cái gì, như thế nào là như thế nào?” Yến Huyền Tiêu nhú mày. “Ừ.....” Nàng suy nghĩ một chút. “Chàng sẽ không muốn kết hôn với nàng rồi thú làm vợ sao?” “Phốc — khụ khụ!” Yến Huyền Tiêu nghẹn cơm, chạy nhanh uống miếng nước, “Làm ơn, ta cũng không phải điên, thú muội muội của chính mình làm vợ làm sao?” “Nàng cũng không phải là muội muội thân sinh của chàng” Ngu Điệp Hương hừ lạnh, trong lời lẽ mang theo một chút bực tức “Đối với ta, từ nhỏ liền đem nàng làm muội muội mà đối đãi.....” Yến Huyền Tiêu giải thích, nhưng nói đến một nửa lại cảm thấy không đúng, con người đen nhìn về phía Ngu Điệp Hương. Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trầm xuống, cánh môi coi như không hờn giận, hắn nhìn không được nở nụ cười. “Ta nói Điệp nhi, nàng đang ghen sao?” A! Nàng ăn dấm của thật đáng yêu. “Đúng vậy, thiệp chính là ghen.” Ngu Điệp Hương đỏ mặt nói, rộng rãi thừa nhận. “Chàng mấy ngày nay đều cùng nàng chung một chỗ, hơn nữa các người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chàng thật sự xem nàng làm muội muội sao?” Nàng không phải không không hề thấy, nàng luôn nhìn đến hắn cùng Dương Mai Ngọc thân mật cùng một chỗ, bộ dạng hai người ở chung làm cho người ta không chút nghi ngờ bọn họ là có cảm tình. Thậm chí, khi ngẫu nhiên nàng đi tiêu cục tìm hắn, cũng nghe đến nhóm tiêu sư khe khẽ nói nhỏ Bọn họ nói, nguyên tưởng rằng Yến Huyền Tiêu sẽ cùng Dương Ngọc Mai Ngọc thành thân, không nghĩ tới nửa đường lại sát ra Trình Giáo Kim chính là nàng. Những lời này, tổng làm cho nàng thấy rất bất an. Hơn nữa mấy ngày nay, nhìn đến bộ dáng tình tứ của hắn cùng Dương Mai Ngọc, càng làm cho nàng ghen tị không thôi, sợ hắn sẽ thích Dương Mai Ngọc. Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, Ngu Điệp Hương vành mắt không tự chủ được đỏ lên, nước mắt dần hết trong hốc mắt, chính là không sao rút xuống được. Thấy nàng hốc mắt đỏ, Yến Huyền Tiêu liền hoảng, vội đứng dậy ôm nàng, bối rối nói: “Làm ơn, nàng đừng suy nghĩ quá được không? Ta cùng Ngọc muội chính là tình nghĩa huynh muội, nàng vốn thích bám lấy ta, mấy ngày nay dù bám có hơi quá đáng, có thể là sợ ta cưới nàng, nên sẽ không còn thương yêu nàng ta, cho nên mới làm như vậy, qua vài ngày sẽ ổn thôi.” “Tình nghĩa huynh muội?” Ngu Điệp Hương nói, tức giận nhìn Yến Huyền Tiêu. “Tốt nhất là huynh muội tình nghĩa.” Đồ đầu gỗ! “Đương nhiên phải!” Yến Huyền Tiêu thiếu chút nữa thề với trời. “Ta cùng Ngọc muội không phải là cái quan hệ tình yêu, nàng đừng suy nghĩ quá, cũng không cần ăn dấm chua bấy bọ” “Ta mới không cần ăn dấm chua bấy bọ” Ngu Điệp Hương cắn môi, thấp giọng nói “Chính là các người mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, lại thân mật như vậy, đương nhiên sẽ làm người khác nghĩ như vậy.” Lời của nàng làm cho hắn nở nụ cười, còn nói không ăn dấm chua? Nữ nhân nha! “Chỉ có bọn người nhảm chán mới nghĩ ra sự việc này, chẳng lẽ nàng cũng như họ” Hắn khinh niết tiểu chớp mũi của nàng, “Thùng dấm

nhỏ, không cần nghe những người bên ngoài ăn nói bậy bạ” Gặp bộ dáng không lo lắng của Yến Huyền Tiêu, Ngu Điệp Hương neho mắt lại, hần nói nàng nhảm chán? Hơi nhếch môi, nàng nhin xuống, vờ như không hờn giận, khẽ cười, thuận theo gật đầu. “Ừ, thiếp đã biết.” “Thế này mới ngoan.” Không nhận thấy được sự hờn giận của nàng, cũng đã quên đi nường tử chính mình thuận theo hần, chính là biểu hiện giả dối, Yến Huyền Tiêu vừa lòng gật đầu, cúi đầu hôn nàng một cái. Ngu Điệp Hương cũng ngoan ngoãn cho hần hôn, chính là mắt đẹp nhanh chóng hiện lên một chút phần giận. Đáng chết! Đồ nam nhân chết tiệt này, nàng sẽ làm hần nếm thử cảm thụ hiện tại của nàng. “Tiểu Thúy, tiểu thư đâu?” Yến Huyền Tiêu bắt lấy tỳ nữ, xuất khẩu liền hỏi. Mấy ngày nay hần thường thường tìm không thấy Ngu Điệp Hương, mỗi lần hỏi, thường thường đều là — “Tiểu thư? Nàng cùng biểu thiếu gia đi ra ngoài.” Đúng, chính là câu này. Mấy ngày nay không có việc gì liền toát ra cái ‘biểu thiếu gia’, sau đó Điệp nhi cơ hồ đều cùng cái biểu thiếu gia kia ở cùng một chỗ, làm cho hần lúc nào cũng tìm không thấy người Cái này là cố tình! Cái biểu thiếu gia kia, hần ngay cả thân ảnh cũng chưa từng gặp qua! Buổi tối khi hỏi Điệp nhi, nàng cũng chỉ là cười cười nói, là biểu ca lớn hơn nàng mấy tuổi, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình tốt lắm, nàng mới trước đây còn thường thường hô phải gả cho hần! Câu cuối cùng, nghe phi thường chói tai, làm cho hần nghe xong uất ức tới hiện tại “Lại cùng biểu thiếu gia đi ra ngoài?” Yến Huyền Tiêu nhú mày, khuôn mặt anh tuấn lập tức trầm xuống, hung mãnh khí thế làm cho Tiểu Thúy sợ hãi lui thân mình. “Ách, ta, ta nhớ rõ bọn họ vừa mới đã trở lại, hiện tại, hình như ở phía sau sân nhà.....” chưa nói xong, Yến Huyền Tiêu liền nhanh chóng hướng sân nhà mà đi. Còn chưa tới sân nhà, hần chợt nghe đến tiếng cười từ đằng trước truyền tới. Tiếng cười dễ nghe làm ặt hần nhần càng nhanh, khuôn mặt anh tuấn càng trầm. Vừa tiến vào sân nhà, chỉ thấy Ngu Điệp Hương cùng một gã nam tử tuấn tú mặc nho sam đứng chung một chỗ, hai người nói chuyện rất thân mật. Nam nhân kia không biết nói gì đó, làm cho Ngu Điệp Hương vừa cười. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khinh dương lên, mắt đẹp xem xét nam nhân, đuôi lông mày mang theo ý cười, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, giống như đang cùng nam nhân nói cái gì đó. Gió vừa thổi nhẹ, làm loạn mái tóc của nàng, nam nhân vươn tay giúp nàng đem hai má sợi tóc đang làm loạn trên mặt nàng, mà nàng ngửa đầu, cánh môi khẽ nhếch. Hình ảnh kia làm cho Yến Huyền Tiêu nhìn đến nóng máu lên, lửa giận nhanh chóng gior lên. Hần không thể chịu đựng được nàng cùng nam nhân khác đứng như vậy gần, hai người thái độ thân mật như vậy, hơn nữa bọn họ đứng chung một chỗ nhìn hảo xứng đôi. Hai người khí chất gần giống nhau, trai tài gái sắc. Mà hần..... Đứng ở bên người nàng, cũng là hoàn toàn không xứng chút nào. Hần là cái măng phu (tức là người thô lỗ), trong thành mọi người đều nói Ngu gia tiểu thư gả cho hần thật sự là đáng tiếc, dĩ vãng hần nghe xong cũng không để ý, nhưng hiện tại nhìn cảnh này, hần ghen tị. Bạc môi nhếch, con ngươi đen neho lại, hần nắm chặt quyền trờng mắt hai người. Không xứng thì như thế nào? Nàng là của hần! Trừ bỏ hần. Nam nhân khác mơ tưởng nhúng chàm! Nhìn đến kia nam nhân vừa muốn thân thủ chạm vào nữ nhân của hần khi, Yến Huyền Tiêu rút cuộc khắc chế không được đồ kị cùng lửa giận trong lòng, nhanh chóng hướng hai người đi đến —

7. Chương 7

“Huynh nói biểu muội, ánh mắt nam nhân nhà muội thực khủng bố nha!” Mộ Chi Kỳ miễn cưỡng nhếch môi cười, khóe mắt vẫn không tự chủ khuôn mặt tục tũn của nam nhân đằng trước. Hơn nữa, khi hần giúp đỡ Ngu Điệp Hương phát đi sợi tóc làm loạn, thì ánh mắt phóng tới càng sắc bén, sợ tới mức tay hần khẽ run. “Có bao nhiêu khủng bố?” Ngu Điệp Hương sung sướng nướng mày. “Nếu huynh còn sống, huynh sẽ nhấn lại, huynh đi trước” Mộ Chi Kỳ tức giận nói xong, mặt tuấn tú lại trở về bộ dáng ôn nhả tươi cười. Ai! Không có việc gì bị biểu muội tha đến diễn ra màn này, còn không có thể cự tuyệt..... Ô, hần thật đáng thương, biểu muội phu đằng đằng sát khí a! Lời nói của Mộ Chi Kỳ làm cho Ngu Điệp Hương nở nụ cười, tiếng cười trong trẻo dễ nghe, khuôn mặt thanh lệ không tỳ vết hé lộ nụ cười, càng khiến cho nàng thập phần tuyệt diệu. “Làm ơn, muội đừng nở nụ cười.” Nữ nhân này nhất định là cố ý, nàng muốn nhìn hần chết có phải hay không? “A! Nam nhân của muội đang tiến tới, biểu tình thật đáng sợ.” Ô..... Hần thật sự phải sợ. “Điệp nhi!” Nhìn gần, nam nhân này gầy gò, tong teo, hé ra gương mặt so với các tiểu cô nương còn thanh tú, bộ dáng mảnh mai tuyệt không giống một cái nam nhân, nói chung giống cái đàn bà. “Tướng công, chàng hôm nay trở về thực sớm.” Ngu Điệp Hương giả bộ kinh ngạc, mâu xet qua

tia giáo hoạt. “Thiếp giới thiệu với chàng, đây biểu ca cùng thiếp chơi từ nhỏ tới lớn, huynh ấy gọi Mộ Chi Kì.” “Ha ha, biểu muội phu, nhĩ hảo (chào người!)” Mộ Chi Kì ha ha cười gượng, có vài điểm run rẩy, nhưng khuôn mặt có chết cũng là duy trì tươi cười tao nhã. “Thiếp mấy ngày nay đều cùng biểu ca ở chung một chỗ, huynh ấy thường nói cho thiếp nghe một số chuyện rất thú vị, còn mang thiếp đến một số địa phương để ngoạn, thiếp mấy ngày nay ngoạn hảo vui vẻ.” Ngu Điệp Hương cười khê, tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu. Hừ! Dám nói nàng ghen, còn nói nàng rất nhàm chán? Hảo, nàng liền khiến hắn phải đích thân nếm thử mùi vị ghen tuông là như thế nào! “Ha ha, làm sao, ta chỉ là thấy biểu muội gần đây buồn chán, biểu muội phu cũng không giống như trước, bởi nàng, vừa vặn ta rảnh rỗi, liền mang biểu muội đi vài nơi chơi” Nữ nhân chết tiệt! Hắn hối hận bởi nàng diễn màn này. (Muộn rồi _) Yến Huyền Tiêu nheo mắt, nghe lời nói chói tai này, lửa hận trong lòng càng gia tăng, mím chặt môi, rốt cuộc nén không được lửa giận, mở miệng lạnh giọng nói: “Không cần, nữ nhân của ta không cần nam nhân khác bởi, muốn bởi, ta bởi là đến nơi!” Lời nói khiêu khích lại lạnh như băng, làm cho không khí hiện tại liền biến hóa, trở nên băng lãnh Mộ Chi Kì đùa cợt nở nụ cười. “Phải không? Nhưng là ta rõ ràng nhìn thấy biểu muội phu bởi sự muội của mình còn không kịp, như thế nào có rảnh bởi biểu muội?” Yến Huyền Tiêu trừng mắt Mộ Chi Kì, muốn phản bác, lại không lời nào để nói, mấy ngày nay, hắn quả thật là bị Ngọc muội cuốn lấy, không thể thoát thân. “Toàn bộ người trong thành đều đang nói, Ngu gia cô gia không bởi Ngu gia tiểu thư, lại cả ngày cùng sự muội chung một chỗ, hai người thái độ vô cùng thân thiết, như là đôi vợ chồng thời kỳ tân hôn, mà Ngu tiểu thư thật đáng thương, tân hôn không bao lâu, trượng phu liền yêu người khác” “Câm mồm! Người không được nói bậy.” Yến Huyền Tiêu rống giận, quay đầu nhìn về phía Ngu Điệp Hương, đã thấy nàng mặt không chút thay đổi, hắn hoảng hốt. “Điệp nhi, người đừng nghe hắn nói lung tung, ta cùng Ngọc muội không phải như nàng nghĩ.” “Có phải hay không lúc này không phải trọng điểm, trọng điểm là, mọi người trong thành đều nói như vậy, biểu muội ta bởi vì vậy, nên trở thành trò cười cho toàn thành.” Mặt lạnh đi, Mộ Chi Kì không nhìn đến lửa giận của Yến Huyền Tiêu, khiêu khích nói: “Có lẽ, biểu muội phu mới thành thân không bao lâu, đã nghĩ tới thú tiểu thiếp?” “Đáng chết! Người câm mồm!” Rốt cuộc áp lực không được lửa giận, Yến Huyền Tiêu nắm tay hướng Mộ Chi Kì kéo đi. “Không! Đừng tay!” Ngu Điệp Hương kinh kêu, động thân che ở trước mặt Mộ Chi Kì. “Đáng chết!” Yến Huyền Tiêu chạy nhanh thu hồi quyền đầu (cú đấm), hắn cả người run run, và kinh hách, cũng là phần giận. Thiếu chút nữa, hắn liền đánh nhầm nàng. Mà nàng, như thế nào lại che chở cho tên đáng giận tiểu tử kia?! Yến Huyền Tiêu phần nộ trừng mắt Ngu Điệp Hương, mà cặp kia mắt đẹp cũng không e ngại trừng mắt hắn. “Đáng chết!” Yến Huyền Tiêu thấp rủa một tiếng, thô lỗ bắt lấy tay Ngu Điệp Hương, “Đi theo ta!” Nói xong, không để ý nàng có nguyện ý hay không, nhanh chóng lôi kéo nàng rời đi. “Vì sao lại bảo hộ hắn?” Tiến vào thư phòng, Yến Huyền Tiêu lập tức giận hống. Bỏ ra tay đang kiềm chế của hắn, Ngu Điệp Hương xoa cổ tay, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Chàng không nên động thủ.” Nói chuyện khi, ánh mắt cũng không nhìn hắn. Hắn không thể dễ dàng tha thứ, “Nhìn ta nói chuyện!” Bàn tay to, thô lỗ chế trụ cằm nhỏ xinh, muốn nàng ngẩng đầu nhìn hắn. Ai ngờ, lại nhìn đến một đôi mắt phiếm hồng. “Chết tiệt! Người khóc cái gì?” Yến Huyền Tiêu rống to, lập tức buông tay ra khỏi cằm nàng “Người là vì tiểu tử họ Mộ kia mà khóc?” “Không phải.” Ngu Điệp Hương chải nhẹ tóc, hàm răng khê cắn môi dưới. “Thiếp cùng biểu ca chính là tình nghĩa huynh muội, không phải như cái loại quan hệ như chàng đã tưởng tượng ra.” “Tình nghĩa huynh muội?” Yến Huyền Tiêu hừ lạnh, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy nồng đậm ghen tỵ. “Hai người thân mật như vậy, ai sẽ tin tưởng các người là tình nghĩa huynh muội?” Ngu Điệp Hương mím môi, quật ngạo nhìn hắn. “Chỉ có người nhàm chán mới nghĩ như vậy, chàng sẽ không như những người bên ngoài chứ” Nàng đem hết những câu nói hoàn trả lại hắn. Yến Huyền Tiêu cảm thấy những lời này có điểm quen tai, cần thận hồi tưởng lại, chính là hắn từng nói qua, tức thì, hắn đã hiểu. “Nàng là cố ý?” Hắn như thế nào đã quên, nương tử của hắn không phải là mềm mại cô nương như đã tưởng, mà hắn lại ngây ngốc tin tưởng lời của nàng. “Cho nên, mấy ngày nay nàng cố ý cùng Mộ Chi Kì đi ra ngoài? Cảnh thân mật ban nãy là cố ý cho ta xem? Muốn ta nếm thử loại tư vị này?” Yến Huyền Tiêu liên tục đặt câu hỏi, tuy rằng Ngu Điệp Hương mím môi không nói, nhưng đáp án cũng rất rõ ràng. “Ngu Điệp Hương!” Yến Huyền Tiêu tức giận đến rống giận. “Nàng làm sao có thể dùng phương thức này thử ta? Ta đã nói, ta cùng Ngọc muội không phải cái loại quan hệ này.....” “Lời biểu ca ban nãy, người có nghe được đi?” Ngu Điệp Hương đánh gãy của hắn nói, “Người trong thành nói, chàng cùng Dương Mai Ngọc mới là một đôi, mà thiếp, chính là sắp oán phụ bị đẩy xuống lãnh cung, bị chồng ruồng bỏ.” Yến Huyền Tiêu nhú mày. “Lời nói của những người đó, nàng làm sao ngu ngốc mà đi nghe theo....” “Thiếp cũng không muốn nghe!” Ngu Điệp Hương đối hắn rống, lần đầu tiên không hề ôn nhu đối với hắn nói chuyện, mà là đem toàn bộ ủy khuất trong lòng đều nói ra. “Nhưng là những lời này cứ truyền đến bên tai thiếp, thiếp vừa muốn bước ra khỏi nhà, sẽ cảm

giác được ánh mắt đồng tình của bọn họ, nghe được lời nói của họ, liền ngay cả những người trong tiêu cục, cũng nói chàng cùng Dương Mai Ngọc mới là một đôi, nếu không bởi vì thiếp..... Các người ngày từ lúc đầu cùng nhau....” Những lời này, thật sâu đậm làm tổn thương nàng! Tất cả mọi chuyện đều do nàng tự chủ động, nàng không hiểu tâm của hắn, không biết hắn có yêu nàng hay không, trong hai người, nàng luôn là kẻ yêu đơn phương. Nàng rất sợ, nếu như có một ngày nào đó, hắn phát hiện người yêu chân chính của mình chính là Dương Mai Ngọc, sau đó..... hắn sẽ rời nàng mà đi. Nàng không thể chịu đựng được, mỗi khi nhìn đến hắn cùng Dương Mai Ngọc chung một chỗ, nhìn đến ánh mắt thị uy của Dương Mai Ngọc, lòng của nàng liền truyền đến một trận sợ hãi. Một ngày lại một ngày, cảm giác bất an sợ mất đi hắn không ngừng bức bách nàng, làm cho nàng phát điên rồi. Cho nên, nàng mới muốn cho hắn nếm thử mùi vị đau của nàng, biết rõ phương thức này không tốt, nhưng nàng vẫn là nhịn không được, nàng đã không có khác biện pháp khác..... Nhìn nàng ủy khuất lại yếu ớt bộ dáng, Yến Huyền Tiêu nhất thời không nói gì. Hắn cũng không biết trong lòng nàng có nhiều ủy khuất như vậy, cũng không biết người bên ngoài lại có nhiều lời ra tiếng vào như vậy, liền ngay cả trong tiêu cục cũng có người toái miệng? Hắn nghĩ đến lời nói khi nãy của Mộ Chi Kỳ, những lời này có bao nhiêu đả thương người, hắn biết nàng có bao nhiêu tự tôn, có bao nhiêu cường, những lời đồn đãi này, mỗi một câu đều làm tổn thương tự tôn của nàng. Mà hắn, thân là trưởng phu của nàng, lại không biết sự tình chuyển biến xấu như vậy..... Nhắm mắt lại, hắn trầm giọng nói: “Nàng nên sớm nói cho ta biết.....” “Thiếp có nói.” Ngu Diệp Hương nhìn hắn. “Nhưng là chàng cảm thấy thiếp nhàm chán, mới có thể suy nghĩ quẩn, nhớ rõ đi? Chàng là như vậy trả lời câu nói của thiếp?” Phải, hắn nhớ rõ. Thở sâu, Yến Huyền Tiêu mở mắt ra. “Cho dù như thế, nàng vẫn là không nên thử ta như vậy, nàng như vậy tuyệt không đáng yêu.” Ngừ tất, hắn cũng không quay đầu lại rời thư phòng mà đi. Ngu Diệp Hương rút cuộc nhịn không được khẽ nắc ra tiếng, nàng ngồi xổm xuống thân mình, đem mặt vùi vào đầu gối, nước mắt ầm ầm hồi lâu rồi cuộc nhịn không được, một giọt một giọt đi xuống Nàng biết không nên làm như vậy, cũng biết hắn nhất định sẽ tức giận, nhưng lại hy vọng hắn sẽ không giận, nàng vẫn mong chờ.... Mong được hắn có thể lý giải được tâm tình của nàng, lý giải bất an trong lòng nàng.. Nhưng là, nàng vẫn là thất vọng rồi. “Ngu ngốc..... Ngu ngốc.....” Mắng hắn, cũng mắng chính mình. Mắng hắn như thế nào không hiểu nàng, mắng chính mình như thế nào mà dùng loại loại phương pháp này..... Nắm tiểu hà bao bên hông, nàng tức giận đến lời kéo, hướng cửa mà quăng đi, “Đầu gỗ! Ngu ngốc!” Đò đầu gỗ! Không hiểu lòng của nàng..... Nàng bên khóc bên mắng, thẳng đến có một chút thanh âm than nhẹ vang, ầm ập trong ngực hoàn trụ nàng.... “Phải, ta là đầu gỗ, là ngu ngốc, cho nên..... Đừng khóc.” “Chàng.....” Ngu Diệp Hương ngẩng đầu, khuôn mặt mang theo lệ tràn đầy kinh ngạc nhìn Yến Huyền Tiêu. “Chàng, chàng không phải.....” Không phải đi rồi sao? “Đúng, ta là tức giận đến muốn đi ra ” Yến Huyền Tiêu tức giận nói, nhưng ngón tay lại ôn nhu lau đi lệ của nàng. Hắn thật sự thực rất giận nha! Nhưng là một bước ra cửa, vừa nghe tới tiếng nàng khóc, hắn a, liền hoảng, muốn rời đi, nhưng là như thế nào cũng không thể rời. Nàng vừa khóc, lòng của hắn lập tức mềm lại. Tất cả lửa giận toàn hóa thành tro tàn, sau khi bình tĩnh, liền sáng tỏ lòng của nàng, nàng chính là bất an nha! Mới có thể dùng loại biện pháp ngu xuẩn như vậy để thử hắn. Rõ ràng nàng là người thông minh lại giả hoạt, nhưng lại sử dụng loại phương pháp này thử hắn, có thể thấy được sự bất an sâu đậm của nàng. Làm cho hắn rõ ràng thực giận, lại bất đắc dĩ giận không được. Ai bảo...nàng khóc. “Nàng nha, ta nên bắt nàng làm thế nào mới tốt?” Hắn bất đắc dĩ nhìn nàng, trong mắt lộ ra vẻ tràn đầy sùng nịch. “Thiếp.....” Dấu môi, nhìn đến hắn trở về, không không hề để ý nàng, Ngu Diệp Hương cao hứng muốn khóc vừa muốn cười, kết quả nước mắt chảy ra càng nhiều. “Đừng khóc, nàng vừa khóc, ta sẽ không biết nên làm cái gì bây giờ.....” Yến Huyền Tiêu khấn trương lại bối rối nói, ngón tay liềm mình giúp nàng lau đi nước mắt trên mặt, nhưng lại không thể nào lau xuể. “Thiếp..... Thực xin lỗi, thiếp không phải cố ý.....” cắn môi, nàng khóc thút thít nghẹn nói: “Chàng không cần tức giận, được không? Thiếp về sau sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.....” Bộ dáng điềm điềm đáng yêu của nàng làm cho tâm của hắn càng mềm “Ta về sau sẽ cùng Ngọc muội bảo trì khoảng cách, sẽ không bị nàng quán quít lấy.” Hắn không phải là người mù, đương nhiên cũng biết, hắn mơ hồ phát hiện ra tâm tư của Dương Mai Ngọc đối với hắn, hắn không phải đứa ngốc, đây đưa rõ ràng như vậy, hắn không phải không có cảm giác. Nhưng là đầu hắn nghĩ mãi không có phương pháp để cự tuyệt nàng ta Nương tử của hắn sử dụng ra chiêu này, làm cho hắn vừa tức, lại bất đắc dĩ, đối với nàng, hắn mãi mãi cũng không có cách! “Bất quá, nàng cũng phải cùng cái Mộ Chi Kỳ kia bảo trì khoảng cách, không cần biết hắn là cái gì biểu ca của nàng, ta chính là không thích các người cùng một chỗ.” Yến Huyền Tiêu nghiêng rằng tức giận nói, nghĩ đến bộ dáng thân mật của bọn họ, cho dù là giả, hắn vẫn thực là khó chịu. Lời của hắn, làm cho nàng nở nụ cười, khuôn mặt tuyệt mỹ làm cho hắn hoa cả mắt “Được, đều nghe lời chàng.” Nàng ôn nhu nói, dịu dàng ngoan ngoãn tiến vào trong lòng hắn. “Ừ!” mềm mại của nàng làm cho hắn vừa lòng nở nụ cười,

“Đúng rồi, hà bao này nàng xem như bảo bối, như thế nào nữ ném nó ra cửa?” Yến Huyền Tiêu vươn tay lượm lại tiểu hà bao. Màu sắc của hà bao nhìn ra có điểm cũ, nhưng hẳn biết nàng vẫn thường hay bê hà bao bên hông, “Hà bao này, sẽ không phải là của Mộ Chi Kỳ đưa đi?” Nếu phải, hẳn tuyệt đối vứt bỏ nó! “Mới không phải.” nghe hẳn nói, nàng nở nụ cười, nàng tháo ra dây thừng, rồi đổ ra một vật trên mu bàn tay “Chàng xem đây là cái gì?” “Này.....” Yến Huyền Tiêu ngây ngốc, ngẩn cả người, lấy một viên ra ngắm “Cái này không phải..... Kẹo hồ lô sao?” Nhìn kỹ, hẳn nhận ra chắc hẳn viên kẹo này đã để rất lâu. “Nhớ rõ sao? Năm năm trước chàng đã từng đi vào trong phòng thiếp, đưa thiếp một chuỗi kẹo hồ lô.” Khi đó, nàng chỉ ăn một viên, còn lại luyến tiếc ăn, liền đem kẹo hồ lô phơi nắng, hảo hảo mà bảo tồn ở trong hà bao. Hẳn đương nhiên nhớ rõ, chính là không nghĩ tới nàng sẽ lưu trữ lại..... Nàng dương cánh môi, chậm rãi nói “Khi đó, thiếp thân thể rất kém cỏi, luôn phải nằm ở trên giường, cho nên nhìn đến chàng khỏe mạnh như vậy, thực ghen tị, không nghĩ tới chàng lại đột nhiên đưa cho thiếp một chuỗi kẹo hồ lô, thiếp cảm thấy chàng rất thú vị, từ ghen tị biến thành tò mò....” Sau đó, nàng thói quen mỗi ngày đều phải nhìn đến hẳn. Nhìn nhìn..... Nhìn đến lòng cũng đem tặng hẳn. Nghe lời của nàng, Yến Huyền Tiêu có điểm choáng váng, nhìn kẹo trên tay, lại nhìn đến mặt ôn nhu như nước, tươi cười của nàng. Cánh môi mang theo nụ cười ôn nhu, nhìn chăm chú vào đôi mắt lộ vẻ nồng đậm yêu say đắm của hẳn, đem lòng của hẳn hóa thành thủy. “Điệp nhi của ta, nàng trộm tâm của ta nha!” Hẳn cúi đầu, hôn nàng, ách thanh nói nhỏ. “Nàng như vậy, bảo ta có thể nào không thương?” Mà hẳn, đã sớm muốn hãm sâu trong đó, vạn kiếp bất phục!

8. Chương 8

“Tiêu.....” Nghe được Yến Huyền Tiêu nói yêu nàng, Ngu Diệp Hương vừa mừng vừa sợ, muốn hỏi tiếp, nhưng môi nóng ẩm ướt lại dán thiếp lên nàng, lưỡi dài cạy ra cái miệng nhỏ nhắn, tiền quân thần tốc, chơi đùa trong miệng đàn hương của nàng. “Ừ.....” Bị hôn sâu, liền hóa lên một tiếng ngâm khẽ, tay mềm mại sớm quần lên cổ của hẳn, phần lưỡi nhiệt tình cùng hẳn giao triền, hút lẫn nhau, giảo ra sợi tơ dâm lãng. Yến Huyền Tiêu ôm lấy nàng, đem nàng đặt trên bàn, đẩy ra hai chân của nàng, dục vọng cứng rắn cách quần áo khế cọ nơi mềm mại của nàng Bàn tay to cũng đi theo thô lỗ kéo quần áo trên người nàng, đem cái yếm màu hồng kéo ra, dùng khe hở giữa ngón cái và ngón trỏ nâng một bên vú. Mang theo lòng bàn tay thô ráp cọ xát hoạt nộn miên nhũ, dùng vuốt ve, ngón tay lồi kéo nhũ lồi hồng nhạt. Mà miệng nóng bỏng vẫn tiếp tục cùng nàng giao triền, kịch liệt hút, làm cho nước bọt chảy xuôi, đem ở dưới cằm hai người biến thành trơn ướt không chịu nổi. Một tay nâng lên chân phải của nàng, làm cho thân thể nàng đi về phía trước, thân thể mềm mại kề sát hẳn, hạ thể hai người cũng dán một chỗ thật thân mật. Lại đi động cái mông rắn chắc, làm cho sưng nam tính lửa nóng trước sau va chạm nàng hạ thân mềm mại. “Ừ..... A.....” Mẫn cảm chân tâm bị hẳn va chạm truyền tới trạng ngứa ngáy. Hoa dịch từng giọt từng giọt thấm ra, làm vải dẹt mỏng manh ẩm ướt. Đóa hoa phần nộn kề sát làm ẩm ướt vải dẹt, thậm chí cũng làm cho vải dẹt trước người hẳn nhiễm ướt một mảnh, ẩm ướt kia làm cho hẳn thấp giọng nở nụ cười. “Điệp nhi của ta, nhanh như vậy liền ẩm ướt sao?” Yến Huyền Tiêu lẩm bẩm, há mồm cắn lấy một cái nhũ lồi đỏ bồng, đầu lưỡi mềm mại, nhẹ nhàng liếm. Dem nhũ lồi hồng nhạt liếm ẩm ướt, lại há mồm hút, thỉnh thoảng dùng răng nanh cắn nhẹ nhũ nhụy đỏ sẫm. Mà ngón tay cũng không buông tha nơi mềm mại, năm ngón tay khép lại, vừa thu lại nắm chặt, làm càn vãn về nhẹ tuyệt nhũ, lồi kéo nhũ tiêm, hoặc xoay tròn, hoặc vuốt ve, đi theo là môi hẳn, đùa bỡn đến hai luồng tuyết nhũ sưng đỏ lên. “Ồ a.....” Cảm giác tê dại theo trước ngực truyền tới, mang tới từng trận khoái cảm, tình dục rung động làm cho nàng nũng nịu ưm. Mẫn cảm giữa hai chân bị nam tính lửa nóng không ngừng nhu xoa, hoa dịch thấm càng nhiều, đem để khó nhiễm ướt sưng. “Chàng.....Ừ..... Như vậy làm..... Người ta sao có thể không ẩm ướt?” Ngu Diệp Hương cắn môi ngượng ngùng nhìn Yến Huyền Tiêu, nhiệt tình thiên tính làm cho nàng chủ động nâng lên hạ thân, cọ xát nam tính của hẳn. Chủ động của nàng chọc hẳn nóng cả người, nam tính dưới bụng trưởng đau khó nhịn, “Nàng yêu nữ này.....” Hẳn ách thanh thấp giọng, bàn tay to thô lỗ kéo quần áo cùng tiết khó ở hạ thân nàng xuống. “Làm cho ta xem nhìn nàng có bao nhiêu ẩm ướt.....” Nói xong, tay hẳn vươn tới bàn, cầm lấy một bút lông, dùng lông mao của cây bút khinh tảo đóa hoa ẩm ướt. Mới quét hai cái, làm lông của cây bút lông vốn cứng rắn lập tức biến nhuyễn, “Nàng xem, nhiều nước như vậy, lập tức liền đem bút lông làm ẩm ướt.....” “Ừ.....” Ngu Diệp Hương khẽ ngâm, bút lông khinh đảo qua hoa môi mẫn cảm, cái loại

cảm giác gãi ngứa này, làm cho nàng khó nhin lắc mông, đôi chân càng khấn trương mở lớn “Không cần..... Sẽ ngứa.....” Nàng thấp giọng kháng nghị, nhưng hần lại nghe mà coi như không nghe thấy, bút lông tiếp tục chơi đùa ở hoa khâu, thậm chí ở trong hoa tâm nhẹ nhàng xoay tròn, khiêu khích nàng. “Không..... Ừ.....” Cảm giác gãi ngứa khó nhin làm nàng liên tiếp thở gấp, ngậm nhẹ lên, đóa hoa phấn nộn không được mở ra, rồi co rút lại. Dâm dịch không ngừng chảy đem chân nàng tắm ướt, thậm chí ở trên bàn sạch cũng lưu lại một mảnh nhỏ lượng thủy oa. “Không vui sao?” Yến Huyền Tiêu nhũ mày, tay cầm bút hơi hơi sử dụng lực, làm cho bút từ từ xâm nhập vào hoa khâu. “Nhưng là nàng xem, cái miệng nhỏ phía dưới nàng rất thích, vừa mở lại đóng, thật đáng yêu.....” Nói xong, đem bút lông xâm nhập thêm chút, làm ột nửa cây bút lông tiến vào hoa huyết. “A!” Đột nhiên tới tiến vào làm cho nàng yêu kiều ngậm lên, vách tường hoa nhanh chóng co rút lại, đem bút lông hấp chặt chẽ. “Không cần như vậy.....” Thật tà ác cảm giác..... Nhưng là nàng cũng không tự chủ run run, vách tường hoa không được, co rút lại, hưởng thụ khoái cảm bị bút lông tiến vào. “Không vui sao? Ân?” Hần hỏi, bàn tay to bắt đầu di động, khinh chuyển bút lông, ở trong vách tường hoa vòng một vòng, rồi lại vòng một vòng, dâm dịch theo động tác của hần mà giảo ra, phát ra trạch trạch, dâm dâng thanh âm. “Ồi, không.....” Ngu Điệp Hương đá đầu, tay nhỏ bé nắm chặt mép bàn, đầu ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng, hoa kính bị bút lông ra vào, xoay tròn mà truyền đến từng trận tê dại khoái cảm. Hoa kính theo bút lông trườn sát mà phát ra tư tư đầm nước thanh, không chịu được, đè ép bút lông sáp nhập, cái loại cảm giác sung sướng, làm cho nàng càng ưỡn cong người, mông trắng khê di chuyển để bút vào sâu hơn, trước sau di động đứng lên. Thậm chí nàng muốn hần dùng lực một chút, tiến sâu vào một chút, yêu cầu càng nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đựng tình dục nồng đậm. Yến Huyền Tiêu vừa lòng nhìn bộ dáng dâm lăng của nàng, mồ hôi theo giữa trán rỏ xuống, càng thêm sức dâm bút lông vào, mà một tay kia cũng đi theo, tìm được trần châu giấu ở bộ lông, theo tiết tấu dâm vào rút ra, từng đợt kim nhẹ tới vượt ve. “Ừ a..... Không..... Ừ.....” Kịch liệt khoái cảm thúc đẩy Ngu Điệp Hương, mông trắng theo động tác của hần không ngừng vận vẹo hòa theo hần. Dâm dịch tiết ra càng nhiều, đem mặt bàn nhiễm ẩm ướt, hoa huyết chịu không được co rút lại, đè đẩy động tác dâm vào của bút lông, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng càng sâu, mắt đẹp tràn ngập sương mù. Thẳng đến nàng nhanh đến đạt cao trào, tay cầm bút lông càng dùng sức, đi thật sâu vào vách tường hoa, cổ tay hướng lên trên một chút, va chạm chỗ mềm cảm lại mềm mại. “Không cần..... A.....” Ngu Điệp Hương rốt cuộc chịu không nổi phát ra tiếng la chói tai. Hoa dịch theo nháy mắt ở chỗ sâu trong cơ thể trào ra, theo bút lông rút ra, một lượng lớn hoa dịch được tràn ra..... Mặt ửng đỏ hồng hào, Ngu Điệp Hương khê thở gấp, dư vị sau cao trào còn chưa dứt, Yến Huyền Tiêu nhanh chóng kéo quần áo xuống, nam tính cực đại sớm cứng rắn, gân xanh ần ần lộ ra. Bàn tay to banh ra đùi tuyết trắng, cái mông rắn chắc di động, nam tính lập tức chen thật sâu vào thủy huyết. “Ừ a..... Sâu quá.....” Tăng cường thâm nhập sâu làm cho nàng hơi nâng người lên, vách tường hoa bị bao vây co rút lại, gắt gao hấp trụ nam tính cực đại. “Thiên! Người này oa nhi phóng lãng, quần chặt như vậy.....” Mồ hôi rớt xuống ở trên ngực nữ tuyết trắng, đem thân mình tuyết trắng biến thành trơn ướt. Mà hần càng dùng sức động thất lực cường tráng, làm cho nóng thiết qua lại rút ra cắm vào ở thủy nộn hoa huyết, bàn tay to men theo cầm một bên nữ mềm mại, đi theo ra vào tiết tấu, nhào nặn xoa nắn tuyết trắng no đủ. Nữ tiêm đỏ sẫm theo ngón tay vân ve chơi đùa, cũng theo nhịp căng cứng lên, càng hấp dẫn ánh mắt của hần. Cúi đầu, hần dùng lực ngậm một bên nữ lồi, một bên dùng đầu lưỡi liếm, mút, lại dùng răng nanh khê kéo nụ hoa. Mà nam tính cực đại cũng dùng sức cắm vào rút ra qua lại ở thủy huyết, tràn ra dâm dịch, đem hạ thể hai người biến thành một mảnh ẩm ướt, cũng làm cho hần ra vào càng thuận lợi. “Ừ a.....” Khoái cảm theo động tác của hần không ngừng tích lũy, từng đợt lại từng đợt, cảm giác ngứa ngáy từ dưới truyền tới toàn thân, làm cho nàng phát ra tiếng kêu dâm lăng. Thanh âm phóng dăng càng kích thích tình dục của hần, nam tính cực đại hưởng thụ thụ sướng khoái ý khi bị hoa huyết gắt gao quấn chặt. Phút chốc, Yến Huyền Tiêu tăng tốc độ nhanh hơn, chín cựa một sâu lấy các loại góc độ chọt trái chọt phải va chạm mọi góc ngách trong hoa huyết Nam tính cực đại lơ đãng chà xát qua một chỗ non mềm, làm cho Ngu Điệp Hương run lên, tiếng kêu càng mị nhân. Hần phát hiện đến, lông mày tình tê khê nhíu lại, nên cố ý làm cho nóng thiết vừa tiến vào, lại ma sát chỗ non mềm kia. “A! Không cần.....” Ngu Điệp Hương run run, cái loại này tê dại cảm giác, làm cho nàng hưng phấn đến ngón chân co quắp lại. “Nơi này sao?” Yến Huyền Tiêu nở nụ cười tà khí, nâng cái mông lên, làm cho nam tính ngay trước khối mềm mại mà khê cọ. Hần trước một chút, một chút khê cọ, cuối cùng mới chậm rãi tăng thêm lực đạo, bắt đầu không ngừng va chạm vào khối mềm cảm kia. “Ồ..... Không cần.....” Chỗ mềm cảm vẫn bị đụng chạm, làm cho nàng chịu không nổi khê nấc, càng nhiều khoái cảm không ngừng đánh úp về phía nàng, làm cho nàng không chịu được rên rỉ lên, nước bọt theo khóe miệng thẳng ra, làm ẩm ướt phía dưới. Đầu lưỡi lửa nóng đi tới hơi thở mùi đàn hương từ miệng, quần lấy cái lưỡi đình hương, đầu lưỡi hai

người ở môi giao nhau quần quít lấy, không ngừng hút lấy hơi thở của nhau. Mà nóng thiết cũng không ngừng va chạm chỗ mẫn cảm mềm mại non nớt kia, thậm chí xoay quanh giống như tiến vào, một tay cũng men theo đi vào chỗ hai người giao hợp, trêu đùa nhụy hoa mẫn cảm. Càng sâu, một ngón tay cũng đi theo tham nhập hoa huyết, đi theo động tác cắm vào rút ra qua lại, ngón tay cong lên, chà xát vách tường hoa. “Không..... A a.....” chất lỏng ngọt ngào trong cơ thể trào ra, làm cho cả người nàng hư nhuyển, thân mình cũng đi xuống. Yến Huyền Tiêu vươn tay chế trụ nàng, thân hình rắn chắc kề sát nàng, nam tính lửa nóng vẫn chôn sâu ở thủy huyết. Bàn tay to đem đùi tuyết trắng áp về hướng bộ ngực sữa, tư thế này làm cho hắn đi vào càng sâu, cũng làm cho nàng nhìn rõ cái miệng nhỏ nhắn như thế nào phun ra nuốt vào nam tính của hắn. Mông cường tráng di động qua lại, chỉ thấy thủy nộn hoa môi theo của hắn ra vào, không chịu được mà co rút lại quần chặt hắn, phun ra nuốt vào nóng cháy hồng sắc thô dài. Mà hoa môi đỏ bừng càng theo sự ra vào của hắn, thổ lộ ra màu đỏ bừng, mặt dâm mĩ làm cho hắn đỏ mắt, ra vào càng cuồng mãnh. “Ồ..... A a.....” Thâm mạnh mẽ ra vào làm cho Ngu Điệp Hương không ngừng phát ra lãng ngâm, đồ mồ hôi đầm đìa, hỗn hợp với mồ hôi chảy xuống của hắn. Mà hoa dịch trong suốt cũng không ngừng bị tràn ra, phát ra tiếng nước vừa dâm lãng vừa then người, đóa hoa ẩm ướt phun ra nuốt vào nam tính, trong vách tường hoa cũng đi theo co rút lại, hấp chặt thô dài nóng bỏng. “Thích ta động như vậy sao? Ừ?” Mông cường tráng ưỡn lên, lửa nóng thô dài va chạm thật sâu, thẳng đến vào sâu trong hoa tâm. “A..... thích, thích..... Mau nữa một chút.....” Lắc đầu, nàng phóng dâng rên rỉ, hưởng thụ cảm giác vui thích do thân thể mang lại. Nghe lời nói phóng lãng của nàng, Yến Huyền Tiêu càng tăng tốc độ, trên diện rộng độ va chạm mỗi chỗ nộn thịt của nàng, làm cho thiên hạ dưới thân dục tiên dục tử, phóng lãng kêu không thôi. Ngay tại lúc nàng rất nhanh đạt tới cao trào, hắn lại đột nhiên dừng lại động tác, làm cho nóng thiết chôn sâu ở hoa huyết lý, lại chậm chạp bất động. “À không..... Động a.....” Nàng khóc hô, lắc mông cầu hắn. Nhưng hắn lại nghe mà coi như không nghe thấy, cổ thân thể màu đồng vì ẩn nhẫn mà toát ra mồ hôi, một chút một chút rõ xuống ở trên thân thể tuyết trắng mềm mại. Thấy hắn bất động, cái loại cảm giác đình trệ này làm cho Ngu Điệp Hương càng cảm thấy đau khổ, rốt cuộc nhịn không được nâng lên mông trắng, di động cao thấp, từ phía dưới bộ làm nam căn. Ngay tại lúc nàng đụng chạm vào đỉnh đầu, hắn cũng đi theo lui thân lại, sau đó lại ra sức, cuồng mạnh sáp nhập chỗ sâu nhất. “A a.....” Đột nhiên bị kích thích làm cho nàng tiêm hô lên tiếng, nháy mắt đạt tới đỉnh, vách tường hoa đi theo co rút co rút lại. Mà hắn một bên hưởng thụ thủy huyết hấp dẫn (hút lấy), một bên cuồng mạnh qua lại đâm vào rút ra, hưởng thụ cảm giác bị hoa dịch đánh sâu vào. “Nhanh nhanh..... Điệp nhi..... Chờ ta.....” Yến Huyền Tiêu thô rống một tiếng, dùng sức thẳng tiến rút ra, muốn nàng đạt được cao trào nhất. “Ồ a.....” Cao trào quá sâu làm cho Ngu Điệp Hương rốt cuộc không chịu nổi, than nhẹ một tiếng, vô lực ngắt đi. Yến Huyền Tiêu dĩ nhiên bất chấp nàng ngắt, giống như cái dã thú không biết thỏa mãn, vẫn đang tiếp tục ở trên người nàng tiến lên. Thẳng đến thật sâu tiến vào một cái, hắn mới cam tâm ngửa đầu thô rống, làm cho nam tính thô to phun ra tinh hoa nóng rực..... “Chắc chắc! Nhìn người xem, sắc mặt hồng nhuận, xem ra mấy ngày nay người trôi qua cũng khá mỹ mãn đi” Hoa Hỉ Nhi nhíu mày, chắc chắn nói và nhìn nữ nhân ngồi ở trước mắt. Ngu Điệp Hương tức giận liếc Hoa Hỉ Nhi một cái, lại nhịn không được, cánh môi tươi cười, tay nhỏ bé nhẹ vỗ về bụng hơi hơi hờ ra. Nàng mang thai đã nhiều ngày, nghĩ đến thời gian trước khi Yến Huyền Tiêu biết chính mình làm cha, liền trưng ra bộ dạng ngây ngốc, nàng nhịn không được khẽ cười. Mấy ngày nay, hắn dường như giống cái lão mục tử (bà mẹ), không cho phép nàng làm này, lại không chuẩn nàng làm cái kia, tốt nhất mỗi ngày đều nằm ở trên giường không cử động là tốt nhất. Bộ dáng hắn khấn trương, làm cho nàng cảm thấy buồn cười, hắn đối với nàng thương yêu rõ ràng như vậy, mấy ngày nay nàng rất hạnh phúc hạnh phúc, làm cho nàng nghĩ đến cũng phải say. (Say đắm, đắm chìm) Mà tối hôm qua, nàng cùng đầu gối kia đều nói không cần, vậy mà cuối cùng hắn cứng rắn muốn chạm vào nàng..... Nghĩ đến triển miên đêm qua, Ngu Điệp Hương nhịn không được đỏ mặt. Hắn dùng lưỡi cùng thủ (tay) không để ý kháng nghị của nàng, làm cho nàng yêu kiều liên tiếp, đạt tới một lần, lại một lần cao trào, mà không thể thư giải hắn, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Hại nàng không muốn rời đi, đành phải ngồi khóa ở trên người hắn, cùng nhau làm bữa. Đêm qua, trong cái loại hoan ái ôn nhu vốn dĩ bất đồng với ngày thường, nhưng lại đồng dạng làm cho nàng cuồng loạn. Càng nhớ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, nhưng là môi cũng nở lên nụ cười tươi càng lúc càng ngọt ngào. “Uy, ta đang ở đây, cầu xin người không cần cười giống như “phát xuân” được không?” Hoa Hỉ Nhi tức giận ném cho nàng cái nhìn xem thường. Chắc! Cái tươi cười kia, người sáng suốt vừa nhìn thấy đã biết trong đầu nàng nghĩ cái gì rồi. “Bất quá, người đang mang thai, không nên quá kịch liệt, nếu bị thương tiểu hài tử cũng không hảo” Hoa Hỉ Nhi nghĩ đến bộ dáng trắng kiện Yến Huyền Tiêu, nghĩ đến hắn ở trên giường sẽ không ôn nhu.... “Liên quan gì người” Ngu Điệp Hương đỏ mặt trừng mắt Hoa Hỉ Nhi, uống ngụm trà sâm, tức giận hỏi “Người hôm nay vì sao lại đến đây?” “Đến xem người

a! Làm sao? Không chào đón ta sao?” Hoa Hỉ Nhi ngạo nghễ liếc mắt nàng một cái. Nữ nhân này, không nghĩ tới hôn sự của nàng cùng Yến Huyền Tiêu là do một tay Hoa Hỉ Nhi này chiếu cố, đúng là đả xong chạy, quăng thầy xuống sông. “Nào dám không chào đón?” Nàng cũng không phải là không muốn sống nữa, ai đều có thể đắc tội, chỉ có cái nữ nhân gọi là Hoa Hỉ Nhi này không thể đắc tội. “Hừ, tính ngươi thức thời đi.” Rót trà vào chén, Hoa Hỉ Nhi uống một ngụm trà ngọt, lại liếc mắt nhìn bụng Ngu Điệp Hương một cái. “Nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi, xem ra Yến Huyền Tiêu đối với ngươi tốt lắm! Không uống phí ngươi giả bệnh thiết kế hấn ở rể.....” “Hừ!” Ngu Điệp Hương trừng mắt Hoa Hỉ Nhi, việc này là bí mật của nàng, không thể cho bất kỳ người nào biết, nhất là Yến Huyền Tiêu, nếu hấn mà biết.....Nàng không dám tưởng tượng hậu quả kia “Yên tâm, lúc ta tới, đã hỏi qua hạ nhân, Yến Huyền Tiêu không ở trong phủ.” Cho nên không cần lo lắng. “Bất quá, giấu giếm hấn được không?” “Bằng không muốn cho hấn biết?” Ngu Điệp Hương cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trầm xuống. “Nếu để hấn biết ta có ý sinh bệnh thiết kế hấn, còn ích kỷ làm cho hấn ở rể, ngươi cảm thấy hấn sẽ tha thứ ta sao?” Nàng không dám tưởng, cũng không dám đổ. (Cá cược) Hoa Hỉ Nhi đương nhiên hiểu được suy nghĩ của Ngu Điệp Hương, nhưng là nàng không biết giúp nàng ta giấu giếm là điều xấu hay là điều tốt. “Trên đời này không có vĩnh viễn bí mật.” “Ta biết.” Ngu Điệp Hương hiểu được, nhưng là có thể giấu giếm thì hấn giấu giếm. “Dù sao việc này chỉ có ngươi, ta cùng Dạ Đồng biết, chúng ta không nói, sẽ không có người biết.” Mà nàng biết, Hoa Hỉ Nhi cùng Dạ Đồng sẽ không đem chuyện này nói ra, cho nên, chuyện này sẽ trở thành bí mật vĩnh viễn. Nhất định sẽ..... “Cô gia? Ngươi đứng ở ngoài cửa làm sao?” Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến thanh âm Tiểu Thúy, Hoa Hỉ Nhi dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về hướng cửa. “Ách.....” Nàng lo lắng nhìn về phía Ngu Điệp Hương. Mà Ngu Điệp Hương sớm trắng mặt. Không cần quay đầu xem, nàng có thể cảm nhận được lửa giận ở phía sau. Hít thật sâu, nàng chậm rãi quay đầu, khuôn mặt cuồn nộ ngay trước mặt “Tiêu.....”

9. Chương 9

Yến Huyền Tiêu không thể tin được chính mình sẽ nghe được —giả bệnh? Thiết kế làm cho hấn ở rể? Vậy ra ngay từ đầu tất cả đều là mưu kế của nàng? Mà hấn, cứ như vậy mà sập bẫy? Còn giống đứa ngốc bị xoay tròn như chong chóng! Chết tiệt, nàng cứ như vậy đùa hấn! Chơi đùa như vậy là tốt lắm sao? Giả bệnh, xưng hỉ, ở rể, đùa bỡn hấn như vậy, chơi rất vui sao? “Vì sao làm như vậy?” Bình tĩnh, Yến Huyền Tiêu áp chế lửa giận cuồn cuộn, lạnh giọng chất vấn “Thiếp.....” Ngu Điệp Hương cắn môi, nhìn bộ dáng này của hấn, nàng hoảng. Nàng tình nguyện hấn đối với nàng rỗng, thà rằng hấn mắng nàng, cũng không cần hấn lạnh lùng nhìn nàng như vậy, hấn như vậy làm cho nàng cảm thấy thật đáng sợ, như là không thể vấn hồi. Ngu Điệp Hương bắt lực nhìn về phía Hoa Hỉ Nhi, nàng biết, nàng biết chính mình vì sao làm như vậy..... Hoa Hỉ Nhi khe thở dài, còn chưa mở miệng, Yến Huyền Tiêu liền lạnh giọng nói. “Hoa cô nương, đây là chuyện nhà của ta, không cần người ngoài xen mồm, thỉnh ngươi rời đi.” Hấn nhìn về phía Hoa Hỉ Nhi, không quên chuyện nữ nhân này cũng có phần, mà hấn, cứ như vậy bị mấy người này thiết kế, đùa giỡn...Đáng chết! Lòng tự trọng Cao ngạo làm cho hấn không thể dễ dàng tha thứ chuyện này, hơn nữa người lừa gạt hấn là nàng, khiến hấn càng không thể chịu đựng được. Lửa giận từ từ gia tăng, nếu không phải hấn liệu mình kiềm chế, thì sớm xông lên trước bắt lấy nàng, cảm giận hỏi nàng vì sao lại làm như vậy? Nhưng lại cố kìm nén, sự cuồn nộ của mình, hấn sợ chính mình không kiềm chế được lửa giận, sẽ làm nàng bị thương. Bị nói như vậy, Hoa Hỉ Nhi cũng không tiện mở miệng. Dù sao chuyện này quả thật là do các nàng bày ra, nàng ném cho Ngu Điệp Hương một ánh mắt, liền lôi kéo Tiểu Thúy rời đi. “Hiện tại, ngươi còn có cái gì để nói?” Yến Huyền Tiêu lạnh lùng nhíu mày, nhìn nữ nhân đáng giận trước mắt. Đáng chết! Sai rõ ràng là nàng, mặt nàng vì cái gì mà trắng? Thân mình sợ hãi? Nhìn bộ dạng cứ như hấn khi dễ nàng không chừng! Mà hấn, lại bởi vì nàng như vậy, ngực lại nổi lên một chút đau, đó là đau lòng, nhưng cũng là đau đớn khi bị lừa gạt. “Thiếp.....” Ngu Điệp Hương hồng hốc mắt, không biết nên giải thích như thế nào, trước thời điểm Hoa Hỉ Nhi rời đi, không tiếng, không động, muốn ám chỉ nàng thành thực nói ra hết thấy mọi chuyện. Nhưng nàng phải nói như thế nào? Phải giải thích như thế nào? Mà hấn, muốn nàng nói ra sao mới có thể tha thứ cho nàng?” Mới không đối với nàng sinh khí? (Giận) Nàng không biết, toàn bộ nàng đều hoảng..... “Nói! Ta kêu ngươi nói!” Thấy nàng áp ứng, Yến Huyền Tiêu rốt cuộc không chế không được lửa giận, bàn tay to vung lên, bình hoa ở một bên bị hấn hất vờ Tiếng loảng xoảng nhẹ, mảnh

nhỏ kịch liệt thanh âm làm cho Ngu Điệp Hương kinh suyền một tiếng, run run nhìn hấn. “Đây là bí mật của người có phải hay không? Cái bí mật mà nàng không dám nói cho ta biết, chính là chuyện này đúng hay không?” Đã sớm cảm thấy nàng có chuyện gặt hấn, hấn vẫn đang tìm hiểu, nhưng tin tức nàng mang thai làm cho hấn vui mừng không thôi, nhất thời quên đi chuyện này. Hiện tại hồi tưởng lại, nghĩ đến bộ dáng chột dạ của nàng, hấn lập tức hiểu được, cái nàng giấu diếm hấn chính là chuyện này. Cẩn rằng, Ngu Điệp Hương nhẹ nhàng gặt đầu. “Thiếp, thiếp không có đùa giỡn chàng, thiếp không có..... Thiếp, thiếp chỉ là muốn tốt với chàng, thiếp không muốn đứng ở cửa sổ xa xôi nhìn chàng nữa, thiếp muốn chàng thuộc về thiếp, muốn chàng yêu thiếp, cho nên, cho nên thiếp mới.....” Nàng chính là thương hấn, muốn có được hấn, mới có thể nghĩ ra biện pháp này, biết rõ không tốt, nhưng nàng vẫn là làm. Nàng không nhịn nổi được khát vọng trong lòng, ai bảo hấn quá mê người, mà trừ bỏ thiết kế hấn, nàng không còn phương pháp nào nha! Dù sao trừ bỏ chuyện gặp mặt vào năm năm trước, còn lại bọn họ cũng không có gặp lại nhau, năm năm nay, luôn là nàng nhìn chăm chú hấn; Mà ánh mắt của hấn, chưa từng chuyển qua trên người nàng..... “Cứ như vậy? Cho nên người lừa gạt mọi người?” Yến Huyền Tiêu cười lạnh, hấn không thể chấp nhận lời nói của nàng, càng không thể chịu đựng được cảm giác bị lừa này. Nhìn dáng vẻ hấn lạnh như băng, Ngu Điệp Hương nóng nảy, rốt cuộc nhịn không được trong hốc mắt đỏ lẹ, một giọt một giọt ngã nhào. “Không cần như vậy..... Chàng như vậy thiếp sợ.....” Nàng muốn tới gần hấn, muốn bắt trụ tay hấn, muốn cầu hấn không cần tức giận. Nhưng Yến Huyền Tiêu lại lùi ra sau, ngay cả chạm vào cũng không cho nàng chạm vào. “Đủ, đừng dùng tới nước mắt của người đánh lừa ta một lần nữa!” Yến Huyền Tiêu chịu không nổi gào thét, con người đen phần nộ lại phức tạp nhìn nàng. Rõ ràng phần nộ, lại không thể chịu đựng được nước mắt của nàng, nước mắt nàng làm cho hấn mềm lòng, sẽ làm tâm của hấn càng đau. Chết tiệt! Hấn mới không bởi vì nước mắt của nàng mà nguôi giận, chính là thủ đoạn của nàng mà thôi, hấn sẽ không mắc mưu, tuyệt đối không! Rống giận của hấn làm cho nàng không lên tiếng, vội vàng lau sạch lệ trên mặt. “Hảo, thiếp không khóc, chàng không cần tức giận được không.....” Nàng lấy lòng hấn, bộ dạng đáng thương ủy khuất của nàng, làm cho hấn nắm chặt hai đấm, ngực không ngừng co rút đau đớn. Nếu nhìn tiếp, hấn sợ quyết tâm của chính mình sẽ mềm đi, sẽ tha thứ cho nàng. Lòng tự trọng bị gặt, làm cho hấn không thể dễ dàng tha thứ cho nàng. “Ta tạm thời sẽ không nghĩ tới nhìn đến người” Thở sâu, hấn bỏ lại những lời này, liền quay đầu cũng không quay lại, và rời đi. “Không cần.....” Ngu Điệp Hương ôm môi, thống khổ khóc, “Tiêu..... Không cần như vậy.....” Nàng đuổi theo, nhưng bóng dáng lạnh lùng của hấn lại làm cho nàng dừng lại cước bộ. Hấn không xem nàng, không để ý tới nàng..... Lắc lắc đầu, nàng không thể chấp nhận liền khóc rống. Nhưng là lần này, hấn không hề để ý nước mắt đau lòng của nàng, không hề ôm lấy nàng, không hề dỗ nàng..... Chuyện lần này, làm cho lòng của nàng càng đau, chỉ có thể không ngừng kêu tên của hấn “Ồ..... Thực xin lỗi..... Tiêu..... Thực xin lỗi.....” “Thiếu chủ, đây là ngọc thiện của thiếu phu nhân đưa tới.” Nói xong, người vừa tới chạy nhanh, buông giỏ trúc trên tay, liền nhanh chân rời khỏi. Một tháng trước, thiếu chủ mặt bình tĩnh trở về tiêu cục, đem đồ trong phòng đập phá toàn bộ, sau đó hé ra khuôn mặt lạnh, không bao giờ nở nụ cười nữa. Hơn nữa, thường thường động bất động, liền phát giận, như là mãnh hổ táo bạo, ai chọc hấn cũng không hay ho, người trong tiêu cục không có người nào là không bị mắng quá, mọi người sợ tới mức không ai dám tiếp cận hấn. Ngay từ đầu không biết nguyên nhân, sau lại thấy thiếu phu nhân hé ra khuôn mặt trắng bệch muốn gặp thiếu chủ, nhưng thiếu chủ như thế nào cũng không gặp. Thế mới biết, vợ chồng son cãi nhau, mà xem lại bộ dáng hung mãnh của thiếu chủ, thì họ liền thở dài, lần đầu tiên mới thấy thiếu chủ hỏa đại như vậy. Hơn một tháng, thiếu phu nhân mỗi ngày đều chạy tới cửa, còn thiếu chủ không gặp chính là không gặp, hại bọn họ mỗi ngày đều bất đắc dĩ phải hướng tới mặt thiếu phu nhân gờ lên chút cười, sau đó mới dám nhắc lại lời của thiếu chủ. Sau đó, thiếu phu nhân nhìn nhu nhược gờ lên một chút cười, lắc đầu nói không quan hệ, liền ly khai. Ô..... Thiếu chủ nhà hấn nhìn không cảm thấy đau lòng, còn bọn họ nhìn tới đều cực kỳ đau lòng. Nhưng là, không ai dám đi khuyên thiếu chủ, vì bọn họ còn muốn giữ cái mạng nhỏ! Trùng trùng nhìn giỏ trúc, Yến Huyền Tiêu mím môi, tay gờ uốn ném đi giỏ trúc, nhưng tay cứ dừng lại giữa không trung, ném cũng không nỡ ném. “Đáng chết!” Hấn tức giận đến thấp rửa, quyền đầu hướng tới bàn gỗ lim kê bên, phanh một tiếng, bàn gỗ cứng rắn lập tức bị cắt thành một nửa. “Xú tiểu tử, nghe nói người lại không muốn ra ngoài nhìn Điệp nhi!” Yến phu nhân đi vào cửa, còn chưa có đi vào, chợt nghe đến thanh âm bàn vỡ vụn. Nàng lắc đầu, nhịn không được mắng chửi người. “Người tiểu tử này, muốn làm loạn tới bao lâu? Hơn một tháng, làm loạn còn chưa đủ sao?” “Nương, đây là chuyện của chúng con, không cần người lo.” Yến Huyền Tiêu chịu không nổi, đối với mẫu thân rống to, hấn đã thực phiền, không cần người bên ngoài đến khuyên bảo. “Cái gì không cần lo?” Yến phu nhân tức giận trừng mắt con, “Ta mỗi ngày nhìn đến vợ người mang thai tới cửa, lại thất vọng ôm thai trở về, người làm trượng phu không đau lòng, ta –kể làm bà bà này đau lòng

không được sao?” Nghe được lời nói của mẫu thân, tâm Yến Huyền Tiêu biến trở nên căng thẳng, đau kịch liệt tới nhắm mắt lại. Hắn từng xa xa xem qua nàng, rõ ràng mới qua một tháng, nhưng bụng của nàng trở nên thật lớn, người lại càng gầy, sắc mặt tái nhợt, cũng không giống như trước khi, sắc mặt hồng nhuận. Nàng tuyệt không giống cái phụ nữ có thai, nhìn bộ dáng nàng chậm rãi đi trên đường, hẳn sợ nàng sẽ đi không nổi thiếu chút sẽ xông lên trước đỡ lấy nàng. Nhưng là hắn nhin xuống, hắn còn chưa nguôi giận, còn chưa muốn tha thứ cho nàng. Sau khi nhin xuống xúc động muốn tiến lên, hắn lại hồi hận, hơn một tháng, không ôm đến nàng, nhìn không được tươi cười của nàng, nghe không được thanh âm của nàng, hắn hạo tịch tịch. Hắn rất nhớ nàng, rất nhớ, rất nhớ.... Nhưng là lòng tự tôn làm cho hắn không thể cúi thấp đầu, không thể tha thứ cho sự lừa gạt của nàng. Nhìn đến bộ dáng thống khổ của con, Yến phu nhân nhin không được lắc đầu. “Thật là, luyện tiếu phải đi gặp người ta sao? Chịu đựng như vậy, người thống khổ, Điệp Hương cũng thống khổ?” “Nương, người không hiểu.” Hắn chính là không thể tha thứ cho sự lừa gạt. “Ta làm sao không hiểu?” Hai tay chống nạnh, Yến phu nhân cũng phát hỏa. “Mọi chuyện của người cùng Điệp Hương, ta nghe qua nàng ta nói, việc làm của nàng ta không tốt thế nào đi nữa, người cẩn thận ngắm lại, cũng không có gì gọi là không tốt! Bộ dáng Điệp Hương xinh đẹp, lại thông minh, lại là người quản lý việc làm ăn của Ngu gia, con dâu khôn khéo như vậy, nhà nào mà không muốn? “Nương, trọng điểm không phải là việc này!” Yến Huyền Tiêu chịu không nổi trừng mắt mẫu thân. “Bằng không trọng điểm là cái gì?” Yến phu nhân nhất kiếm tức giận nói “Đó là Điệp Hương không hiểu võ công, đành phải sử dụng kế, giấu lại người mấy năm trước, nếu không phải ta đem cha người đánh bất tỉnh, bá vương cũng rắn thượng cung, nào có người thẳng nhóc này chào đời?” (Trừ ạ, biết rồi nha, hắc hắc =))) “Nương, nàng không nên dối gạt ta, hơn nữa, cho dù xung hỉ, còn muốn ta ở rể? Nàng biết rõ đây là một loại vũ nhục đối nam nhân.....” “Chuyện này ta cũng nghe Điệp Hương nói qua, nàng là vì hai lão Ngu gia, Ngu gia chỉ có một cái nữ nhi là nàng, bà thông gia vì nàng, chính là không chịu tái sinh (sinh nữa), chỉ sợ tạo áp lực cho nàng, người cũng biết nàng từ nhỏ thể lực yếu ớt, làm cho thân gia gánh chịu không ít khổ tâm, cho nên nàng mới muốn người ở rể, cũng như muốn lưu lại giúp cho Ngu gia” Loại tâm tình này, Yến phu nhân có thể thông cảm, dù sao hai nhà cũng gần nhau, muốn gặp con dâu, mỗi ngày đều có thể nhìn được, còn việc ở rể, nàng cùng lão nhân đều không sao cả. Chỉ có cái xú tiểu tử nhà nàng thật sự để ý chuyện này! Nghe xong lời nói của mẫu thân, Yến Huyền Tiêu trầm mặc, hắn chưa từng nghĩ tới chính là vì nguyên nhân này, mà nàng cũng chưa từng nói qua với hắn. Không! Nàng không phải không nói với hắn, mà là do hắn không muốn nghe. Ngay cả nàng đến trước cửa, cũng không gặp mặt, làm cho nàng không thể nào giải thích. Gặp được bộ dáng của con mình chăm chú nghe, Yến phu nhân còn nói thêm: “Ai, Điệp Hương mang thai đã bảy tháng, người lại gầy như vậy, ta thật lo lắng đến lúc đó sẽ khó sinh.” “Khó sinh?” Yến Huyền Tiêu chấn động, nhìn về phía mẫu thân. “Đúng đó! Nếu đúng là khó sinh, Điệp Hương gầy yếu như vậy, không biết có thể chống đỡ hay không? Nếu chống đỡ không được, từ nay về sau, cho dù người muốn gặp cũng không thấy được!” Muốn gặp cũng không thấy được..... Không! Đứng lên, Yến Huyền Tiêu nhanh chóng phóng đi. Hắn muốn gặp nàng, tuy rằng vẫn giận nàng, nhưng là, hắn rất nhớ nàng..... Hắn không nghĩ sẽ không còn được thấy nàng nữa..... Miễn cưỡng gượng lên cười, Ngu Điệp Hương đưa tay cầm giỏ trúc đưa về phía trước. “Lão Lôi, phiền toái ông đem cái này đưa cho chàng.” “Nga, hảo.” Lão Lôi xấu hổ gãi đầu, thân thủ tiếp nhận giỏ trúc. “Phiền toái người.” Ngu Điệp Hương mỉm cười, xoay người đi ra tiêu cục, mới đi hai bước, phía sau liền truyền đến một tiếng khê kêu. “Đứng lại! Nàng dừng lại cước bộ, xoay người nhìn về phía người tới.” “Ngọc nhi, có việc sao?” Nàng hỏi, đồng thời thở dài ở trong lòng. Mỗi một lần đi vào tiêu cục, sẽ gặp Dương Mai Ngọc, cái này sẽ không sao đi, nhưng chính là Dương Mai Ngọc vừa mở miệng luôn thốt ra những lời nói khó nghe, làm cho nàng thật sự mệt mỏi, vô tâm ứng phó. “Người nữ nhân này, sư huynh cũng không muốn gặp người, người còn mỗi ngày đến tiêu cục làm gì?” Dương Mai Ngọc trừng mắt Ngu Điệp Hương, trong mắt tràn đầy địch ý. “Ta đã nói rồi, đây là chuyện của ta cùng Tiêu, không liên quan tới người” Không nghĩ sẽ để ý nàng nữa, Ngu Điệp Hương xoay người muốn rời đi. “Đứng lại, ta nói còn chưa nói xong.” Thấy thái độ nàng lãnh đạm, Dương Mai Ngọc càng giận. “Nói cho người, người về sau không cần đến tìm sư huynh nữa, hắn cũng sẽ không tái kiến người, bởi vì ta sẽ gả cho hắn.” Ngu Điệp Hương ngẩn ra, nhử mày lại. “Người đây là ý tứ gì?” Nàng hỏi, đầu ngón tay bấu chặt lại với nhau “Nhạ, đây là sư huynh muốn ta giao cho của người.” Dương Mai Ngọc xuất ra tấm giấy, bộ dáng tươi cười đắc ý. Hừ! Nàng nhất định phải cưỡng chế nữ nhân này đi dời đi. Sư huynh là của nàng, nàng mới không được này tiện nữ nhân cướp đi! Trùng mắt nhìn tờ giấy kia, Ngu Điệp Hương sắc mặt càng trắng, “Không, ta không tin.....” Hắn sẽ không hưu nàng, hắn sẽ không..... “Ta muốn đi hỏi chàng.” Bước đi của nàng lập tức hướng tới tiêu cục. “Sư huynh không nghĩ muốn gặp người.” Dương Mai Ngọc ngăn cản nàng, tay cầm thư quảng cho nàng “Người nữ nhân này, không cần mặt dày quần lầy sư huynh ta, về sau, hắn có ta,

không cần người!” “Tránh ra!” Mặt bình tĩnh, Ngu Điệp Hương không để ý tới Dương Mai Ngọc, vòng một vòng qua người nàng, hướng tới tiêu cực đi. “Người nữ nhân này thực phiền nha, đã nói sư huynh không muốn gặp người.” Dương Mai Ngọc gào thét, thân thủ dùng sức hướng Ngu Điệp Hương đẩy. “A!” Đột nhiên bị đẩy làm cho chân Ngu Điệp Hương mất trọng tâm, cả người lao ra đường. Lúc này một bên truyền đến tiếng hí thanh của con ngựa cùng người qua đường rống to — “Tránh mau a, con ngựa này nổi điên rồi!” Ngu Điệp Hương cả kinh, vừa quay đầu, một con ngựa điên cuồng hướng tới nàng mà đi. Nàng trốn to mắt, bụng nặng làm cho nàng không thể né tránh. Người qua đường thét chói tai, mà nàng chỉ cảm thấy một trận đau đón hướng tới nàng, mắt nhắm lại, thân mình tung bay trên không trung... “Không! Điệp nhi —”

10. Chương 10

Yến Huyền Tiêu hồi hận. Nhìn đến thân mình gầy yếu của Ngu Điệp Hương phi lạc trên không trung, máu tươi ồ ồ toát ra, nhiễm đỏ mặt, hắn rất hối hận. Hắn nên bồi ở bên người nàng, hắn nên hảo hảo bảo hộ nàng! Hắn không nên bởi vì dối, bởi vì lòng tự tôn, cứ như vậy bỏ lại nàng một, tránh không muốn gặp mặt nàng, tra tấn nàng, cũng tra tấn chính mình. Hắn sai lầm rồi! Thật sự sai lầm rồi..... Nhìn lòng bàn tay đã được xử lý, Yến Huyền Tiêu từ từ trượt người xuống, vùi đầu ngồi ngồi dưới đất. “Điệp nhi..... Điệp nhi.....” Hắn không ngừng khinh lăm bầm tên của nàng. Mấy người hầu lui tới, mắt nhìn thấy chậu đầy máu làm cho hắn kinh hãi, quỵ vọt vào trong phòng, muốn nhìn nàng, xem nàng bị làm sao..... “A —” Đột nhiên, trong phòng truyền tới tiếng thét chói tai Ngu Điệp Hương. Yến Huyền Tiêu sợ tới mức nhảy dựng lên. “Điệp nhi!” Hắn xúc động muốn đẩy cửa phòng ra. Còn chưa có nhúc nhích, cửa phòng mở ra trong chớp mắt, nữ đại phu về mặt trầm trọng nhìn hắn. “Điệp nhi nàng làm sao vậy?” Cầm lấy bả vai nữ đại phu, Yến Huyền Tiêu rống lớn, khuôn mặt lộ vẻ bối rối lo lắng. “Không tốt.” Tô Dạ Đồng lắc đầu. Yến Huyền Tiêu thân mình nhao lên một cái, thiếu chút nữa đứng không nổi, hắn nhanh chóng vọt vào trong phòng, đau kịch liệt, nhìn thiên hạ trên giường. “Điệp nhi!” Giường tràn đầy huyết, Điệp nhi của hắn nằm ở bên trong vũng máu, hình ảnh kia làm cho hắn tan nát cõi lòng. “Điệp nhi!” Không cần, không cần rời đi hắn! “Tiêu.....” Ngu Điệp Hương mở mắt ra, thanh âm rất nhỏ, sợ hãi nhìn hắn. “Đau..... Ta đau quá.....” Huyết không ngừng theo dưới bụng chảy ra, nàng sợ, đứa nhỏ của nàng..... “Đứa nhỏ a —” Đau đớn kịch liệt làm cho nàng đột nhiên kêu lên một tiếng, nhưng thanh âm lại yếu ớt như muỗi, ngay cả tiếng kêu đều vô lực hô lên. “Điệp nhi!” Cầm tay nàng, Yến Huyền Tiêu hoảng, lệ nóng tích tụ trong tròng mắt, “Đại phu, cứu nàng! Nàng nói đau a!” Hắn gào thét thật lớn, tràn đầy đau lòng, thân mình gầy yếu như vậy, sao chống lại con ngựa đạp qua? Nếu là có thể, hắn tình nguyện giúp nàng chịu đựng vết thương này! Tô Dạ Đồng rất nhanh đi vào, điểm vài huyết đạo “Thời gian cấp bách, thân thể Điệp Hương rất yếu, lại chịu thương nữa, nếu muốn sinh con, thân thể của nàng sẽ trụ không nổi, cho nên, muốn tiểu hài tử hay là muốn mẫu thân?” Lời nói của đại phu làm cho Yến Huyền Tiêu ngẩn ra, lại không chút nghĩ ngợi trả lời “Ta muốn Điệp nhi.” “Không.....” Nghe được của hắn nói, Ngu Điệp Hương thống khổ khóc. “Con..... Không cần.....” Không cần lấy đi của nàng con, không cần..... “Điệp nhi, nghe lời, ta chỉ muốn nàng tốt, con chúng ta có thể tái sinh (sinh thêm), chỉ cần nàng khỏe, được không?” Mất đi đứa nhỏ, hắn cũng giống nhau đau; Nhưng là, hắn không thể mất đi nàng. “Không.....” Ngu Điệp Hương lắc đầu, cắn răng chống, “Con..... Đồng..... Cầu người.....” Cứu cứu của nàng con..... Tô Dạ Đồng mặt lạnh, không nói một câu. “Đại phu, cầu người cứu nàng.” Nhắm mắt lại, Yến Huyền Tiêu nhịn xuống lệ, không dám lại nhìn Ngu Điệp Hương. “Không.....” Ngu Điệp Hương khẽ nấc, cố gắng phát ra âm thanh. “Hận..... Ta sẽ hận..... Người.....” Nói xong, nàng xem đến nước mắt trên khóe mắt của hắn, nàng sửng sốt, nhất thời cảm thấy chua xót trong lòng. Tiêu của nàng a! Nàng như thế nào đã quên, mất đi con. Tâm của hắn cũng sẽ đau nha! Nàng có thể nào hận hắn..... Hắn cùng nàng đau giống nhau nha! Nghe được Ngu Điệp Hương nói nhỏ, Yến Huyền Tiêu hung hăng chấn động, nàng sẽ hận hắn..... Không sao cả, nàng cứ hận đi! Chỉ cần nàng tốt, chỉ cần nàng còn sống, hắn cam tâm cho nàng hận. “Thỉnh đi ra ngoài, ta muốn cứu người.” Tô Dạ Đồng nói nhỏ. “Cầu người nhất định phải cứu nàng” Yến Huyền Tiêu trầm giọng nói, không dám nhìn tới thiên hạ trên giường, liền rời đi. “Tiêu..... không đúng..... như thế.....” Nàng không phải cố ý nói câu nói kia. Nghe được giọng nói nhỏ nhỏ, thân thể cường tráng hung hăng chấn động, thở sâu, Yến Huyền Tiêu chịu đựng hốc mắt chứa lệ đi nhanh rời đi. Điệp nhi, Điệp nhi của hắn, nàng biết lòng của hắn! Mặt trời lặn xuống phía tây. Yến Huyền Tiêu

vẫn đợi. Bên trong truyền tới tiếng than nhẹ thống khổ, nhưng một một tiếng liền làm tâm của hắn đau. “Điệp nhi, chống đỡ đi xuống, cầu người.....” Không cần bỏ lại hắn một người, không có nàng, hắn không biết sẽ sống sót như thế nào. Có thể hắn mới biết lòng mình có bao nhiêu yêu nàng, nàng lừa gạt hắn thì tính cái gì? Chỉ cần nàng có thể sống tiếp, hắn cam nguyện cho nàng lừa cả đời! Vì sao phải dối? Vì sao phải chấp nhất lòng tự trọng chính mình như vậy? Hết thấy mọi việc đều do hắn qua cố chấp! Yến Huyền Tiêu nắm chặt quyền đầu, đau kịch liệt nghĩ, thẳng để tiếng trẻ con khóc nỉ non theo trong phòng truyền ra – Hắn ngẩn ra, nhanh chóng vọt vào trong phòng. “Điệp nhi –” Làm như không thấy con mới sinh ra, ánh mắt của hắn chỉ nhìn thiên hạ trên giường. Sắc mặt tái nhợt của nàng, không có một tia huyết sắc, bộ dáng tiêu tụy như là đình chỉ hô hấp, không hề có một tia hơi thở. “Không.....” Yến Huyền Tiêu lắc đầu, hắn mau điên rồi. “Không cần tàn nhẫn như vậy.....” Không cần bỏ lại hắn một người, không cần..... Hít thật sâu, hắn chậm rãi đi hướng tới giường, càng gần, liền càng nhìn thấy rõ thân ảnh gầy yếu. Không có hô hấp, không có độ ấm..... tâm của hắn mau ngừng đập! Ngay tại khi hắn bất động, hắn nhìn đến mắt tiếp run rẩy của nàng, hắn sanh mắt to, cảm giác tâm bắt đầu nhảy lên “Điệp nhi!” Nhanh chóng xông lên trước, hắn ngồi chồm hổm ở nàng bên cạnh, thật cẩn thận cầm tay nàng. “Tĩnh tĩnh! Không cần bỏ lại ta.” Nhiệt lệ, sớm rơi xuống, nhưng hắn không cần, chỉ cần nàng mở mắt ra, chỉ cần nàng tiếp tục nhìn hắn. “Ấn.....” vũ tiệp (mí mắt) run rẩy chậm rãi mở, đôi mắt đẹp dần dần ánh vào thân ảnh của hắn, thấy hé ra khuôn mặt tục tăng lại chặt vật, nàng hơi hơi dương môi. “Tiêu.....” Thanh âm nho nhỏ của nàng, đây là thanh âm đẹp nhất mà cả đời này hắn từng nghe qua. “Điệp nhi, nàng còn sống! Nàng còn sống.....” Lệ ẩm ướt khinh cợt tay nàng, hắn cao hứng nói, vui mừng vì tay nàng còn có độ ấm, vui mừng vì nàng mở mắt ra tiếp tục nhìn hắn. “Con.....” Ngu Điệp Hương rơi lệ, đau lòng nhìn hắn, nàng biết nàng đã làm hắn đau. “Con cũng không có việc gì.” Hắn ngẩn đầu vui vẻ dối nói. “Nha! Là cái nam oa (con trai), tuy rằng không đủ thàng, bất quá điều dưỡng một chút, sẽ mạnh khỏe.” Tô Dạ Đồng đem trẻ mới sinh đưa cho Ngu Điệp Hương xem. Nhìn đến tiểu thân thể bị vải bao chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, làm cho lòng của Ngu Điệp Hương mềm nhũn, cánh môi hơi hơi khinh dương. “Đồng, cảm ơn.....” “Biết vất vả của ta là tốt rồi.” Tô Dạ Đồng tức giận hừ lạnh, chiêu bài của nàng thiếu chút nữa đã bị Ngu Điệp Hương phá hư. “Các người hảo hảo tâm sự đi!” Nói xong, nàng thực thức thời ôm tiểu hài tử rời đi. “Tiêu.....” Tô Dạ Đồng rời đi, Ngu Điệp Hương lập tức mở miệng. “Thực xin lỗi, về chuyện thiết kế chàng, còn có vừa rồi thiếp nói hận.....”. “Hư.....” Điểm trụ môi của nàng, Yến Huyền Tiêu không cho nàng nói, sau đó “Nếu muốn ta tha thứ cho lời nói của nàng, liền hảo hảo đứng lên, như vậy ta sẽ không tức giận.” Ngu Điệp Hương tròn mắt, nước mắt lăn chã rơi, nàng biết hắn đã tha thứ cho nàng, hắn không giận nàng nữa. “Nàng biết không? Nàng làm ta sợ muốn chết!” Nắm tay nàng, nghĩ đến hình ảnh nàng bị con ngựa đụng vào, hắn vẫn đang kinh hãi. “Thiếp không phải cố ý.....” Nàng là bị Dương Mai Ngọc.....thôi..... “Ta biết.” Hết thấy hắn đều biết, liền nói “Ta trở về sẽ xử lý Ngọc muội sau, còn giấy hưu thư kia, không phải do ta viết, tất cả đều là Ngọc muội chính mình bịa đặt.” Nhìn đến nàng bị thương, còn có giấy hưu thư kia, hắn càng nộ không thôi, tức giận đến thiếu chút nữa đem Dương Mai Ngọc giết, nếu không phải cha mẹ ngăn cản, hắn tuyệt đối sẽ không khống chế được chính mình. “Ấn, thiếp đã biết.” Tay nhỏ bé nhẹ vỗ về của hắn mặt, nàng đau lòng nhìn hắn. “Chàng xem khuôn mặt chàng hảo chặt vật.....” “Ai bảo nàng làm cho ta sợ như vậy.” Hôn tay nhỏ bé của nàng, hắn nhẹ nhàng nói “Không cần rời ta đi, ta không thể không có nàng, chỉ cần nàng ở bên ta, ta nguyện ý cho nàng lừa cả đời.” Bị nàng đùa bỡn thì sao? Chỉ cần nàng bồi ở bên người hắn, hắn vui vẻ chịu đựng. “Đứa ngốc!” lời nói của hắn làm cho nàng nở nụ cười, “Đầu gối!” “Đúng, ta là đứa ngốc, ta là đầu gối.” Hắn cúi đầu khề hôn môi của nàng. “Ta là một cái đại ngốc lại thích bị nàng đùa giỡn xoay quanh” Đời này, hắn chỉ cần nàng! Nghe câu nói của hắn, Ngu Điệp Hương ầm ập trong lòng, cánh môi giờ lên một chút tươi cười. “Ta cũng vậy, cái đứa ngốc, hảo yêu chàng, đại ngốc.” Có lẽ, từ lúc hắn đưa cho nàng khâu kẹo hồ lô, nàng đã không tự giác yêu thương hắn.HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buom-trang-trong-tay-ho-giay>